

မာသဒ္ဒါမောင်

လွယ်လွယ်ကူကူ မှ ရှေ့ထိုင်

(အချစ်လုံးချင်စကားပြော)

BURMESE
CLASSIC

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၅၄၄၁၂၀၇

မျက်နှာပိုးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၂၀၀၁၀၀

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၈ မတ်

ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂၈)

ရွှေဥစာပေတိုက်

တိုက် ၄၊ အခန်း ၁၀၊

ပြည်တော်သစ်ရိပ်သာ၊

ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့

မျက်နှာပိုးနှင့် - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)

အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ရွှေပဒေသာအောင်ဆုက

အမှတ် ၃၁/၃၃၊ ၅၃ လမ်း၊

ဗိုလ်တထောင်ကြီးမယ်၊ ရန်ကုန်

တန်ဖိုး - ၉၀၀ ကျပ်

အုပ်ရေ - ၅၀၀ အုပ်

ကျွန်တော်က ဘဝကို စနစ်တကျနဲ့ တည်ဆောက်ခဲ့တာပါ။ အချစ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်အတွက် အလေးထားရမယ့် အရာတစ်ခု မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။ အိပ်ထောင်တစ်ခုကို ထူထောင်တဲ့ နေရာမှာ ဂုဏ်သိက္ခာ၊ ကိုယ်ကျင့်တရား၊ ပညာ၊ မျိုးရိုးမြင့်မြတ်မှု တို့ အရည်အချင်းတွေကိုသာ ဦးစားပေးရွေးချယ်ဖို့ ကျွန်တော့် ဦးဆောင်က ထိန်းချုပ်စီမံပေးခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားတဲ့ အိပ်ထောင်ရေးမှာ အချစ်ဆိုတာ ပုံရိပ်ပါးပါးလေးတောင် ထည့်သွင်း မစဉ်းစားမိခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မထင်မှတ်တဲ့အချိန်၊ ဆင်မှတ်မထားတဲ့နေရာမှာ ကျွန်တော့်နလုံးသားကို အလဲထိုးနိုင်ခဲ့တဲ့အရာတစ်ခုကို ကျွန်တော် တအံ့တသြနဲ့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒါကတော့ ...

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၇

BURMESE
CLASSIC

ကျွန်တော် ဝါလေးကို ချစ်တယ်။ စဉ်းစားကြည့်ပါ။
ကျွန်တော် စုံတွေ့ခါစက အသက် (၁၃)နှစ်သာရှိသေးတဲ့
ပြီးကောင်ပေါက်မလေးကို ချစ်စနိုးရှိလာခဲ့ရာက ကျွန်တော့်ရင်ထဲ
မှာ အချစ်က သူ့အလိုလို ပေါက်ဖွားရှင်သန်ခဲ့တာလေ။ မပြည့်စုံ
တဲ့ဘဝထဲမှာ ကျင်လည်နေခဲ့တဲ့ ဝါလေးကို မြှင့်တင်ပေးချင်တဲ့
ဆန္ဒတွေရှိလာတာ ကျွန်တော် မမှားပါဘူး။ ကိုယ်မျိုးတဲ့ ပန်း
တစ်ပွင့်ရဲ့အလှကို အရိပ်တကြည်ကြည်နဲ့ ပီတိဖြစ်နေရတဲ့
ဥယျာဉ်မျိုးတစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားချက်မျိုးနဲ့ ဝါလေးကို တစ်စုံတစ်ရာ
ချစ်နေခဲ့တာတွေကို ဝါလေးလည်း သိမှာပါ။ ကျွန်တော် မျှော်လင့်
ထားတဲ့ အနာဂတ်မှာ ဝါလေးနဲ့ ကျွန်တော့်ကြားမှာ တယ်လို
အနောင်အယုတ်မျိုးမှ ရှိမနေခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့...

ကျော်ဇင်လတ်

အိလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

e

အချစ်ဆိုတာ အင်မတန်မှ လျှို့ဝှက်နက်နဲတဲ့ အရာ
တစ်ခုပဲ။ ကျွန်မဘဝမှာ အဲဒီအချစ်ဆိုတာကို ဦးစားပေးဖို့ ဘယ်
တုန်းကမှ အခွင့်မသာခဲ့။ ဘဝကို လက်တွေ့ကျကျ ဖြတ်ဆန်း
လျှောက်လှမ်းနေခိုက်မှာ ကျွန်မ အမှတ်မထင် ခလုတ်တိုက်မိရင်း
အချစ်ကို ရှာတွေ့ခဲ့တော့ အရမ်းကို တုန်လှုပ်သွားခဲ့ရပါတယ်။
ကြည့်ပါဦး... အချစ်ဆိုတာ အဝအတွက် အရေးတယူ ဂရုစိုက်
ရမယ့်အရာမဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်မ ယူဆထားခဲ့တာလေ။ ဒါပေမဲ့
အဲဒီအရာဟာ ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်တဲ့ဖြစ်ရပ်တွေကို လျှပ်တစ်
ပြက် ပြုလုပ်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ မှော်အတတ်ပညာတစ်ခု ဖြစ်နေခဲ့
တယ်။ ကဲ... မဆန်းကြယ်ဘူးလား...

စကားဝါ

တံလျှပ်ကိုမှ စရထင်

၈၈

၆၆

၇၇

၈၈

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၁၃

"Young Chi Oo Hotel"

အဝေးမှ လှမ်းမြင်နေရသည့် ဗဟိုတယ်ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို မျှော်ကြည့်လိုက်ရင်း ကားလမ်းကို ဖြတ်ကူးလိုက်ပါ၏။ ကိုကို ကျော်မှာထားသည့်အတိုင်း ဝင်းတံခါးမှဝင်ကာ ဟိုထယ်ဆေး ပေါက်ရှိရာဆီ ခပ်မှန်မှန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဘေးပေါက်ရှိ ဂိတ် စောင့်ကို ကိုကိုကျော်နာမည်ပြောလိုက်တော့ ထံခါးကို အသာ ဖွင့်ပေးလိုက်၏။ အေးစိမ့်နေသည့် Aircon ခန်းမအတွင်း ဝင်လိုက် စဉ် လွယ်ထားသည့် လွယ်အိတ်ဖြူလေးကို ရင်ခွင်မှာ အလိုလို ပိုက်ပြီးသား ဖြစ်သွားရသည်။ Reception မှ ပန်ထမ်းတစ်ဦးက သူမထံ လှမ်းလာ၏။

"ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲခင်ဗျာ"

"ဟိုလေ... ကိုကိုကျော်... အဲ... ဦးကျော်ဇင်လတ်က ဒီမနက် (၁၀) နာရီအရောက်လာခဲ့ပါလို့ မှာထားလို့ပါရင်"

"ဪ... MD မှာထားတဲ့သူကိုး ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါမိရဉ်း"

ထိုသူက ဧည့်ခန်းမကြီးကို ဖြတ်၍ အခန်းတစ်ခုဆီသို့ ဦးစည်လျှောက်လှမ်းသွားသဖြင့် သူမ အနောက်မှ ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်လာခဲ့ရ၏။ တံခါးကို နှစ်ချက်ဆင့်ခေါက်၍ တံခါးဖွင့်ကာ သူမကို အခန်းတွင်းသို့ ဝင်စေပါသည်။ သူမ အခန်းထဲကို ဝင်လိုက်တော့ ကိုကိုကျော်က ဖုန်းပြောနေရာမှ သူမကို လက်မဝါလျက် ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။

"ဝါလေး အချိန်မှန်သားပဲ။ စာရွက်တွေ အစုံပါရှိလား"

"ဟုတ်ကဲ့... ပါပါတယ် ကိုကိုကျော်... အဲ..."

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ဝါလေး"

"ဟိုလေ... အလုပ်မှာဆိုတော့ ကိုကိုကျော်ကို ဒီလို ခေါ်မိမဖြစ်ဘူးထင်လို့ပါ"

"ဟင်းဟင်း... ကိုယ့်ကို ဝါလေး ဒီလိုခေါ်လာတာပဲ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ။ ကိစ္စရှိပါဘူး၊ ခေါ်နေကျအတိုင်းပဲ"

"...ခေါ်ပါ။ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ကဲ... စာရွက်တွေပေးပါဦး"

သူမက လွယ်အိတ်ထဲမှ ဖိုင်အပြာလေးကို ထုတ်၍ ကိုကိုကျော်ထံ လှမ်းပေးလိုက်ပါသည်။ ကိုကိုကျော်က စာရွက်အစည်းတို့ကို ဓနစပ်စွာ လှန်လောဖတ်ကြည့်ရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"လိုအပ်လို့သာ မှာလိုက်ရတာပါ။ အလုပ်က ဒီလကုန် ဦးတစ်ရက်နေ့ စဆင်းရမယ်။ အလုပ်ချိန်က ပုံမှန်မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ဝါလေး။ ည ဗိုးချုပ်ရင် ချုပ်မယ်။ OT ဆင်းသင့်ရင် ဆင်းရမယ်။ ပင်ပန်းမယ်နော်။ ဝါလေး စဆင်းရမယ့်အချိန်ကို ကိုယ် ဆိုလိုက်ကုန်ကို ဆက်လိုက်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကိုကျော်။ ဝါလေး ကျေးဇူးအများကြီး ခေါ်ပါတယ်ရင်"

"မလိုပါဘူး ဝါလေးရယ်။ ကိုယ်တို့ကြားမှာ ဒီဝကား ပြောချရာ မလိုအပ်တာ ဝါလေး သိရဲသားနဲ့။ ဒေါ်ခေါင်းရော ကျန်းမာရဲ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဒါဆို ဝါလေးပြန်လို့ရပါပြီ။ တားလမ်းကြည့်ကုန်းနော်။"

ဒီလမ်းက ကားသိပ်ရှုပ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ဝါလေး ပြန်တော့မယ်နော်”

သူမ ဟိုတယ်အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။ မေမေ သူမကို စိတ်ပူပန်ပေမယ့် သူမမှ အလုပ်ထွက်မလုပ်လို့ မဖြစ်တော့တာလေး၊ ကိုကိုသာရှိရင် သူမကို ဒီလိုအလုပ်မျိုး ပေးလုပ်မည် မဟုတ်။ ခြောက်... ကိုကိုရယ် ညီမလေးကို စိတ်မချဘူးဆိုပြီး တော့ တဖွေပြောခဲ့ပေမယ့် အခုတော့ တိုကို စိတ်ချလက်ချဖြင့် ညီမလေးတို့ သားအမိကို ထားရစ်ခဲ့လေပြီ။ အသက် (၂၄)နှစ်ဆိုတာ အင်စောန် ငယ်လွန်းလှတဲ့ အရွယ်လေးပါ။ အမေကို သိပ်ချစ်တဲ့၊ ညီမလေးကို အရမ်းချစ်တဲ့ သားလိမ္မာလေးကို ကံကြမ္မာက လူ့ဘဝက စောစီးစွာ ဖယ်ထုတ်ခဲ့ပြီးလေပြီ။ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်စတို့ကို လက်ဖြင့် ပွတ်သုတ်လိုက်စဉ် မျက်စိရေမှာ ဘူးခနဲ ပေါ်လာသည့် ကားတစ်စီးကြောင့် သူမ ရုတ်တရက် လန့်အော်လျက် လဲကျသွားရတော့သည်။

“အား...”

ကားဘရိတ်ကို သူ အချိန်မီနင်းလိုက်ပါ၏။ ဟိုတယ်အဝင်ဝကွေ့တို့ ခေါ်ခြင်းဖြင့် ကွေ့လိုက်ချိန်၌ အချိန်သိပ်မများ

ဆူး၊ ဟွန်းသံပေး၍ကွေ့လိုက်ပါသော်လည်း ကားရေတည့်တည့်တို့လာသည့် မိန်းကလေးကြောင့် သူ့ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရင်း ကားတစ်စီးကို ဖွင့်ဆင်းလိုက်ပါ၏။

ကားရှေ့မှာ ပုံလျက်သားလဲကျနေသည့် ကောင်မလေးဆို ပွေ့ထူလိုက်၏။ ခပ်စိပ်စိပ် မျက်တောင်များကြားမှ မျက်ရည်ခေါက်များကို မြင်လိုက်ရ၍ သူ တအံ့တသြဖြစ်သွားရသည်။ သူတို့တယ်မှ ငိုပြီး ထွက်လာသည့်အတွက် ဇေဇေဖြစ်သွားရ၏။

သေးသွယ်ပါးလျသည့် ကိုယ်ခန္ဓာကျပ်ကျပ်လေးက သူ့ထက်ထဲမှာ ရင်ဘတ်ပေါ်ခွေကျနေသည့် ကျပ်ဆံမြီးရှည်ကြီးက ဆင်ပါးကျော်အထိ ရှိနေ၏။ နဝယ်ပျို့မြစ်သည့် မျက်နှာလေးက သူမ၏အသက်ကို ခန့်မှန်းချလွယ်ကူစေပါသည်။ ကြည့်ပါဦး... အလွန်ဆုံးရှိလှမှ သူမအသက် (၁၈)နှစ် (၁၉)နှစ်ပေါ့။ မေးစေ့ဆုံးလုံးလေးကို ကိုင်လှုပ်၍ သူ ခေါ်လိုက်မိ၏။

“ဟိတ်... ချာတိတ်... ချာတိတ် သတိရလား...”

“ဟုတ်”

လန့်ပြီး သတိလစ်သွားပုံရသဖြင့် ဟိုတယ်ဆေးခန်းသို့ အဆန် သူမကိုယ်လေးကို စွေခနဲ ပွေ့ချိုလိုက်စဉ် နက်မှောင်နေ

သည့် မျက်တောင်ကောလေးများ ဖျတ်ခနဲ ပွင့်သွားလေသည်။
 အို... ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက်လှပလိုက်တဲ့ မျက်ဝန်းနက်လေး
 တွေပါလဲ။ သူ့ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ မြည်သံဖြင့် ကောင်မလေးကို ငှိုကြည့်
 နေမိတော့သည်။

“ဟင်... ဟင်အင်း... ဟင်အင်း... ဝါလေး ဘာမှ
 မဖြစ်ပါဘူး။ အောက်ကို ပြန်ချပေးပါ”

“သေချာရဲ့လား... ခေါင်းထဲမှာ ကြည်ရဲ့လား။ ခြေ
 လက်တွေ ခါးတွေရောနာနေလား။ သေချာပြန်စစ်ကြည့်လိုက်ပါဦး”

သူက သူမကို အောက်သို့ပြန်ချပေးလိုက်ရင်း မေးလိုက်
 တော့ သူမ မျက်နှာထက်မှာ ဖြန်းခနဲ ပန်းရောင်သန်းသွားလျက်
 ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက် ခါယမ်းပြုလိုက်ပါသည်။ ခြေရင်းမှာ
 ပုံလျက်သားကျနေသည့် လွယ်အိတ်ဖြူလေးကို ကောက်လွယ်
 ရင်း သူ့ရှေ့မှ လျှင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားသည့် ပုံရိပ်လေးကို အမှတ်
 တမဲ့ ဝေးကြည့်နေခဲ့မိ၏။ နာခေါင်းဝမှ စံပယ်ပန်းရနံ့ကြောင့် သူ
 ငှိုကြည့်စဉ် အိတ်ကပ်ထဲရှိ ဘောပင်မှာ ချိတ်နေသည့် စံပယ်ကုံး
 လေးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ သူ စံပယ်ကုံးလေးကို အသာ
 ဖြုတ်လိုက်ရင်း တွေးနေမိ၏။ မင်း... ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊

ဘာကိစ္စနဲ့ ဒီလိုလာခဲ့တာလဲ မိန်းကလေးရယ်။

အတွေးတို့ကို ရပ်လျက် ကားပေါ် ပြန်တက်ကာ
 တိုတယ်ဝင်းထဲသို့ မောင်းဝင်လာခဲ့တော့သည်။ သူ့ရုံးခန်းထဲ ဝင်
 ထိုင်စဉ် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကျော်ဇင်လတ် ဝင်လာ၏။

“နေလ... ငါ Seton အသစ်တစ်ယောက် ယပ်ခန့်လိုက်
 တယ်နော်။ ဒီလကုန်စင်လိမ့်မယ်”

“မိန်းကလေးလား... အလတ်”

“အေး...”

“မင်းအသိလား”

“ဆိုပါတော့။ ငါ့ညီလို ရင်းနှီးရတဲ့ချာတိတ်လေးရဲ့ ညီမ
 လေးပါ။ အဲဒီကောင်လေးက အူအတက်ပေါက်ပြီး ကျန်ခဲ့တဲ့လ
 ကပဲ ဆုံးသွားတယ်။ အခု သူ့အမေနဲ့ ညီမလေးပဲ ကျန်တာ။
 တော်တော်နွမ်းပါးကြလို့ အဆင်ပြေအောင် ငါ ကူညီလိုက်တာပါ။
 မင်း ကျေနပ်ရဲ့လား”

“ဒါ ငါ့ကိုတိုင်ပင်ဖို့မလိုပါဘူး အလတ်ရား၊ မင်းကို ငါ
 တာဝန်လွှဲထားတာပဲ”

“ဒါတော့ဒါပေါ့ နေလရား၊ တကယ်ဆို ယောကျ်ားလေးပဲ

ခန့်ရမှာ။ သူ့မှာလည်း မလုပ်ရင်မဖြစ်တဲ့ အခြေအနေဖြစ်လာလို့
ပါ။ ကောင်မလေးက ငယ်သေးတော့ ပင်ပန်းတဲ့ဒဏ် တော်တော်
ခံရမှာပဲ”

“အသက် ဘယ်လောက်ရှိသေးလို့လဲ”

“(၁၈) တောင် မပြည့်သေးဘူး၊ နှစ်လလိုသေးတယ်”

“ဟာ... အလတ်ရော”

“မလုပ်မဖြစ်လို့လို့ ငါ ကြုံပြောထားပြီးပြီလေ၊ ဒီအတိုင်း
ကျညီတာလည်း ချာတိတ်မက လက်မခံဘူးကွ၊ မာနကတော့
အကြီးသားပဲ”

“နာမည်ကရော...”

“စကားဝါတဲ့...”

“စကားဝါ”

တီးတိုးရေရွတ်လိုက်မိတော့ အာရုံမှာ ကျစ်ဆံပြီး
အရှည်ကြီးနှင့် ကောင်မလေးက ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာ၏။ ဒုက္ခပါပဲ။
သူ ဘာတွေတွေးနေမိတာလဲ။ ပပသာ သိသွားရင် သူ့ကို ဝေဖန်
မလားမသိနိုင်။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုသာ ခပ်လေးလေး ချလိုက်
မိတော့သည်။

အိမ်ခန်းလေးသို့ လှမ်းတက်စဉ် မေမေက စတင်ချုပ်
နေရာမှ သူမကို လှမ်းပေးလိုက်ပါ၏။

“အဆင်ပြေရဲ့လား သမီးလေး”

“ဟုတ်ကဲ့... ပြေပါတယ် မေမေ၊ လကုန်ပြီး တစ်ရက်
နေ့ စဆင်းရဲမယ်လို့ ကိုကိုကောင် ပြောလိုက်ပါတယ်။ အချိန်ကို
စတိုးဆိုင်က ဖုန်းနဲ့ လှမ်းမှာမယ်တဲ့”

“အလုပ်ချိန်က ပုံမှန်မဟုတ်ဘူးလား သမီးရယ်”

“မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ A, B, C ဆိုပြီး သုံးဆိုင်းခွဲထားတာ။

A က မနက် ခနာရီကနေ ညနေ ၄ နာရီအထိ၊ B က မနက် ၉ နာရီ
စာနေ ညနေ ၅ နာရီအထိ၊ C က နေ့လယ် ၁၁ နာရီကနေ ည ၇
နာရီအထိတဲ့”

“ဟယ်... မိုးချုပ်ကြီးလည်း ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ ပြီးတော့ အလုပ်များရင် အချိန်ပို OT ဆင်းပေးရတယ်”

“ဟင်... နေ့တိုင်း မိုးချုပ်နေရင်တော့ သမီးအတွက် မေမေ ရင်ပူနေရတော့မှာပဲ”

“မပူပါနဲ့ မေမေရယ်၊ အပြန်မှာ အဖော်တွေလည်းရှိမှာ ပါ။ ည ၇နာရီဆိုတာ သိပ်မမှောင်မိုက်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီအလုပ်က ထမင်းလည်း ကျွေးတာဆိုတော့ ထမင်းဘူး ယူစရာမလိုဘူး မေမေရဲ့၊ လစာလည်း ကောင်းလို့ သမီးလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ ပါ”

“သားကြီးသာရှိရင်တော့ သူ့ညီမလေးကို ခိုင်းစားတယ် ဆိုပြီး မေမေ့ကို အပြစ်တင်မှာ သေချာတယ်”

“ဪ... ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်မှီမလဲ မေမေရယ်၊ သမီးတို့မှာ ဒီသားအစိပဲရှိတာ၊ ကိုကိုမရှိတော့ အိပ်ရတာဝန်ကို သမီး ပခုံးလွှဲယူရမှာပေါ့”

“မေမေက သမီးအလုပ်တစ်ဖက်၊ ကျောင်းတစ်ဖက်နဲ့ ပင်ပန်းမှာပီးလို့ပါ”

“ရပါတယ် မေမေရယ်၊ ကျောင်းကလည်း အဝေးသင် ဆက်တာပဲ၊ အနီးကပ်ဆယ်ရက်နဲ့ စာမေးပွဲဖြေတဲ့ရက်တွေ လောက်ပဲ သမီး ပင်ပန်းမှာပါ။ ကိုကိုကျော်က သမီးကို ကျောင်း အကဲခွင့်ပေးတာပဲ ကျေးဇူးတင်လုပ်ပြီ”

“အင်း... ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ မောင်ကျော်ခင်ရဲ့ ကျေးဇူး တွေက မေမေတို့အပေါ်မှာ များလှပါပြီ၊ ဒီသူငယ်လေး သိပ်ကို စိတ်ရင်းစေတနာ ကောင်းလွန်းပါတယ်၊ ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ တော်”

သူမ မေမေ့ကားကို ပြုံးလျက် ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံ လိုက်သည်။ အိပ်ခန်းလေးထဲမှာ အဝတ်အစားလဲလိုက်ပြီး မီးဖို ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့၏။ ထမင်းချက်ပြီးသားမို့ တင်ချက်ရန် အိုးလုပ်ကြည့် လိုက်စဉ် ကင်ပွန်းချည်ဟင်းချိုနှင့် ငါးလေးအိုးတစ်တို့ကို ချက်ပြီး နေပြီဖြစ်သဖြင့် အိပ်ရေသို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ မေမေ ချုပ်ပြီး သွားသည့် အပ်ထည်အင်္ကျီတို့ကို ကြယ်သီးတစ်စုံ လက်ချုပ်ခိုင်း လိုက်ပေးနေရင်း ကိုကိုကို တမ်းတမ်းတတ သတိရနေမိ၏။ ဪ... အာလိုလိုနဲ့ ကိုကို သူမတို့ကို ခွဲသွားတာ တစ်လတောင် ကျော်ခဲ့

စားဝတ်နေရေးအတွက် အားကိုးဖော်လိုအပ်လာချိန်မှာ ကိုကိုကိုယ်စား ဝင်၍ အကူအညီပေးလာသည့် ကိုကိုကျော်ကို ကျေးဇူးတွေ အရမ်းကို တင်လှပါပြီ။ ကိုကိုကျော်ဆိုတာ သူမအိမ် ကို မှတ်မှတ်ရရ သူမ စ တန်းတက်စဉ် ရောက်လာသည့် သူ တစ်ဦး မဟုတ်ပါလား။

အဲဒီနေ့က ခြံဝင်းထဲရှိ မြေကွက်လပ်လေးမှာ ဖိုးတာတို့ မိအေးတို့နှင့်အတူ ကုလားမစည်းနင်းဆိုင် ဆော့နေချိန်ဖြစ်၏။ ခြံရှေ့မှာ ကားလှလှလေးတစ်စီး ရပ်သွားသဖြင့် သူမတို့ ကစား ခြင်းကို ခဏရပ်ရင်း ကားဆီသို့ အကြည့်ရောက်သွားရသည်။ ကိုကိုက တားပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး သူမကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပါ၏။

“ညီမလေး... ဒီမှာ လာ ကုသယ်ပေးပါဦး”

သူမ ဂါဝန်ဖားဖားလေးကို မ၍ ဖိနှပ်မပါဘဲ ကိုကိုတို့ အပြေးကြိုလိုက်ပါသည်။ ကိုကိုက သူမလက်ထဲသို့ ဝယ်လာ သည့်အိတ်ကို ထည့်ပေးလိုက်လေ၏။

“ဟာ... မာလကာသီးတွေရော၊ လိမ္မော်သီးတွေရော အများကြီးပဲ။ ပွတာပဲဟေ့...”

သူမ အော်လိုက်သဖြင့် ဖိုးတာနှင့် မိအေးပါ အနားသို့

ပြေးလာကြသည်။

“မမဝါ... မိအေးတို့ကိုလည်း ကျွေးရမယ်နော်”

“ကျွေးမှာပေါ့ဟဲ့။ နေဦး... မမဝါ ဘုရားဆွမ်းတော် တစ်ဖို့ အရင်ဖယ်လိုက်ဦးမယ်နော်။ ဒီမှာ ခဏစောင့်...”

သူမက အိတ်ကိုသယ်ရင်း အိမ်ပေါ်တက်စဉ် လှေကား ရင်းရှိ စဉ့်အိုးလေးထဲမှ ရေဖြင့် ခြေထောက်ကို သေချာဆေးကြော လိုက်ပါ၏။ သူမ နောက်မှ ကိုကိုနှင့် လူကြီးတစ်ယောက် အိမ်ပေါ် သို့ လိုက်တက်လာပါသည်။ ကိုကိုက ခေါင်းရင်းရှိ ဖျာချောလေး ကို ချခင်းလိုက်၏။ သူမက အိတ်ကို မီးဖိုခန်းလေးထဲ အရင် သွား ထားကာ မေမေထည့်ပေးသည့် ရေနွေးဗန်းလေးကို ယူလျက် အိမ်ရှေ့သို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ မေမေက သူမနောက်မှ ကော်ဖီ ခွက်သယ်လာရင်း လိုက်လာပါ၏။

“ဒါ... ကျွန်တော့်အမေနဲ့ ညီမလေးပါ အစ်ကို”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့”

“မေမေ... ဒါ ကျွန်တော့်အလုပ်ချင်ပါ။ နာမည်က

ဦးကျော်ဇင်လတ်တဲ့ ညီမလေးလည်း မှတ်ထားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့... အဟင်း”

“အမယ်... ညီမလေးက ဘာကို သဘောကျပြီး ပြုံးတာလဲ”

“ကျောင်းရောက်ရင် ကေသွယ်ကို ကြားလို့ပြီဦးပါ”

“ဘာကြားမလို့လဲ”

“ကေသွယ်က ကျောင်းမှာ သူ့အစ်ကိုနဲ့အစ်မ ချောကြောင်း သိပ်ကြားတာပဲ ကိုကိုရဲ့ အခု ညီမလေးမှာ အစ်ကိုချောချော တစ်ယောက်ထပ်ရတော့ ပြန်ကြားလို့ရတာပေါ့။ နော်... အိုကိုကျော်၊ ကိုကိုကျော်လို့ပဲ ဝါလေး ခေါ်မှာနော်”

“ဪ... ဟုတ်ပါပြီ။ ခေါ်ပါရာ... ခေါ်ပါ... ဟင်းဟင်း”

လူကြီးတွေက သဘောတကျနှင့်ရယ်လိုက်ကြ၏။ သူမက စကားပြောနေရာမှ အိမ်ရှေ့သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ကစားတာ တော်သင့်ပြီလေ ညီမလေးရဲ့။ ရေချိုးတော့၊ ကြည့်ပါဦး... တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ချွေးတွေထွက်လို့”

“ချိုးမှာပါ ကိုကိုရဲ့၊ ဟိုမှာ ဖိုးတာတို့ကို မာလကာသီး ကျွေးချင်လို့ပါ”

“ကျွေးချင်လည်း သွားကျွေးလိုက်ပေါ့ ညီမလေးရယ်”

“ဒါဆို ဆွမ်းတော်ကပ်ဖို့ အရင်ဖယ်ပြီး တစ်ယောက်

တစ်လုံးစီ သွားပေးလိုက်မယ်နော် မေမေ”

သူမ မီးဖိုခန်းထဲမှ အသီးလှလှများကို ဖယ်၍ အနေတော်မာလကာသီး နှစ်လုံးကို ရေစင်စင်ဆေးပြီး ဖိုးတာနှင့် မိအေးထံ သွားပေးလိုက်ပါ၏။ ထို့နောက် အိမ်ခန်းအနောက်ဘက်၌ ရေချိုးကာ သနပ်ခါးတွေ ဖွေးနေအောင် လိမ်း၍ ဆံပင်ရှည်ကို ကျစ်ဆံပြီးနှစ်ဖက် ကျစ်လျက် အိမ်ရှေ့သို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ လူကြီးများ စကားပိုင်းနဲ့ဘေးမှာ အသားဝင်ထိုင်တော့ ကိုကိုကျော်က သူမကို ပြုံး၍ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“တော်သေးတာပေါ့... ဒါ ကိုယ်က ဝါလေးကို ကြောင်ချေးရပ်လေးလို့ပဲ နေတတ်တယ် ထင်နေတာ”

“ဟင်... အဲလိုမျိုး မနေတတ်ပါဘူးနော်၊ ကံစားနေတုန်းမို့ ညစ်ပတ်နေတာပါ ကိုကိုကျော်ရဲ့”

“ကျောင်းမှာ တလိုက်နိုင်ရဲ့လား”

“ညီမလေးက အင်္ဂလိပ်ရော သင်္ချာပါ ညွှတ်တယ် အစ်ကိုရဲ့”

“မင်း မပြပေးဘူးလား အောင်နိုင်”

“တတ်သလောက်တော့ ပြပေးတာပဲ အစ်ကိုရဲ့။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ၉ တန်းလောက်ပဲ တတ်တော့
ဘယ်ကျွမ်းကျင်မှာလဲ”

“ဒါဆိုလည်း ကျွန်ုပ်ရင်းထားပေါ့ ညီရယ်”

“အဲဒါ အမေ့ကို ပြော အစ်ကိုရေ၊ အမေက ညီမလေးကို
စိတ်မချလို့ ဘယ်တုန်းမှ မလွှတ်ဘူး။ ရိုးရိုးကျွန်ုပ်ရင်းလောက်တော့
ကျွန်တော် သူ့ကို ထားပေးနိုင်ပါတယ်”

“ဒီနှစ်ဘာသာတော့ ထားဖြစ်အောင် ထားပါ ဒေါ်လေး
ရယ်၊ တော်ကြာ ကလေးပညာရေး နှစ်နာမှာစိုးလို့ပါ”

“သမီး တက်ချင်လား”

“တက်ချင်တာပေါ့ မေမေရယ်၊ ဒါပေမဲ့ . . .”

“ဘာဒါပေမဲ့လဲ ဝါလေးရယ်၊ နေဦး . . . ခုန ဝါလေး

သုငယ်ချင်းနာမည် ဘယ်သူ”

“ကေသွယ်ပါ ကိုကိုကျော်”

“သူက ဘယ်မှာ ကျွန်ုပ်ရင်းယူတာလဲ”

“အိမ်မှာ ဆရာမခေါ်သင်တာ ကိုကိုကျော်ရဲ့”

“ဒါဖြင့် သူအိမ်မှာပဲ ဘာသာစုံဝိုင်းသွားတက်လိုက်၊

ကိုယ် ထားပေးမယ်၊ ပညာဒါနပေါ့၊ ပြီးတော့ သုငယ်ချင်းနဲ့ဆို

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

တော့ အဖော်ရတာပေါ့”

“ဟင် . . . နေပါစေ၊ အားနာစရာကြီး”

“ဟုတ်ပါတယ် သားရယ်”

“ကျွန်တော်ပြောတာ သဘောကျပါတယ် ဒေါ်လေး
ရယ်၊ အောင်နိုင် ပညာမတတ်လို့ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်နေရတာ
ဒေါ်လေး အမြင်ပဲ၊ ဒီအငယ်လေးကိုတော့ ပညာတတ်ဖြစ်အောင်
ပို့သင့်တာပေါ့၊ ၁၀ တန်းအထိ ကျွန်ုပ်ရင်းစရိတ်ကို ကျွန်တော် ဒါန
ပြုပါရစေ၊ မငြင်းပါနဲ့၊ ကျွန်တော်က တစ်ကောင်ကြွက်မို့ မောင်
နှလည်း ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ အောင်နိုင်နဲ့ စခင်ကတည်းက
ညီလေးတစ်ယောက်လို သဘောထားတာ၊ အောင်နိုင်ညီမလေး
က ကျွန်တော့်ညီမလေးပါပဲ ဒေါ်လေးရယ်”

“အဒေါ်က အားနာလွန်းလို့ပါ”

“အားနာဖို့မလိုပါဘူးဗျား၊ ဝါလေးက မနက်ဖြန် ကျောင်း
တက်တော့ ကေကွယ်ကို သေရာမေး၊ ပြီးရင် ကိုယ်ပဲ လိုက်အပ်
ထားမယ်၊ မှောင်တောင်နေပြီ၊ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး၊ ညီရေ
ထောက်ခံ၊ ဆန်နီပစ်ကပ်လေး အပြီပြင်ပေးရမှာနော်၊ နည်းနည်း
ဆုနီတ်လိုက်ဦး၊ ညီကို ဆရာဦးဖော်ကြီး သဘောကျတယ်၊ သူ

သင်ရင် ညီ မက္ကင်းနှစ်ကောင်းကောင်းဖြစ်ပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ကိုကိုကျော် ပြန်သွားတော့ သူမတို့မိသားစု ထမင်းစားရင်း ကိုကိုကျော်အကြောင်းတွေ ပြော၍မကုန်နိုင်ခဲ့။ အဲဒီနေ့က ကိုကိုကျော်ကို သူမ စမြင်ဖူးသည့်နေ့ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။

x x x

အလုပ်စဝင်သည့်ရက်မို့ ခပ်စောစော ရောက်အောင် လာခဲ့၏။ PA (Public Area) ဌာနမှာ ယူနီဖောင်းနီညိုရောင် အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီကို ဝတ်ရသည်။ စတိုဆောင်ဘေးရှိ နံရံနှင့် ကြမ်းခင်းကို ရေဆေး၍ သံဘရက်ရုံဖြင့် ညစ်ပေနေသည်တို့ကို ပြောင်းလက်နေအောင် တိုက်ခွက်၏။ အချောသတ်အနေဖြင့် ဆပ်ပြာမြှုပ်တိုက်ပြီး ရေဆေးချလိုက်ပါသည်။

ကာချပ်နေရာကို ခုနအတိုင်း ဆေးလိုက်ပြန်၏။ စက်ဆီများဖြင့် မညှစ်ညစ်နေသည့် ချောင်ကို ချွတ်ဆေးဖြန်းကာ အားစိုက်၍ ကုန်းတိုက်ရသဖြင့် နဖူးမှ ချွေးတို့ စို့ထက်လာသည်။ သောက်ဂျားလေးများသာ လုပ်ရသည့်အလုပ်မို့ သူမ ဂုဏ်စိုက်ပြုလုပ်နေရ၏။ တော်ကြာ အလုပ်ရှင်မကြိုက်လှုပ် သူမ အလုပ်

ပြုတ်လို့ မဖြစ်ပေ။

မည်းမည်းရေတို့ကို ဆေးရန် ရေပိုက်ကို ပြန်ဖွင့်လျက် ထိုးချလိုက်တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကာချပ်၍ဆင်းလှစ်သည့် လူ၏ ဘောင်းဘီကို စင်သွားတော့၏။ ဘုရားရေ... သူမတော့ ရာဇဝတ် အိုးကိုမှ တုတ်နဲ့ထိုးပိပါရောလား။ ဟိုတစ်နေ့ကတည်းက သူမ ထိပ်တိုက်တိုးခဲ့ရသည့် ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်ကိုမှ ရေညစ်တို့ စိုစေလေ ပြီ။

“နမောနမ့် နိုင်လူချည်လား”

“ကန်တော့... ကန်တော့... မတော်တဆပိုပါရှင်”

မျက်နှာရဲရဲဖြင့် အထိတ်တလန့် သူမ တောင်းပန်လိုက် တော့ သူက စိတ်ပျက်စွာဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ဟိုတယ် ထဲ လှမ်းဝင်သွားတော့သည်။ ဘာမှဆက်မပြောသဖြင့် သူမ သက်ပြင်းကို မသိမသာလေးချလိုက်မိ၏။ တော်ပါသေးချဲ့

နေ့လယ် (၁၂)နာရီထိုးသွားတော့ ထမင်းစား ခဏနား ချိန်မို့ သူမ လက်ကို တံတောင်နေရာမှ ရေဆေးချလိုက်ပြီး ဆပ်ပြာဖြင့် သေသေချာချာ ဆေးကြောလိုက်သည်။ ထမင်းစား ဆောင်ထဲမှာ ရွှေတော်တော်များများ ရှိနေ၏။ တန်းစီ၍ ရပ်နေ

ချွတ်က လူသစ်မို့ထင်၏။ လူအမျိုးက သူမကို ကျော်ဇာန်၍ ဆင်းပန်းကန်တို့ကို အသီးသီး ယူသွားကြလေသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကြည့်နေကတည်းက သူမ ပုံစံလေး အများထဲမှာ ထင်းနေ၏။ နီညိုရောင်ဝတ်စုံကြောင့် ဖြူဝင်း သည့်အသားရောင်ကို ပို၍ပေါ်လွင်စေသည်။ အံ့ကောင်းလှသည့် ဇီတုန်းရောင်ဆံနွယ်များကို ကျပ်ဆံပြီးကျပ်လျက် ခွေလိပ်၍တင် ဆားသဖြင့် မျက်နှာလေးက ရှင်းလင်းနေ၏။ ဝန်ထမ်းအသစ်မို့ ဘာမှမပြောရဲဘဲ မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ထိုနေရာမှာ ရပ်နေတာ ဆော်တော်ကြာနေလေပြီ။ သူ မနေနိုင်တော့ဘဲ သူမရိုရာဆီ ချင်းလာခဲ့၏။ စတီးပုံစံခွက်တစ်ချပ်ကို ယူ၍ ထမင်းခပ်ထည့် ချိတ်သည်။

“လာ... ဝါလေး... ဘာဟင်းနဲ့စားချင်လဲ”

“ဟို... ကိုကိုကျော်... အဲ”

“ခေါ်ပါ။ ရဲရဲသာခေါ်။ ကြောက်မနေနဲ့”

သူက ကြက်သားဟင်းနှစ်တုံး၊ ဝက်သားဟင်း နှစ်တုံး၊ ကြက်နှစ်တစ်ကောင် ခပ်ထည့်လိုက်ပြီး ချဉ်ပေါင်နံနံမျှ ရော ကြော်ထားသည်ကို တစ်ဖွန်းထည့်လိုက်ပါသည်။ ပဲနုနှင့် ကြာဆံ

ရောချက်ထားသည့် ဟင်းချိုကို စောက်နက်သည့် ခွက်ထဲ ထည့်၍ ဖွန်းနှင့်ခက်ရင်းတစ်စုံ ယူလိုက်၏။ ထို့နောက် သူမကို လူရှင်းသည့် စားပွဲမှာ ထိုင်စားစေပါသည်။

“ကိုကိုကျော် . . . စားပြီပြီလားဟင်”

“ကိုယ်က GM နဲ့ ခနာရီမှ အတူတူစားနေကျ ဝါလေးရဲ့ကဲ . . . စား . . . တော်တော်ပင်ပန်းနေပြီလား”

“ရပါတယ်၊ ဒီလောက်တော့ ဝါလေးလုပ်နိုင်ပါတယ်ကိုကိုကျော်”

“ကြိုးစားလုပ်ပါ ဝါလေး။ ကိုယ်က ဝပ်ရော့ပဲရုံတော့ ဝါလေးကို အလုပ်ပေးလို့မရဘူး။ အခု စာပေချင်းရဲ့ဟိုတယ်မှာ ခန့်ပေးတာ အဆင်ပြေအောင်လုပ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကိုကျော်”

သူ . . . ဝါလေးစားပွဲမှ ထထွက်ကာ ထမင်းချက်ခေါင်းဆောင် ဒေါ်အမာထံသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။

“ဒေါ်အမာ . . . နောက်ခါမျိုးထပ်မဖြစ်ပါစေနဲ့။ သူပန်ထမ်းအသစ်ပါ။ အသက်အငယ်ဆုံး အလုပ်ဝင်လာတဲ့ကလေးကို ရင်းနှီးနွေးနွေးစွာ ဆက်သ်ပါ။ ကျွန်တော် ဒီလောက်အထိ

အလုပ်ကိုမှ ရေထင်

ဆိုက်မပြောချင်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဟုတ်ကဲ့ပါ . . . MD”

သူ GM ရုံးခန်းထဲ ဝင်လာတော့ နေလက ကွန်ပျူတာနဲ့ နေရာမှ ရပ်လိုက်သည်။

“ထမင်းစားဆောင်ကို ဘာသွားလုပ်တာလဲ အလတ်”

“ကျွတ် . . . ဒေါ်အမာပေါ့။ ဟိုချာတိတ်မကို ထမင်းဆည့်ပပေးတာ ကြာနေလို့ သွားထည့်ပေးလိုက်တာ”

“မင်း ဒီအထိ လိုက်လုပ်ပေးဖို့ မသင့်ဘူးနော်။ ကြည့်ရင် . . . ကိုယ့်ရာထူးဂုဏ်ကို ကိုယ် ထိန်းဦး”

“ဒီလောက်နဲ့တော့ ဘယ်သူမှ ငါ့ကို မပြောရဲပါဘူး။ နေရာ၊ တစ်ခါပါပဲ”

“PA မှာ သူ့ကို ဘယ်အထိခိုင်းမှာလဲ”

“ထုံးစံအတိုင်းဆို တစ်လ နှစ်လပေါ့”

“မလုပ်နဲ့ . . . မနက်ဖြန်ပဲ တခြားနေရာ ရွှေ့လိုက်ပါ”

“ဘာလဲ . . . မင်းကို ရေနဲ့ပက်မိလို့ မကြည်တာလား”

“ဟာ . . . မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီနေရာ သူ့ကို အလုပ်စေချင်တာပါ။ ကြာရင် ကောင်မလေးလက်ဝါးတွေ ပေါက်မှာကို ကြို

မြင်လို့ တားတာဟေ့”

“တော်သေးတာပေါ့”

စားပွဲပေါ်မှ GSM ဖုန်းပြည့်လာ၍ နေလ ကောက်ကိုယ်
လိုက်ပါသည်။ သူက စားပွဲခုံဘေးရှိ ခုံမှာ အသာဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ပပလာ... ပြော...”

“အင်း... ရပါတယ်”

“ဒီကောင်ရှိနေတယ်၊ ပြောချင်လား”

“ဒါဖြင့်... ဒါပဲနော်”

သူက နေလကို ပေးဆတ်၍မေးလိုက်၏။ နေလက ဖုန်း
ကို မိတ်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“ပပက ငါနဲ့မင်းကို Dinner ကျွေးချင်လို့တဲ့”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ပဲ သွားပါကွာ။ ကြားထဲမှာ ငါ အနေ
ခက်ပါတယ်”

“အဲဟ... ငါတို့ မရိုးမသား ဘာများလုပ်မိ ပြောမိဖူးလို့
လဲ အလတ်ရဲ့”

“လူဆိုတာ အလိုက်သိတတ်ရတယ် နေလရ။ သူငယ်
ချင်းက သူငယ်ချင်းပဲ၊ ဒူးနေရာ ဒူး တော်နေရာတော် သိရမှာပေါ့”

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

“လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ။ ငါက စကားသိပ်ပြောတတ်တာ
တုတ်ဘူး။ မင်းနဲ့ပပက ပိုခင်တာ”

“မင်းဟာက မဟုတ်သေးပါဘူး နေလရာ။ မနက်ဖြန်
အောက်ပဲ စေ့စပ်တော့မယ့်မိန်းကလေးကို အလျဉ်းသင့် မပြော
ထတ်တာတော့ မင်း လွန်တာပေါ့ကွာ”

“မင်း... မသိပါဘူးကွာ။ ငါ့မိတ်ထဲ တစ်ယိုးကြီးဖြစ်နေ
လို့ပါ”

“ဘာလဲ... ရင်ထဲမှာ ဘာညာဘာညာ ဝင်လာပြီလား။
အဲဒီလိုလေးလည်း လုပ်ဦးမှပေါ့။ ဘယ်နှယ် စက်ရုပ်တွေအတိုင်း
မိဘ ယူဆိုတာနဲ့ အင်းဆို ခေါင်းညိတ်လက်ထပ်ရတာတော့
ဆိုက်ပါဘူး။ ဟိုပပကလည်း သူ့ဆေးကျောင်းက စာတွေနဲ့ နပမ်း
လုံးနေပြီး၊ ဆရာဝန်လည်းဖြစ်ရော အိမ်က ပေးစားတဲ့သူငယ်ချင်း
တို့ လက်ခံလိုက်တာပဲ... ကောင်းရော”

“ငါလည်း အဲဒါပဲ တွေးနေတာ။ ပပက အစစအရာရာ
အဆင်ပုံတော်ပြီးသား၊ ပြည့်စုံပြီးသားမို့ ငါ မငြင်းခဲ့တာပေါ့”

“ဒါဆို အိုကေနေပြီပဲ။ ဘာကို တွေးနေတာလဲ။ တစ်ခု
တော့ရှိတာပေါ့။ ပပဟာ အိမ်မှူကိစ္စကိုတော့ မနိုင်ဘူးနော်။ သူ့ကို

ချက်ခိုင်းရင်တော့ မင်း နေ့တိုင်း ကြက်ဥ ဘဲဥကို နည်းမျိုးစုံနဲ့ နှစ်ဝါးသွားချလိမ့်မယ်”

“မင်းကရော... ဘယ်လိုမိန်းကလေး ရွေးမှာလဲ”

သူ ခေါင်းမောပြီး ရယ်လိုက်တော့ နေလက မချင့်မရဲ ဖြင့် ဆုံလည်ထိုင်ခုံကို ရွှေ့ပြီး သူ့လက်မောင်းကို ခပ်သာသာလေး လှမ်းထိုးလိုက်၏။

“ဟေ့ကောင်... မလျှို့ကြေးနော်”

“ငါ့အတွက် ပူမနေစမ်းပါနဲ့ နေလရော။ ငါက မင်းလို အိပ်ထောင်တစ်ခုကို ပေတံနီတိုင်းထွားပြီး ရွေးမှာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဒါဖြင့် ဘာနဲ့ရွေးမှာလဲ”

“ရင်ထဲက နှလုံးသားနဲ့”

“ဈေးနာ... ကဗျာက ဆန်ချင်ပြန်ပြီ”

“ငါက ရှင်းတယ် နေလရဲ့၊ တစ်ကောင်ကြွက်ဆိုတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ထည့်တွက်နေစရာမလိုဘူး။ ကိုယ်ကြိုက်တာ ကောက်ယူလိုက်ရုံပဲ။ အဓိကက သူ ငါ့ကို ပြန်ချစ်ဖို့ပဲ”

“အယ်သူလဲ”

“စောပါသေးတယ်ကွာ”

“ဟာ... မင်းကလည်း စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်

အောင် လုပ်ပြန်ပြီ”

“မှတ်ထား... အဲဒါ ပညာလိုခေါ်တယ်”

“အေးပါ... ပြောအားရှိကုန်း ပြောထားပေါ့”

“ဒါပေါ့... ငါက မင်းလိုနဲ့ပါဘိမှာ မချိတ်ရသေးတာကိုး”

နှစ်ယောက်သား ရယ်လိုက်မိကြ၏။ ညနေ အပြန်မှာ

မြှောင်လက်တောက်ပနေသည့် သူ့ကားကိုကြည့်၍ တံခါးစောင့်

ဆို မေးကြည့်တော့ စကားဝါတိုက်ပေးမှန်း သိခဲ့ရသည်။ မင်းနဲ့

ဆိုင်တဲ့ အလုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့လုပ်ရတာလဲ စကားဝါ။ နေလ

ဆိုင်ထဲ မကျေမနပ်ထပ်ဖြစ်ရပြန်သည်။

x x x

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၄၁

နောက်တစ်ရက် သူမ အလုပ်ဆင်းတော့ မနေ့က နေရာ
မနေ့က ယူနိုဗောင်းကို မဝတ်ရတော့ပေ။ Laundry ဌာနမှာ
တာကီရောင်ဘောင်းဘီနှင့် စပိုရပ်အဖြူရောင်ကို ဝတ်ရ၏။
အနည်းငယ်ပူပါသော်လည်း PA လောက် မပင်ပန်း။ ဌာနမှာ သူ
ဟာနှင့်သူ တာဝန်ကိုယ်စီ ယူထားသည်မို့ အနည်းငယ် သက်သာ
ပါ၏။ ဆယ်တန်းအောင်သည်နှင့် ကိုကိုကျော် ထားပေးသော
English Speaking Class ကိုတက်ဖြစ်ခဲ့သည်မို့ ဟိုတယ်အလုပ်
မှာ သူမ အဝင်ခွင့်ကျဖြစ်သွားပါသည်။

တစ်ဌာနတည်းမှာ ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက် ငိန်း
တလေး ငါးယောက်မို့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိကြ၏။ သူမကို အသစ်ဆို
ပြီး နှိပ်ချင်ကြသူမရှိ။ အငယ်ဆုံးမို့ ချစ်ခင်ကြပြီး မတတ်တာ ပုန်

သမျှ ကိုယ်စီသင်ပေးကြပါသည်။ အဝတ်လျှော်စက်မောင်းတာ၊ အစွန်းချွတ်တာ၊ မီးပူတိုက်တာ စသည်ဖြင့် တစ်နေရာစီကို တစ်မျိုး သင်ရလေ၏။

“စကားရေ... Third Floor Room No. (101) မှာ လျှော်ဖို့ဟာတွေ သွားတက်ယူပါ။ အဲဒီမှာ ဇော်မျိုးနိုင် အခန်းရှင်းနေလို့ ဒီကို လာမရှိအားဘူး။ သွားရင် ရှိုးရှိုးလှေကားကပဲ တက်။ ထရော်လီနဲ့ ဓာတ်လှေကားက ပြန်ဆင်းနော် ... သွားတတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ မမနွယ်”

Room No. (101) ရှေ့ရောက်တော့ ကိုဇော်မျိုးနိုင်က ထရော်လီကို သူမလက်ထဲ တွန်းပို့ပေးလိုက်ပြီး နောက်တစ်ခန်းထဲ ဝင်သွား၏။ တော်တော်လေးနေသည့် ထရော်လီကို အားစိုက်တွန်း၍ ဓာတ်လှေကားရှိရာဆီ လာခဲ့သည်။ နှစ်ခုယှဉ်နေသည့် ဓာတ်လှေကားမှာ ဘယ်ဘက်က ဆင်းရမည်မှန်းမသိဘဲ သူမရောက်သည်နှင့် အဆင်သင့်ပွင့်သွားသည့် အပေါက်ထဲ ထရော်လီကို ဦးတည်၍ ထည့်လိုက်ပါ၏။ တွန်းလက်စ လှည်းက အပေါက်မှ တစ်လျက်ရပ်လိုက်မိသည်။ ဘုရားရေ ... GM

အလာသည့် Lift ထဲကိုမှ သူမ ဝင်မိပါရောလား။

“လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။ ဒါ ခဉ့်သည့်မီးတဲ့ Lift လေ”

“ဟို ... ဝါလေး”

“ကျွတ် ... ကဲကဲ ... မထူးတော့ပါဘူး၊ မြန်မြန်ဝင်၊

ပြန်ပြန်ဆင်းလိုက်”

သူ lift ထဲမှ ထွက်လိုက်တော့ သူမက ထရော်လီကို အထဲတွန်းထည့်ရာ သူမ ဝိုင်းကုန်တွန်းပေးလိုက်ပါ၏။ Lift တံခါးဖိတ်ခါနီးမှာ သူမကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည့် အေးစက်စက် ပျက်စီးပျက်စီးမှုကြောင့် သူမ ကျောချင်းသွားရသည်။ အမလေး ... GM အကြည့်တွေက သူမရင်ထဲထိအောင် မြင်နေရသလို စူးရှလှသည်လား။

Laundry ပြန်ရောက်တော့ အထည်စာရင်းကို list ပြုစုပြီး အင်္ကျီဘောင်းဘီတို့ကို သက်သက်စီ ခွဲလျှောရန် ထည့်ပေးလိုက်ပါ၏။ သူမ Colour ခွဲတာ အထည်မှတ်တာကို ကိုကျော်မြင့် ဦးက ဖတ်၍ သူမခေါင်းကို ထုလိုက်ပါသည်။

“အရောင်အနုအရင့်ကို Light နဲ့ Bright ခွဲရေးပါကား။ နှစ်မျိုးရောပရေးနဲ့ ခုန တီရပ်က အနုဆိုတော့ ဘေးမှာ ကွင်းနဲ့

light လို့ထည့်ရမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို"

"ဟယ် . . . ဖိုးကျော်ရယ်၊ ကလေးကို သင်လည်း
ကောင်းကောင်းသင်ပါ။ နင့်အားကြီးနဲ့ ခေါင်းကို မထုနဲ့လေ။ တော်
ကြာ MD သိသွားရင် နင် ပြတ်စောနဲ့နေဦးမယ်"

"ဟာ . . . မနွယ်ကလည်း ကျွန်တော်က ကောင်းကို
ညီမလေးလို သဘောထားပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံတာပါ။ MD
ကို သူ မတိုင်လောက်ပါဘူး . . . နော် . . . စကား"

"ရပါတယ် မမနွယ်ရဲ့ ဝါးလေးက အခုလို အကုန်လုံးနဲ့
တရင်းတနီးရှိတာပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ။ PA တုန်းကဆို တစ်ယောက်
တည်း ကြောင်စိစိကြီးဖြစ်နေတာ"

"ကဲ . . . ထမင်းစားချိန် နားမယ်၊ မမနွယ်မယ်၊ ဖိုးကျော်
ရယ်၊ စကားရယ် အရင်စားမယ်၊ ကျန်တဲ့လေးယောက်က နောက်
တစ်သုတ်ပေါ့ . . . နော် . . . လာ . . . စကားရေ သွားစို့"

ဒီတစ်ခါတော့ မမနွယ်တို့နှင့် တစ်ဝိုင်းတည်း ထိုင်၍
သူမ ထမင်းစားရ၏။ အစ်ကိုဖိုးကျော်က သူမ ပန်းကန်ထဲသို့ သူ
ပုစွန်ထုပ်တစ်ကောင် ထည့်ပေးသည်။ မမနွယ်ကလည်း အားကျ

အဲဒါမြင်းဟင်း တစ်တုံးထည့်ပေးပြန်၏။

"ဟင် . . . ဝါလေး ဟင်းအများကြီးနဲ့ မစားတတ်ဘူး"

မနွယ်ရဲ့ ဝါလေးဆီက ကြက်သားဟင်းတွေ ယူစားပါနော်"

"စားပါ စကားရယ်။ အစ်ကိုတွေ အစ်မတွေက ချစ်လို့"

အဘွားတာ မမြင်းရဘူး . . . စား . . ."

ထမင်းစားအပြီး အချို့ပွဲ အသီးစားရာ၌ ကိုဖိုးကျော်က

သူတို့ ဖရဲသီးစိပ် ယူပေးသည်။

"ဟင်အင်း . . . ဝါလေး ဖရဲသီး မကြိုက်ဘူး အစ်ကို"

"ဒါဖြင့် သဘောသီးရော"

"အဲဒါလည်း မကြိုက်ဘူး"

"ဟောဗျာ . . . ဒါဆို နာနတ်သီး"

"ဟင်အင်း . . . ချိုလို့ မကြိုက်ဘူး"

မမနွယ်က ရယ်လိုက်၏။ အစ်ကိုဖိုးကျော်က ခေါင်း

ညှစ်လိုက်ပြီး သူမကို မျက်စိပြူး၍ ကြည့်လိုက်သည်။

"ညည်း တော်တော်ရိုးများတာပဲ။ ဒါဖြင့် ဘာစားမှာလဲ"

"ငှက်ပျောသီး"

"ဟင်း . . . တော်သေးတာပေါ့"

အစ်ကိုမိုးကျော်က မီးကြမ်း ငှက်ပျောသီးနှံလုံးကို သူမ အတွက် ယူပေးစဉ် တစ်ဘက်စားပွဲဝိုင်းမှ အုပ်စုက သူမတို့ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

“မြန်မြန်စားပြီး သွားဖို့မိုးကျော်၊ စတိုက် ဝိန်းမတွေ့ ငါတို့ တို့ ဝိုင်းရှိုးနေကြပြီ”

“ဂရုစိုက်စရာလား မနွယ်ရာ”

“ဟဲ့ ... အဲဒီမှာ နင့်ကို စိုက်နေတဲ့ဝိန်းမရှိတယ်လေ”

“သွားစမ်းပါဗျာ၊ ခင်သန္တာသက်ချိပြီးကို စိတ်ကူးထဲ မထည့်ပါဘူး”

“နာမည်လေးက လှလိုက်တာနော်”

“ဟာ ... ညည်းကတစ်မျိုး၊ ငါ လုပ်လိုက်ရ နာဦးမယ်”

“ဟင်... အစ်ကိုမိုးကျော်ပဲ၊ ခန ခင်သန္တာသက်ချိပြီးဆို”

“အဲဒါ ဆင်ခန္ဓာဝက်ကိုယ်လုံးလို့ ပြောတာဟဲ့ ဝတ်းမ လေးရဲ့”

“ဪ... ဒီလိုလား... ဟိဟိ ... သိပါဘူး”

သူမတို့ ရယ်လိုက်ကြသည်။ Laundry ထဲ ပြန်ရောက် တော့ လျှော်ပြီးသား အဝတ်တို့ကို လေးထပ်ပြောက် အခန်းနံပါတ်

(163)* သို့ ပိုခိုင်းသဖြင့် အဝတ်ထပ်အထုပ်လေးကို ခပ်စွေစွ ပိုက် ဆွဲကာ ဓာတ်လှေကားဖြင့် သူမ တက်လာခဲ့၏။ အခန်းတံခါးကို အသာခေါက်လိုက်စဉ် တံခါးက ခပ်မာမာလေးပွင့်သွားပြီး ဗိုလ်မ ကြီးတစ်ယောက် ခေါင်းဖြူကြည့်လာ၏။ သူမ ခပ်သွက်သွက်လေး (အင်္ဂလိပ်လို) ပြောလိုက်ပါသည်။

“မင်္ဂလာပါရှင် ... ကျွန်မ ဒီအခန်းက လျှော်ပြီးသား အဝတ်တွေ လာပြန်ဖို့တာပါ”

“အို ... ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ်ကွယ်၊ အခန်းထဲ ခဏလောက် ဝင်ပါဦး”

သူမ အခန်းထဲဝင်လိုက်တော့ ဗိုလ်မကြီးက အမေရိ ကန်ဒေါလာ (၁၀) Tip Money ပေးပါ၏။ သူမ ငြင်းဆိုပါသော် လည်း လက်ကိုဆွဲ၍ ထည့်ပေးလိုက်သဖြင့် ယူလိုက်ရပါသည်။ နင်ဘတ်မှာ တပ်ထားသည့်ကတ်မှ နာမည်ကို ပေါင်းဖတ်၍ အသံ ထွက်တတ်သဖြင့် သူမက အင်္ဂလိပ်လိုပဲ ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါ၏။

“ကျွန်မနာမည် မတ်ဂ်နိုလီယာ (magnolia) ပါရှင်”

“အို ... နာမည်နဲ့လူနဲ့ လိုက်ဖက်ပြီး ချစ်စရာကောင်း ဆိုတာကွယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မမှာ လုပ်စရာတွေ ရှိသေးလို့ ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

သူမအခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ မမနွယ်က သူမကို မုန့်ဖိုဘယ်လောက်ရသလဲ မေးသဖြင့် သူမ ထုတ်ပြလိုက်ပါတယ်။

“ဟယ် ... (၁၀) တောင် ရလာတယ်တဲ့၊ စကားလေးက Lucky ကောင်းလိုက်တာနော်”

“ဝါလေး ... မမနွယ်တို့ကို ခွဲပေးပါရစေ”

“မလုပ်ပါနဲ့ စကားရယ်၊ ကိုယ့်လာဘ်နဲ့ကိုယ် ရတာ စုထား၊ လဲကုန်တော့ လစာထုတ်ရင် လဲလို့ရတယ်၊ စာမေးပွဲဖြေရင် အကုန်အကျများမှာ၊ ဘယ်နှယ် ... ကလေးဆီက မုန့်ပြန်တောင်းစားလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ကျွေးစရာရှိ မမနွယ်ပဲ ကျွေးရမှာလေ”

“ဝါလေးလည်း မမနွယ်တို့ကို တစ်လှည့်လောက်တော့ ပြန်ကျွေးခွင့်ရချင်တာပေါ့”

“မလုပ်ပါနဲ့ စကားရယ်၊ ပြောရုံ သိထတ်ရုံလေးနဲ့တင် ကျွန်ုပ်လုပ်ပြီ”

အဲဒီနေ့ အလုပ်ပြန်တော့ ကားဂိတ်မှာ မမနွယ်တို့က အရင်ပါသွားပြီး သူမနှင့် အစ်ကိုဖိုးကျော်သာ ကျန်နေခဲ့ပါတယ်။ နီဆီရှေ့မှ GM ကား ဖြတ်သွားပြီးမှ သူမတို့စီးရမည့်ကား ရောက်တာသဖြင့် တက်စီးခဲ့လေသည်။ ဪ ... ဒီနေ့လည်း တစ်ရက် ခြံသွားပြန်လေပြီ။

x x x

အလုပ်ကိုမှ ရေထင်

၅၁

ထရော်လီထဲမှ အဝတ်အစားများကို List မှတ်၍ ခွဲ
ချိတ်သည်။ အလုပ်ဝင်တာ တစ်လကျော်နေပြီမို့ စက်တွေကို
ချွမ်းကျင်စွာ ကိုင်တွယ်တတ်နေပေပြီ။ အကျိုးအမြဲများ တစ်
ချက်လျှော့အပြီးမှာ ဘောင်းဘီများ လျှော်ရန် ရေတွက်၍ ထည့်
ဆွဲ စီးရောင် ဘောင်းဘီရှည်အိတ်ထဲမှ ဒေါ်လာ ခွာတန် (၁၅)
ချက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ လုပ်လက်စအလုပ်ကို ခဏရပ်လိုက်ပြီး
Supervisor ထံ ခပ်ပြန်ပြန်သွား၍ ငွေကို အပ်လိုက်ပါသည်။

“ဘောင်းဘီက ဘယ်အခန်းကလဲဆိုတာ မှတ်မိလား

ဘားဝါ”

“ဟုတ်ကဲ့ရင့်။ Second Floor Room No. (56) ကပါ”

“ဪ... ဒါဆို မစွတာချာချီရဲဘောင်းဘီပဲ၊ ထားခဲ့ပါ။

၅၂

မမသဒ္ဓါမောင်

တရင်းမှတ်ပြီး အပ်လိုက်မယ်”

သူမလုပ်လက်စအလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေစဉ် မမနွယ်က မီးပူတိုက်တာ သင်ပေးမည်ဟုဆိုသဖြင့် မမျိုးနှင့် လူလဲလိုက်ရ၏။

“အောင်မော်ရေ ... အဲဒီမှာ စကားကို Ironing သင်ပေး လိုက်ဦး၊ သူတတ်ဖို့ ဒါတစ်ခုပဲ ကျန်တော့တာ၊ သေချာသင်နော်”

“လာ ... စကားပါ။ ဒီမှာ သေချာကြည့်၊ ဒီအလုပ်က စိတ်လွင့်လို့မရဘူးနော်၊ တစ်ခါတည်း ဒုက္ခတွေ့သွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို”

သူမ ကိုအောင်မော်ဆင်ပြသည်ကို သေချာမှတ်သား၏။ သူမကို လုပ်ခိုင်းတော့ ဂရုတစိုက်လေး လုပ်ပြရပါသည်။

“ဟုတ်ပြီ... စကားက အတတ်ပြန်သားပဲ၊ ဒီဆယ်ထည်ပြီးအောင်တိုက်ထားနှင့်နော်၊ အစ်ကို Toilet ခဏ ဝင်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမ ကျန်အင်္ကျီများကို ဆက်၍တိုက်နေပါ၏။ ကိုးထည်

အင်္ကျီတို့မှ ရေထင်

၅၃

အောက်အင်္ကျီကို တင်လိုက်စဉ် လက်ဖတ်ရင်း ခေါက်သွားသည်။ ဆွဲဆန်လိုက်မိပြီး လက်ကို ရေခွေးငွေ့ဟပ်သွားသဖြင့် အတော်ပူသွားရသည်။

“အ...”

“ဟယ် ... စကား ... လက်အပူလောင်သွားတာလား”

“လက်ဖိသွားတာလား”

အစ်ကိုဖိုးကျော်က သူမအနား အမြန်ရောက်လာပြီး သူ၏ လက်ကလေးကို မ၍ကြည့်လိုက်ပါ၏။

“ဟာ ... အပူဟပ်သွားတာကိုး၊ အသားဖြူတော့ နီရဲနေတာပဲ၊ ဟိုကောင် အောင်မော် ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ။ လေးကို တစ်ယောက်တည်း လွှတ်ထားခဲ့တယ်”

“ကျွန်တော် Toilet ခဏဝင်နေတာပါ ကိုဖိုးကျော်”

“ကျွတ် ... မင်းကွာ၊ လာ ... စကား ဆေးခန်းမှာ ဆေး

သွားလိမ်းရမယ် ... လိုက်ခဲ့”

အခန်းထဲမှထွက်၍ ပြေညီထပ်ရှိ ဆေးခန်းမှာ ဆေးသွား၍ ထည့်ရပါသည်။ လူးပေးလိုက်သည် ဆေးကြောင့် အပူတော်ဆော် သက်သာသွားရ၏။ ဆေးခန်းမှ ပြန်ထွက်လာစဉ် ကိုကို

ကျော်က သူမရှိရာဆီ ရောက်လာတော့သည်။

“ဝါလေး... ဘာဖြစ်လဲ”

“လက်အပူနည်းနည်းလောင်သွားတာပါ ကိုကိုကျော်”

“ကျွတ်... ဒါ နည်းနည်းလား၊ ကြည့်စမ်း... နီရဲနေတာပဲ။ Ironing Duty ဘယ်သူလဲ ကျော်မြင့်ဦး”

“အော်မော်ပါ MD”

“ငါ့ရုံးခန်းထဲ လွှတ်လိုက်၊ လာ... ဝါလေး၊ ကိုယ်နဲ့ လိုက်ခွဲ”

“ကိုအောင်မော်ကို မဆူပါနဲ့ ကိုကိုကျော်၊ အခုဟာက ဝါလေး နမော်နမဲ့နိုင်လို့ ဖြစ်သွားတာပါ”

“ကိုယ် သိပါတယ်... လာ... လိုက်သာလိုက်ခွဲပါ”

ကိုကိုကျော်ရုံးခန်းထဲ ရောက်တော့ GM ကိုပါ တွေ့ရလေ၏။ GM က မျက်ခုံးပင့်၍ မေးလိုက်ပါသည်။

“ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲ”

“လက်အပူလောင်သွားတာ”

“လုပ်ပြန်ပြီ၊ ကိုယ့်အန္တရာယ်ကို ကိုယ်ကြည့်ရှောင်မှ ပေါ့ စကားဝါ၊ တော်သေးတာပေါ့၊ အပူဟပ်ရုံပဲမို့၊ လက်ပေါ် ပိကျ

ခင်တော့ မလွယ်ဘူး”

“သူ မကျွမ်းကျင်တဲ့အလုပ်ကို တစ်ယောက်တည်း ချွတ်ထားတာကိုး”

အောင်မော် MD ရုံးခန်းထဲသို့ အပြေးဝင်လာ၏။ သူမ နှုတ်နာပူစွာဖြင့် ကိုကိုကျော်ကို တောင်းပန်ကြည့်ဖြင့်သာ ကြည့် နေမိတော့သည်။

“အောင်မော်... မင်းအပြစ်မင်းသိတယ်နော်၊ ဒါ နောက် ဆုံးဖြစ်ပါစေ၊ နောက်ထပ် ဒီလိုပြဿနာမျိုး ငါ မကြာချင်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ MD”

“သူ့ကို Ironing မခိုင်းနဲ့ အောင်မော်၊ Laundry ထဲက ချွတ်တွေအားလုံးကို ပြောထားပါ၊ Laundry Supervisor က ဒီအခန်း ခိုရောက်နေလို့ ဘာမှသိလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကဲ... သွားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ GM”

အောင်မော်ထွက်သွားတော့ အလတ်က သူမ၏ လက် အလေးကို ကိုင်၍ကြည့်နေပါသည်။ နေလ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို အအုံတင်ဖြင့် ငေးကြည့်နေမိ၏။ ကြည့်စမ်း... အလတ်က ဒီကောင်မလေးကို စိတ်ဝင်စားနေတာကိုး။

“တော်တော်ပူနေသေးလား ဝါလေး”

“နည်းနည်းပဲ ပူပါတော့တယ် ကိုကိုကျော်”

ဗုဒ္ဓေါ... ကိုကိုကျော်တဲ့ စကားဝါက အလတ်ကို ဒီလို
ခေါ်နေပါလား။ ပပတဖြင့် သူ့ကို ဒီလိုမျိုး တစ်ခါမှ မခေါ်ဘူး။
နေလလို့ခေါ်ရာမှ ကိုနေလို့ပြောင်းခေါ်တာတောင် မခေါ်ချင် ခေါ်
ခင်၊ နှင်တစ်လုံး ငါတစ်လုံး ပြောမနာ ဆိုမနာ သူငယ်ချင်းတွေဖို့
မိဘသဘောတူ၍ လက်ထပ်ရန် ခေါင်းညိတ်ခဲ့ပါသော်လည်း အခု
ထိ သူငယ်ချင်းအဆင့်က မကျော်နိုင်သေး။

“မစွတာချာချီက မင်းကို ကျေးဇူးတင်လို့ တွေ့ခွင့်
တောင်းထားတယ် စကားဝါ”

“ရှင်”

“မင်း သူငွေတွေ အပ်ပေးထားတဲ့အတွက်ပေါ့”

“ဒါမျိုးက ဘယ်သူမဆို တွေ့ရင် ပြန်အပ်မယ်ကိစ္စပါ။
ဒီလောက်အထိ ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူး။ ဝါလေး... မတွေ့ပါဘဲ
စေနဲ့ ဦးမင်းနေလရှင်”

သူ တွန့်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။ ကြည့်ပါဦး ခေါ်က၊ ဦးမင်း
နေလတဲ့ စိမ်းသက်လိုက်တာ၊ အလတ်ကိုတူ တရင်းတနီးခေါ်

ပြီး သူ့ကိုကျ ဒီလိုခေါ်ရသတဲ့လား။

“ကိုကိုကျော်... ဝါလေး အလုပ်တွေရှိသေးလို့ သွား
တော့မယ်နော်၊ ခွင့်ပြုပါဦးရှင်”

သူ့ကိုပါ တစ်သက်တည်း ခွင့်မန်လိုက်သဖြင့် သူ ခေါင်း
ညိတ်ပြလိုက်ရ၏။ သူမ တံခါးဖွင့်စဉ် အလတ်က လှမ်းမှာလိုက်ပါ
သည်။

“ဝါလေး... ညနေအိပ်ပြန်ရင် ကိုယ်လိုက်ဖို့မေးမယ်၊
တော်ကြာ ဝါလေး ဒက်ရာကို ဒေါလေး စိတ်ပူနေမှာစိုးလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကိုကျော်”

သူမ ထွက်သွားတော့ အလတ်က သက်ပြင်းချရင်း ထိုင်
နံ့သာ ကျော့မှီထိုင်လိုက်၏။ နေလ ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်
ပြီး အလတ်ကို မေးလိုက်ပါသည်။

“မင်း... သူနဲ့ခင်မင်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ
အလတ်”

“၅ နှစ်”

“၅ နှစ်တောင်”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ (၁၃)နှစ်အရွယ်ကတည်းက သူ့အိမ်

ကို ငါ ဝင်ထွက်ခဲ့တာ”

“ငါ တစ်ခုပြောမယ် အလတ်၊ မင်းပညာ၊ မင်းအဆင့် အတန်းနဲ့ သူထက်သာတဲ့ စိန်းကလေးမျိုး ရွေးနိုင်ပါတယ်ကွာ”

“မင်း ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ နေလ၊ ရှင်းရှင်းပြောကွာ”

“ငါဆိုလိုတာ သူ့ကိုရွေးရင် မင်းဘက်က နှစ်နာနေမှာ ကို ကြိုမြင်လို့ပါ”

“မင်းက ဘယ်လိုပေတ်မျိုးနဲ့ တိုင်းလိုက်တာလဲ၊ ငါ ပြော ပြမယ်၊ ငါက မင်းလိုမျက်စိတ်ဆုံး ကြည့်ပြီး အတွေးတွေ မဖြန့်ဘူး နေလ၊ ရှိုးရိုးရှင်းရှင်းပဲ မြင်တတ်တယ်၊ မင်းရဲ့ပပနဲ့တော့ မယှဉ် သာဘူးပေါ့ကွာ၊ ပပက ပညာတတ်တယ်၊ ဥစ္စာရှိတယ်၊ ဉာဏ် ရည် ဉာဏ်သွေးမြင့်မားတယ်၊ မျိုးရိုးကောင်းတယ်၊ အေး... ဝါလေးက မျိုးရိုးလည်း အသင့်အတင့်၊ ပညာလည်း အသင့် အတင့်၊ ဥစ္စာနဲ့ညှိ၊ ဉာဏ်ရည်လည်း ထော်သင့်ရုံပဲ၊ ပပက ထက် မြက်တယ်၊ ဝါလေးက နူးညံ့တယ်၊ ပပထက်သာတာဆိုလို့ ဝါလေး မှာ လူတစ်ဖက်သားကိုညှာတဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ အိမ်ထောင်မှု နိုင်နင်း တာလေးပဲ ရှိတာပါ။ သေချာတာတစ်ခုကတော့ သူ့အိမ်ထောင် ရှစ်ကို တရုတ်သေ အလေးအမြတ်ထားတဲ့စိတ်မျိုး ဝါလေးမှာ ရှိ

တယ်၊ ပပမှာတော့ ရှိလိမ့်မယ် မထင်နဲ့”

သူ တွေခနဲခြင်သွားရ၏။ သေချာတာပေါ့၊ သူ့ကို ရိုသေ ခို့ နေနေသာသာ သူငယ်ချင်းအဆင့်ထက် ဝိသုတ် အပြောအဆို အပြုအမူမျိုး ယနေ့ထိ ပပထံမှာ သူ ရှာမတွေ့ခဲ့ပေ။

“ငါ သူ့ကို အချစ်တစ်ခုတည်းနဲ့ ရွေးချယ်မှာ နေလ၊ ငါ လိုချင်တာ သူရင်ထဲက ငါ့ကို နှစ်နှစ်ကာကာ ပြန်ချစ်မယ့် ချစ်ခြင်း တစ်ခုတည်းပါ။ အားနာမှု၊ ကျေးဇူးတရားတွေ ထောက်ထားမှုနဲ့ ခိုတို သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်မှာကို ငါ လက်မခံနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ငါအရင်းစဉ်းစားပြီး တွေဝေနေရတာ၊ သူ့အပေါ် အနိုင်ယူပြီး သိမ်း ခိုက်လိုက်တဲ့အဖြစ်မျိုး ငါ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ အဲဒါ အမှန်ပဲ”

“စိတ်ကူးတွေ သိပ်မယဉ်ပါနဲ့လား အလတ်ရာ၊ ငါ ခင်းအတွက် ပြောနေတာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နေလ၊ နိမ့်ပါးတဲ့ သူ့ဘဝလေးကို ခြင်္တင်ပေးချင်တဲ့ ငါ့စိတ်က အဖြူရောင်သက်သက်ပါ။ ကြာလာ တာနဲ့အမျှ ငါ သူ့ကို တဖြည်းဖြည်း ချစ်လာမိတာကွာ၊ ဥယျာဉ်မှာ တစ်ယောက်ဟာ သူပျိုးတဲ့ ပန်းပွင့်လေးကို တစ်စုံစီကြည့်ရင်း ဝီတိခံစားနေရသလို ငါ ခံစားနေရတာပါ။ သူများလွှားမှာလည်း

စိုး ကိုယ်တိုင်လည်း မမြဲရက်နဲ့။ ဂါရင်ထဲမှာ ဖြစ်နေတာတွေ မင်း
သိမှာ မြင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး နေလရာ”

သက်ပြင်းကိုယ်စီချလျက် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွား
တော့၏။ ညနေ အိပ်အပြန်မှာ အလတ်ကားပေါ် ပါသွားသည့် သူမ
ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရပြီး သူ ခေါင်းကိုခါ၍ အိပ်ပြန်ခဲ့လေသည်။
ဪ... အလတ်တော့ အချစ်ကို ဦးစားပေးလေပြီကော။

* * *

ကိုကိုကျော် နှုတ်ဆက်၍ပြန်သွားတော့ သူမ အိပ်စံခါး
တို့ ပိတ်လိုက်ပါသည်။ ဘုရားရှိခိုး၍ မေမေ့ကို ကန်တော့ကာ
အိပ်ခန်းလေးထဲ ဝင်ခဲ့၏။ လက်မှ အနာကိုကြည့်နေရင်း ကိုကိုကို
သတိရလာသည်။ ကိုကိုသာရှိနေရင် သူမကို ဒီလိုမျိုးအဖြစ်ခံမည်
မဟုတ်။ နေ့ရောညပါ အလုပ်တွေ ပင်ပန်းရင်း ဗိုက်အောင့်တတ်
သည်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲနေခဲ့ရာမှ ညသန်းခေါင်ကြီး ဗိုက်ထအောင့်
သဖြင့် ဆေးရုံပို့ရန် စီစဉ်စဉ်မှာပင် အချိန်က နောင်းခဲ့လေပြီ။ အဲ့
အထက်ပေါက်ကာသေဆုံးခဲ့ရသည့် ကိုကိုမျက်နှာကို မြင်ယောင်
ရင်း ချွေ့ပ မျက်ရည်ကျလာ၏။

ဝေဒနာတွေ ခံစားနေလျက်က ညီမလေးကို ဖိတ်မချ
နိုင်ဘဲ ကိုကိုကျော်စကားကို တသွေမတိမ်းနာခံရန် တဖွေ့ မှာ

ကြားပြီး ငြိမ်သက်သွားသည့် ကိုကိုကို ဖက်ငိုရင်း သူမ သတိလစ်ခဲ့ရလေသည်။ သတိပြန်လည်လာတော့ သူမလက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ကိုကိုကျော်ရင်ခွင်ထဲမှာ အားကိုးတကြီး ငိုခဲ့ရသည်က ရင်ကွဲလှပတတ်။

အသုဘချစဉ်မှာရော ရက်လည်ဆွမ်းသွပ်ချိန်မှာပါ အနီးဆုံးမှာ ဖေးမကူညီခဲ့သည့် ကိုကိုကျော်ကျေးဇူးတွေက သူမအပေါ်မှာ များစွာ စုပုံနေလေပြီ။ တရားပြည့်ဝနေသည့် မေမေကတော့ သူမလောက် ဖြေမဆည်နိုင်မဖြစ်လေခဲ့။ သူမမှာတော့ ၆ နှစ်ကြီးသည့် အစ်ကိုနှင့် တိုးတိုးဖော်၊ ချွန့်ဖော်၊ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အချစ်ကြီးချစ်ခဲ့ကြရသည့် ကိုကိုကို ယခုတိုင် သတိရနေဆဲ။

ရစ်ကွက်ထဲရှိ အသုတ်ဆိုင်မှ မသီတာနှင့် ကိုကိုတို့ ကြိုက်နေသည့် သတင်းသံသဲ့သဲ့ကြားရုံမျှဖြင့် ထမင်းမစားဘဲ အိပ်ရာထဲမှာ ငိုယိုစိတ်ကောက်ဆန္ဒပြခဲ့စဉ် စိတ်ပြေအောင် မရမက ချောမော့၍ ရည်းစားကို ဖြတ်ပစ်ခဲ့သည့် ကိုကိုချစ်ခြင်းတွေကို သူမ မမေ့နိုင်ခဲ့။ ကိုကိုဆုံးသွားတော့ အိမ်ထဲမှာ ကိုတင့်နေခဲ့သည့် မသီတာကို ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ် သူမ မထားတတ်ခဲ့။ ချစ်

လူစွာသော ကိုကိုကို ဘယ်သူစိမ်းလတ်ထဲကိုမှ ထည့်မပေးချင်တဲ့ အတ္တတို့က ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့သွားပြီဖြစ်တဲ့ ကိုကိုကို မျက်တောင်ဆတ် စိုက်ကြည့်နေခဲ့မိစဉ် တစ်ခါ 'အရည်ပျက်ကျခဲ့လေပြီ'။

ဘဝမှာ ဒီလိုမျိုး ကိုကိုနဲ့ ရုတ်တရက်ကြီးခဲ့ခွာရလိမ့်မယ်လို့ သူမ အိပ်မက်တောင် မက်ခဲ့ဖူးတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကိုကိုရှိစဉ် ဆုန်းက မွေးထားခဲ့သည့် ကလေးစိတ်တို့ကို အခုချိန်မှာ ဖျောက်ဖျက်ပစ်ခဲ့ရပြီ။ စက်ချုပ်၍ ဝင်ပင်ပန်းပန်း ပိုက်ဆံရှာနေရသည့် မေမေ့ကို အနားယူစေချင်၏။ ချုပ်ရိုးသေသပ်၍ လတ်ရာကြိုက်ကြသည်မို့ မျက်နှာနာ ရင်းနှီးလွန်းသည့် အိပ်ထည်တို့ကိုသာ မလွှဲချောင်သာ ချုပ်ရန် လက်ခံနေသည်မို့ ဘာမှမပြောသာခဲ့။

မနက်တိုင်း အလုပ်သွားစဉ် အသုတ်ဆိုင်ရှေ့မှ မျက်နှာစွာ ခေါင်းငုံ့၍ ဖြတ်လျှောက်တိုင်း သူမကို ဝေးကြည့်နေသည့် မသီတာကို အားနာရှက်ရွံ့မှုဖြစ်ရတာ နေ့စဉ်ပါ။ နောင်တဆိုတာ နောင်မှ "တ"ကြစမြဲတဲ့။ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ မသီတာ။ ကိုကိုနဲ့ မသီတာကို ငယ်ရွယ်စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ ကွဲစေခဲ့တာဟာ တစ်ခုလုံးမရည်ရွယ်ခဲ့တာ အမှန်ပါ။ ခုချိန်မှာ ကိုကိုသာ သက်ရှိထင်ရှားနေခဲ့ပါလျှင် မသီတာနှင့် သူမ သဘောတူလေမည်မှာ အသေ

အချား၊ ခြောက် . . . နောင်းခဲ့ပြီပဲလေ။

သူမ မွေးနေ့တိုင်း ပိသားစုဘုရားတက်ကြ၊ ပန်းရေချမ်းဆီမီး သက်စေ့ ကပ်လှူပူဇော်ပြီး ဘုရားပေါ်က အဆင်းမှာ ငှက်ကလေးတွေ သက်စေ့လွှတ်ပေးခဲ့တဲ့ ပျော်ရွှင်မှုမျိုးကို အခုချိန်မှာ ဘယ်မှာရနိုင်မှာတဲ့လဲ။ ညီမလေး မွေးနေ့တိုင်းမှာ ကိတ်မုန့်သေးသေးလေးပေါ် ဖယောင်းတိုင်သေးသေးလေး သုံးတိုင်ထွန်းပြီး မွေးနေ့ပွဲလေး ပြုလုပ်ပေးခဲ့တာ။ အခု (၁၈) နှစ်ပြောက်မွေးနေ့မှာ ဒီလိုမျိုး ဘယ်သူက လုပ်ပေးတော့မှာလဲ။

ခေါင်းရင်းဘက် ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ် လက်တစ်ဖက်တင်၍ ကောင်းကင်ကို ငေးကြည့်နေရင်း မျက်ရည်တို့က တပေါက်ပေါက်ကျနေ၏။ ရှိက်သံမထွက်မီစေရန် သတိထားနေရင်း အိပ်ရှေ့ခန်းမှ မေမေအိပ်နေသည်ကို အနှောင့်အယှက် မပြုစေချင်ပါ။ မည်းညိုနေသည့် ကောင်းကင်မှ မိုးစက်လေးတွေ တပေါက်ပေါက် ကျလာတော့ မိုးရေထဲမှာ ထီးတစ်ချောင်းတည်း နှင့် သူမ ဆော့ချင်သည်ကို အလိုလိုက်၍ လိုက်ဆော့ပေးခဲ့သည့် ကိုကိုကို သတိရ လွှမ်းဆွတ်တမ်းတမှုက အမြင့်ဆုံးပင်။

လေနှင့်အတူ လွင့်စင်လာသည့် မိုးမှုန်တို့က သူမ

အိပ်ခန်းကို ရိုက်ခတ်ထိတွေ့လာ၏။ စပ်ဖွဲ့ကျနေသည့် မိုးစက်ကြားမှ မှုန်မှုန်လေးသာနေသည့် လကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ စင်စစ်က မေမေ ပြောဖူးသည့် ဆန်ဖွပ်သည့်အဘိုးအို ပုံပြင်အကြောင်း ကိုကိုပြန်ပြောပြတော့ သူမလည်း လကမ္ဘာကြီးသွားချင်ကြောင်း ပူဆာမိခဲ့၏။ ကိုကိုက ဆန်ဖွပ်သည့်အဘိုးအိုအိပ်ခန်းက ကိုကိုနံဘေးမှာ ယုန်ကလေးအဖြစ် အတူတူနေစိတ်ကူးကြောင်းပြောမိတော့ ကိုကိုက သူမကို ဖွေဖက်ရင်း အိပ်ခန်းပေးခဲ့တာတွေဟာ အိပ်မက်တစ်ခုမဟုတ်ခဲ့ပါ။

ကိုကိုမရှိတော့တဲ့နောက်မှာ ကိုကိုကျော်က အလိုက်အနီ သူမကို ကူညီဖေးမပေးပေးမယ့် သူစိမ်းဟာ သူစိမ်းပါပဲ။ အနီတန် ကိုကိုကျော် အိပ်ထောင်ပြုသွားပါက ကိုကိုကျော်ထံ အလိုကြင်နာခြင်းမျိုးကို သူမ ဆက်လက်ရလိမ့်မည်မဟုတ်။ အနီတန်းကလို အိပ်ထောင်ပြုမှာ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် စိတ်ကောက်တော့ ကိုကိုကျော်ကို သူမ မလုပ်ပြန်။

သူမထက် (၁၀)နှစ်ကြီးသည့် ကိုကိုကျော်ကို ရိုသေအားမိသည့်စိတ်က ငယ်စဉ်ကတည်းက အမြဲတွယ်ခဲ့ပဲ၏။ အနီတန်းထားပေးတာ၊ ကျောင်းစာအုပ်တွေ ငယ်ပေးတာတလွဲ၍

တခြား ဘာမစဉ်းကိုမှ သူမကို ကိုကိုကျော် ဝယ်မပေးဘူး။ မှတ်
မှတ်ရရ ဆယ်တန်းအောင်စဉ်က ဆုချပေးသည့် လက်ပတ်နာရီ
လေးတစ်လုံးသာ ယခုတိုင် သူမ လက်မှာ ပတ်ထားပဲ။

အဝေးသင် ပထမနှစ်စတက်ရန် ပြင်ဆင်ချိန်မှာ ကိုကို
နှင့် မေမေ့ရှေ့ ဆုံးမစကားပြောခဲ့သည့် ကိုကိုကျော်ကို သူမ ချစ်
ကြောက်ရုံသေတာ အမှန်ပင်။ ပညာရှာချိန်မှာ စိတ်ကို အလို
မလိုက်ဖို့ အလေအနက်ဆိုဆုံးမခဲ့တဲ့ ကိုကိုကျော်စကားသံတို့က
ယခုတိုင် နားထဲမှာကြားယောင်နေဆဲ။ ကိုကိုကျော်သာ အိမ်
ထောင်ပြုသွားလျှင် သူမကို ဒီလိုမျိုးဆုံးမဩဝါ ခြေနိုင်ဦးမှာ
လား။

တကယ်တော့ ကိုကိုကျော်ဆိုတာ သူမနှင့်သက်ဆိုင်
ပေမယ့် ဝိုင်ဆိုင်တဲ့လူသားတစ်ဦးမှ မဟုတ်ပေဘဲ။ အခုဆိုရင်
ဟိုတယ်မှာ ရာထူးကြီးကြီးနဲ့ နေရာရနေသည့် ကိုကိုကျော်ကို
အရင်လို တရင်းတနီး မဆက်ဆံဝံ့တော့ပြီ။ နောက်ဆုံးအဆင့်
ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်အနေဖြင့် အနေအထိုင် အပြောအဆိုက
အစ ဆစ်ခြင်းနေရလျက် ဝေးကွာသွားသည့် အခြေအနေမှန်ကို
သူမ လက်တွေ့ ကြုံနေရပေပြီ။ သူမရင်ထဲက ရိုးသားဖြူစင်မှုတွေ

ကိုကိုကျော်ထံမှာ ထာဝရရှိစေချင်တာ အမှန်ဆိုတာကို ကိုကို
ကျော် နားလည်ပေးနိုင်ရင်ဖြင့် မည်မျှကောင်းနိုင်မလဲ။ ဒါပေမဲ့ . .
ကြမ္မာကိုဖြင့် သူမ မယုံရဲတော့ပြီ။

* * *

တလှုပ်ကိုမှ ရေထင်

၆၉

လေထဲမှာ တလှလှလွင့်ပျောနေ၏။ ခြေဖဝါးအောက်မှ
 တိမ်ဆိုင်တိမ်လိပ်များက နူးညံ့ညင်သာစွာ ပွတ်တိုက်သွားကြ
 သည်။ ဝတ်ထားသည့် အဖြူရောင်ဝတ်စုံက တိမ်တို့နှင့်အပြိုင်
 ဇွေးဆွတ်နေလျက်၊ တငြိမ့်ငြိမ့် လွင့်ပျောနေရင်း ရင်ထဲမှာ
 အေးခနဲ ခံစားမှုနှင့်အတူ တိမ်များထက်မှာ သူ ရပ်တန့်လိုက်၏။
 နှုတ်မှ တစ်စုံတစ်ရာကို ရေရွတ်လိုက်မိသော်လည်း မသိမကွဲ။
 ဟိုဒီလှည့်လည်၍ တစ်စုံတစ်ရာကို လိုက်လံရှာဖွေနေမိ၏။
 လှမ်းလက်စ ခြေလှမ်းတို့က တိုက်တန်းအဆုံးတွင် ခြေချော်အကျ
 နှည့်သော လက်တစ်ဖက်က သူ့ကို လှမ်းဆွဲခေါ်ယူလိုက်၏။ လုပ်
 ခနဲ အေးသွားသည့် ခံစားမှုဖြင့် သူ့ကိုဆွဲယူလိုက်သည့် လက်ပိုင်
 ရွတ်ကို ကြည့်လိုက်စဉ် အနက်ရောင်ဆံပင်ရှည်တို့က လေထဲတွင်

လွင့်မျောနေရင်း သူ့ကို ပြုံးပြနေသည့် မျက်နှာပိုင်ရှင်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ကိုကြီး...”

တီးတိုးခေါ်သံအဆုံးမှာ စံပယ်ပန်ချနဲ့တို့က ပွေးကြိုင်းနဲ့ သွားသည်။ ရုတ်တရက် အိပ်နေရာမှ သူ ကျုံ့ထလိုက်၏။ ဘုရားရေ... သူ ဘာတွေအိပ်မက်နေတာလဲ။ အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့လိုက်ရတာ စကားဝါပါလား။ ကြည့်စမ်း... အလတ်ကို တားဆီးလိုစိတ် ပြင်းထန်မှုတို့ကြောင့် စိတ်စွဲ၍ အိပ်မက်မက်နေခဲ့တာကိုး။ စိတ်တိုင်းမကျမှုတို့ဖြင့် တက်တစ်ချက်တို သူ ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်လိုက်မိ၏။

“တောက်”

နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ မနက် (၄)နာရီ (၁၀)မိနစ် ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေပုလင်းကို ထုတ်သောက်လိုက်စဉ် ရေထဲ မအေးဘဲ လည်ချောင်းထဲမှာ ပူဆင်းသွားရသည်။ ကျွတ်... အဆင်မပြေလိုက်တာ။ Night wear ခါးဝည်းကြီးစကို ဖြေလွှာလိုစိတ်ဖြူ စုတင်ထက်ပြန်ထိုင်ချလိုက်၏။ အလင်းမှန်ပြုမှာ လာသာနေတုန်း အခန်းအပြင်ဘက်ကို ထွက်၍ လသာဆောင်မှာ ရှိ

နေမိသည်။ မိုးနံ့နှင့်အတူ အေးစိမ့်သည့်လေတို့က သူ့ကိုယ်ခန္ဓာတို့ ဖြတ်တိုက်သွား၏။ ညက တစ်ညလုံး ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်။ (၁)နာရီလောက်မှ မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားမိတာ အိပ်မက်ကြောင့် သူ နိုးထခဲ့ရပြီ။ ခေါင်းထဲမှာ နောက်ကျိကိုက်ခဲနေသည်။

အလတ် စစ်ပြီးသွားသည့် နှစ်ချုပ်စာရင်းတို့ကို ညစဉ် ထိုင်စစ်ခဲ့တာမို့ သူ အိပ်ရေးပျက်နေခဲ့တာ ကြာပြီ။ ပပက အနားယူခိုင်းသော်လည်း ဇေဇေကို ပြန်အပ်ရမည့် စာရင်းတွေမို့ သူ ဂရုတစိုက်လုပ်တတ်တာ အခုမှမဟုတ်ဘဲ။ လက်မှ နာရီအချက်ပေးသံ ငါးချက်ပေါ်ထွက်လာ၏။ ဒီမနက်မှ Night Duty ထွက်မည့် ဖပကို သွားကြိုလိုက်တာပဲ ကောင်းမည်။ ရေမျိုးအဝတ်အစားလဲ၍ ကားမောင်းထွက်လာတော့ (၆)နာရီကျော်နေပြီ။ ကားမောင်းရင်းခေါင်းထဲမှာ ရိပ်ခနဲ ဖြစ်သွားတာ မက စကား ကားဆက်မောင်းလို့ ဖြစ်ပါ့မလား။ ခြေထောက်က ဘရိတ်ကို သေချာတင်ထားပြီး သတိထား ဆက်မောင်းခဲ့၏။ လမ်းပေါ်မှာ ဘာကားမှမရှိ။ ကတ္တရာလမ်းမည်းမည်းကြီးက သူ့အပြင်မှာ ရှေ့မှ ပြေးဝင်လာစဉ် လူတိုက်ဘီးကို လမ်းဘေးဆွဲချ၍ ဘရိတ်ကို ဆောင့်နှင်းလိုက်တာကိုသာ နောက်ဆုံး သိလိုက်သည်။

ကိုကဲ့အတွက် ရည်စူး၍ ဘုရားမှာ ပန်းရေချမ်း ဆီမီး ပူဇော်ကန်တော့ပြီး အလုပ်ပြန်ဝင်ရန် ခပ်ဖြည်းဖြည်းဆင်းလာခဲ့၏။ ကားစီးပါက အချိန်စောရောက်သွားမည်မို့ လမ်းလျှောက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး လျှောက်လာခဲ့၏။ ကားရင်းသည့် လမ်းပေါ်မှာ ခပ်အေးအေးလျှောက်နေစဉ် ရှေ့မလှမ်းမကမ်းမှာ ပလက်ဖောင်းပေါ် ဘီးထပ်ဖက်တင်၍ ရပ်နေသည့်ကားကို မြင်စူးသဖြင့် သူမကြည့်လိုက်မိသည်။ ဘုရား... ဒါ GM ရဲကားပဲ။ သူမ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားပြီး ကြည့်လိုက်တော့ လက်တိုင်ဘီးပေါ်မှောက်လဲနေသည့် GM ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

“ဟယ်... ဒုက္ခပါပဲ”

ကိုဟိုဒီလင်းကြည့်စဉ် Taxi တစ်စီးကို မြင်လိုက်၍ ရပ်ခိုင်းကာ အခြေအနေကို ပြောပြပြီး အကူအညီတောင်းရ၏။ Taxi ဒရိုက်ဘာ၏ အကူအညီဖြင့် GM ကို Taxi ပေါ်တင်ကာ သူမပါအနီးဆုံးဆေးခန်းကြီးသို့ လိုက်ခဲ့ရလေသည်။ ဒရိုက်ပုလင်းချိတ်၊ ဆေးထိုးဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည့် ဆရာဝန်နှင့်နာစ်တွေကို ငေးကြည့်နေရင်း သူမ အပေါက်ဝမှာ ရပ်နေမိ၏။

“အဲ... ဒေါက်တာမပသိရဲ့ Boy Friend ပဲ။ အခုလေး

တင်ပဲ ဒေါက်တာမပနဲ့ ကျွန်တော် duty ချိန်းသွားတာ။ ဒါနဲ့ သူ့အိမ်ဖုန်းနံပါတ် သိပါသလား။”

“ဟင့်အင်း... ခဏလေးပါ ဒေါက်တာ။ ကျွန်မ သူ့သုယေချင်းကတစ်ဆင့် အကြောင်းကြားပေးပါဗျေ”

သူမ ဆေးခန်းထဲရှိဖုန်းမှပင် ကိုကိုကျော်ကို ခေါ်လိုက်ပါ၏။ ကိုကိုကျော် ရောက်လာတော့မှ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြတာ ဟိုတယ်သို့ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ အလုပ်သမား တစ်ယောက်မို့ အလုပ်ပျက်လို့မဖြစ်တာ ဦးမင်းနေလ နားလည်နိုင်ပါစေ။

၀၀၁

ကျော်ဇင်လတ် သူ့Hand Phone ဖြင့် အန်ကယ်ဦးနေရောင်ကို လှမ်းမှာလျက် နေလ၏။ ခုတင်ဘေးမှာ ထိုင်စောင့်နေ၏။ တော်သေးတာပေါ့ နေလရယ်။ ဝါလေး ဘုရားတက်တဲ့ရက်နဲ့ ဆုံခဲ့လို့ မင်း ဒုက္ခမရောက်တာ။ ဝါလေးက ဘာမှမပြောခိုင်းလို့ သား မင်း သိပ်အထင်သေးတဲ့ ချာတိတ်မလေးမှာ အင်မတန်မွန်မြတ်တဲ့ စိတ်လေးရှိနေတာကို မင်း တစ်နေ့သိလာမှာပါကွာ။

အန်ကယ် ဦးနေရောင်ရောက်လာတော့ နေလကို သူ့ဆေးခန်းပိုဝေးသည်ထင်၍ ကျေနူးတွေ တင်နေ၏။ သူ အလိုက်

သင့်ပြောရင်း နေလိုက်ရသည်။ ဆရာဝန် Round လှည့်တုန်းဆို နှာဘက်တစ်ယောက်သာ အနီးမှာရှိနေ၏။ သူ အန်ကယ်ဦးနေရောင်ကို ထိုင်ရုံမှာ နေရာပေးလိုက်ပြီး တစ်ဘက်မှာ သွားရပ်စောင့်ကြည့်နေပါသည်။

လေးပင်သည့် မျက်ခွံတို့ကို အားယူ၍စွင့်ကြည့်လိုက်စဉ် စိုးရိမ်တကြီးကြည့်နေသည့် ဖေဖေမျက်နှာကို တွေ့လိုက်လေ၏။

“သား... နေရတာ သက်သာရဲ့လား။ ကံသီပေလိုမေးသားသူငယ်ချင်းကို ကျေးဇူးတင်၊ သူ အချိန်ပီ ဒီဆေးခန်းကို ပေးလို့ သား ဒုက္ခမဖြစ်တာ”

“ကျေးဇူးတင်တယ် အလတ်”

“ရပါတယ်... မင်းနေသာသလိုနေပါ”

“ဟိုတယ်ကို ဒီအတိုင်းထားလို့မဖြစ်ဘူး”

“ငါ သိပါတယ်၊ မင်း အခြေအနေကောင်းရင် ငါ သွားမှာပါ”

“ရတယ်၊ ဖေဖေရှိနေတာပဲ၊ မင်း သွားပါ အလတ်”

“အိုကေလေ၊ အန်ကယ်... ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါ”

သူ ဟိုတယ်ကို ထွက်လာခဲ့၏။ ရုံးခန်းထဲ ထိုင်နေရင်း စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေသဖြင့် Laundry ဘက် ထွက်လာခဲ့သည်။ Washing-machine မောင်းနေသည့် သူမကို နောက်ကျောမှမြင်ရ၏။ အနားသို့ ရောက်သွားစဉ် ဖျတ်ခနဲ မျက်ရည် သုတ်လိုက်သည့် မြင်ကွင်းကို သူ တွေ့လိုက်ပါသည်။

“ဝါလေး... အောင်နိုင်ကို သတိရနေလား”

“ဟင်”

မျက်ရည်စို့လျက် မော့ကြည့်လိုက်သည့် မျက်ခန်းတို့က သူရင်ကို ပွန်းကျပ်သွားစေသည်။

“နားလိုက်ပါလား ဝါလေး၊ တော်ကြာ အလုပ်ထဲမှာ တစ်ခုခု ထပ်ဖြစ်နေရင် မကောင်းဘူး”

“ရပါတယ် ကိုကိုကျော်”

လျှော်ပြီးသား အဝတ်တွေကို စက်ထဲမှထုတ်ပြီး စက္ကူဖုံးထဲထည့်ကာ မီးပူတိုက်ရမည့်နေရာကို သူမ သွားစဉ် အနားသို့ ယေဉ်ယဉ်နွယ် ရောက်ရှိလာ၏။

“စကား... ဒီမနက် စ နာရီခွဲမှရောက်တာ ဒေါ်တင်မာ့မျိုးက Report တင်ရမယ်ပြောလို့ သူ ဝမ်းနည်းနေပါတာ MD”

၇၆

မမသဒ္ဓါစာပေ

“ကျွတ် . . . သူ မရှင်ပြဘူးလား”

“ရှင်ပြဖို့ ကြိုးစားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်တင်မာချီက သူ့ကို ဝန်ထမ်းအသစ်မို့ ဒီဟောက်တာပေါ့”

သူ သူမရှိရာဆီသွား၍ လက်ဆွဲခေါ်လာခဲ့၏။ Laundry Supervisor က သူနှင့်သူမကို ပြင်လိုက်ရ၍ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပါသည်။

“MD”

“ဒေါ်တင်မာချီ။ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်မို့ ခင်ဗျားတာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် လုပ်တာ ချီးကျူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝန်ထမ်းအကြောင်းပြချက် တင်ပြတာကိုတော့ နားထောင်သင့်တာပေါ့။ သူ ဒီနေ့နောက်ကျတဲ့ နာရီဝက်ကို Cancel လုပ်လိုက်ပါ”

“ဒီလိုရှိပါတယ် MD၊ ဂိတ်စောင့်ရဲ့ List ထဲမှာ သူ့ရဲ့ Remark ဝင်သွားတာမို့”

“ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်းသာ လုပ်လိုက်ပါ ဒေါ်တင်မာချီ။ ခင်ဗျားရဲ့တာဝန်သိတတ်မှုကို လေးစားပါတယ်။ အခုကိစ္စက သူ့ personal ကိစ္စကြောင့် နောက်ကျရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ GM Accident ဖြစ်တာကို ဆေးခန်းလိုက်ဖို့ပေးရင်း နောက်ကျ

အသစ်ကိုမှ ရေထင်

၇၇

အသစ်တာပါ”

“ရှင်”

သူ သူမလက်ကိုဆွဲလျက် သူ့ရုံးခန်းသား နားနေခန်းသို့ လာခဲ့၏။ နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာပေါ်မှာ ထိုင်ခိုင်းထားလိုက်ပြီး Catherine မှ သံပုရာရည်တစ်ခွက် လာဖို့ရန် ဖုန်းဖြင့် လှမ်းမှာလိုက်သည်။

“ဝါလေးက ဒီအကြောင်းကို ဦးမင်းနေလကို မသိစေချင်

အဖို့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဒါ ဖုံးထားရမယ့်ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ”

“အဲဒါတော့ ဝါလေး မသိဘူး ကိုကိုကျော်၊ ဝါလေးကြောင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ မိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေချင်လို့ပါ”

“နေလလည်း တစ်ချိန်ချိန် သိသွားမှာပဲ။ ထားလိုက်ပါ။ နားလိုက်ဦး။ နေလယ် ထမင်းစားချိန်ပြီးမှ ပြန်ဝင် . . . လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ကိုကိုကျော် အခန်းပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွားတော့ ဖီးညှို့အောင် မှန်ချပ်များကာထားသည့် Aircon ခန်းထဲမှာ သူမ တစ်

ယောက်တည်းသာ ကျန်နေခဲ့တော့၏။ ကိုကိုတုန်းကလို ဆေးရုံ
ကို အချိန်မီပရောက်မှာကို စိုးရိမ်နေသည့်သူမ၏စိတ်ကို ဦးမင်း
နေလ မသိစေချင်ပါ။

× × ×

ခုတင်ခေါင်းရင်းသက်မှာ ကျောမှီထိုင်လိုက်ပြီး နွားနို့
အိတ်ကို တစ်ဝိုက်သောက်လိုက်၏။ လျှာပေါ်မှာ အရသာမရှိသည်ကို
အိတ်ကို 'စင်ပေါ် ပြန်တင်လိုက်သည်။

“နေမကောင်းဖြစ်နေပေမယ့် ယပ မအောင်နိုင်လို့ ကိုနေ
တို့ တစ်ခုလောက် မေးချင်တယ်။ ရမလား”

“ဘာများလဲ ပပရဲ့၊ မေးပါ . . . ရပါဘယ်”

“ဒီလိုမေးလို့ ကိုနေ ပပကို စိတ်မဆိုးရဘူးနော်၊ ပပတို့
အထွေထွေချင်းတွေလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဆိုကြားပေါ့”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ မေးမှာသာ မေးပါ ပပရာ”

“ကိုနေမှာ ပပထက်ပိုရင်းနှီးရမယ့် မိန်းကလေးမိတ်းဆွ
အစ်ယောက်ယောက်များ ရှိနေပြီလား ဟင်”

“ဘယ်လို... ကိုယ်နားမလည်ဘူးပဲပရ၊ ရှင်ရှင်းပြောပါ”

“ကိုနေ Accident ဖြစ်တဲ့မနေ့ကပေါ့၊ ကိုနေကားပေါ်မှာ စံပယ်ပန်းကုံးလေးတစ်ကုံး တွေ့တယ်လို့ အန်ကယ်က ပြောတယ်၊ ကိုနေက ကားပေါ်မှာ ပန်းတွေဘာတွေ့ ချိတ်လေ့မရှိတာ၊ ပြီးတော့ ပန်းကလည်း တစ်ကုံးတည်းဆိုတော့”

“စံပယ်ပန်း... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

သူ မျက်မှောင်ကျွံ၍ စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့လည်း ဘာတစ်ခုမှ စဉ်းစား၍ မရ၊ ဗုဒ္ဓေါ... အိပ်မက်ထဲက စံပယ်ပန်းက အပြင်မှာတော့ မရှိလောက်ပါဘူး၊ သူ ဦးနှောက်တွေ ခြောက်လာရ၏။

“ကိုယ် မသိဘူး ပပ၊ အဲဒါ အမှန်ပဲ”

“ပပက ကိုနေကို သံသယနဲ့ မေးတာမဟုတ်ပါဘူးနော်၊ သိချင်ရုံသက်သက်ပါပဲ၊ ကိုနေ စဉ်းစားလို့မရရင်လည်း နေပါစေတော့”

“ကိုယ် တကယ် မသိတာပါ ပပရယ်”

သူ စိတ်အိုက်နေစဉ် အခန်းတံခါးဖွင့်၍ အလတ်ဝင်လာလက်ထဲမှာ သစ်သီးထုပ်နှင့်အတူ ဆိုင်တစ်ခုကိုပါ သယ်လာသည်။

“ဪ... ပပရှိနေတာကိုး ဘယ်လိုလဲ လူမမာ အခြေအနေ ကောင်နဲ့လား”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ အလတ်ရေ”

ပပက မသိမသာ သက်ပြင်းချရင်း နားကျပ်ကို ကောက်မိ၍ ထရပ်လိုက်၏။

“ဟော... ငါလာမှ ထထွက်ပုံထောက်ရင် နင်တို့ နှစ်ယောက် ဘာညာဘာညာတွေ ပြောနေတာပဲဖြစ်ပယ်”

“ဟယ်... ပေါက်တတ်ကရ၊ နင်တော့နော်၊ တွေ့လိုက်မိဒါမျိုးပဲ စ.နေ၊ နှင့်အလှည့်ကျမှ ဝဋ်လည်လိမ့်မယ်”

“အပလေး... အဲဒီဝဋ်ကြီးများ လည်ချင်လွန်းလို့၊ အခါအခါလောက် လည်စမ်းပါစေနော်”

“သွားမဆွနဲ့ ပပရေ၊ ဒီကောင်ရင်ထဲမှာ ချာတိတ်မလေး ထောက် ရှိနေပြီ”

“ဟယ်... အဟုတ်”

"ဟာ . . . နေလ၊ မင်း လျှောက်မဖွဲ့နဲ့လေ၊ ငါတို့ ခုခို
ထိ ရိုးရိုးသားသားပါကွ"

"မင်းဘက်က မရိုးသားပါဘူးကွာ၊ လုပ်မနေနဲ့"

"ဟေ့ကောင် . . . ပြောနေရင်းက . . ."

"ဟယ် . . . အတည်ပြောနေကြတာပဲ၊ အလတ်ရေ . . .
ဒါဖြင့် လာမယ့် Sunday မှာ ငါ Dinner ကျွေးမယ်၊ နင့်ဟာလေး
ခေါ်လာခဲ့"

အလတ် နာခေါင်းရှုံ့ပြရင်း ခေါင်းခါလိုက်ပါသည်။ နေလ
က ခုတင်ပေါ်မှ ယုံယုံပြီးနေ၏။

"မဖြစ်သေးပါဘူး ပပရာ"

"အမယ် . . . ဘာမဖြစ်ရမှာလဲ၊ သူ ပါမလာရင် နင့်ကို
သူငယ်ချင်းစာရင်းက ပယ်မှာနော်၊ ဟင်း . . . တစ်ခါတလေလေး
အားလို့ ဆုံရမယ်မှတ်နေတာ၊ သင်း ဒါကြောင့်မို့ ကိုနေနဲ့ အထူး
ပါမလာတာကိုး၊ အခုမှပဲ ပေါ်တော့တယ်"

"ဟာ . . . ငါက နင်တို့နှစ်ယောက်ကို ရှောင်ပေးတာမဟုတ်"

ဟ"

"အပိုတွေလုပ်မနေနဲ့၊ ငါ ပြောတဲ့အတိုင်း ဒါဆိုဒါဆို"

နေ ပပ duty ဝင်ရမယ်၊ သွားပြီနော်၊ အလတ် ငါ အတည်
ပြထားနော်"

"ပပကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ"

ပပက သဘောတကျရယ်လိုက်ရင်း အခန်းထဲမှ ထွက်
တော့သည်။ သူက သစ်သီးထုပ်ကို စင်ပေါ်တင်လိုက်ပြီး သုံး
ချိန်ကို ဖြုတ်လိုက်၏။

"ဘာတွေဝယ်လာတာလဲ"

"မင်းစားဖို့ ကြက်ဥပူတင်းရယ်၊ ကြက်သားဆန်ပြုတ်နဲ့
အဆုတ်"

"ဟင် . . . လူမမာတတွေ"

"မင်းပဲ ခံတွင်းပျက်လို့ဆို၊ စားကြည့်ပါဦးကွာ၊ အရသာ
အထိ၊ ကဲ . . . ဆန်ပြုတ်အရင်သောက်၊ ပြီးမှ ပူတင်းစား"

ကြက်သွန်ဖြူဆီသပ်၍ ကြက်သွန်ခြိတ်နှင့် ရေဝတ်
ဆန်နှင့် ဖြူးထားသည်ဖို့ ဆန်ပြုတ်အနံ့က စားချင်အောင် ဆွဲ
ဆောင်နေပါ၏။ သူ ယူစားလိုက်တော့ တော်တော်အရသာရှိနေ
တယ်။ တုန်သွားတော့ အလတ်က သူ့လက်ထဲသို့ ရေငွေ့တစ်
ချောင်း ထည့်ပေးပြီး သောက်ခိုင်း၏။ ပြီးမှ ပူတင်းချိုင့်ကို ကမ်းပေး

လိုက်သည်။ သိပ်မချီဘဲ ခပ်လေးလေးဖြင့် အရသာကောင်း
သည့် ဒီလိုပူတင်းမျိုး သူ တစ်ခါမှ မစားခဲ့ဘူးချေ။

“ကောင်းလိုက်တာကွာ၊ ဘယ်ဆိုင်က ဝယ်လာတာ
နတ်သုဒ္ဓါ”

“ဒီနာမည် တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး”

“အခုကြားဖူးပြီ မဟုတ်လား”

“ငါ နေကောင်းတော့ တစ်ရက်လိုက်ဖို့ကွာ၊ ထမင်း
စားကြတာပေါ့”

အလတ်က သူ့စကားကို နှစ်ခြိုက်စွာ ရယ်နေ၏။
မျက်မှောင်ကျုံ့ ဖြလိုက်မှ အရယ်ရပ်သွားစပါသည်။

“အလတ် . . . ငါ့ကို ဆေးရုံပို့ပေးတာ မင်းဟုတ်လို့လား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲ”

“ငါ ဘယ်သိမှာလဲ”

“မင်း မသိဘဲနေမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ သိကို သိရမယ်။ ငါ့
မညာနဲ့၊ နောက်ပြီး ပပကာလည်း ငါ့ကို မေးနေတယ်။ ငါ့ကား
မှာ စံပယ်ပန်းတစ်ကုံး တွေ့ရလို့တဲ့”

“ဟုတ်လား . . . စံပယ်ပန်းပန်တယ်ဆိုတော့ မေခလား
အဲဒီသမီး ကယ်တာပဲနေမှာပေါ့”

“မနောက်ပါနဲ့ အလတ်ရာ၊ ငါ့မှာ အိပ်မက်ထဲ စံပယ်ပန်း
တွေ့ရလို့ လန့်နိုးခဲ့ရတာ။ အပြင်မှာပါ စံပယ်ပန်းကို တွေ့တာ
တိုက်ဆိုင်မှုဖြစ်နိုင်ပါတော့မလား။ ငါ ဦးနှောက်တွေ
ခြောက်နေပြီ”

ကျော်ဇင်လတ် စိတ်ထဲမှာ ဘုရားတလိုက်ရ၏။ နေလ
အိပ်မက်ထဲမှာ စံပယ်နံ့တွေရတယ်ဆိုပါလား။ ဝါလေးများ
အသေ့ အိပ်မက်နတ်သမီးဖြစ်နေပြီလား။ ဖွ . . . လွဲပါစေ . . .
သိပါစေ . . . သူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မသိမသာ ချလိုက်ရ
တော့၏။

x x x

ဆံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၈၇

အလုပ်မှ ပြန်ရောက်တော့ ရေမိုးချိုး သနပ်ခါးလူးကာ
စိုကိုကျော်ကို အသင့်စောင့်နေလိုက်သည်။ မေမေက အပ်ထည်
တွေ လိုက်ပို့ပြီး အိပ်ပေါ် ပြန်တက်လာ၏။

“သမီး ဘယ်သူ့ကို စောင့်နေတာလဲ”

“ကိုကိုကျော်ကိုပါ မေမေ၊ ညစာစားခွဲတက်ရမယ် ဆို
လို့ပါ”

“အပြန် မှောင်မယ်ထင်တယ်”

“မှောင်လည်း မပူပါနဲ့ မေမေရယ်၊ ကိုကိုကျော် အိမ်
အရောက်ပြန်ဖို့ပေးမှာပါ”

“မေမေ သိပ်တယ် သမီးရယ်၊ သူနဲ့ဆို မေမေ စိတ်ချ
ထားပြီးသားပါ”

ကိုကိုကျော်ကားလေး ခြံရံမှာ ရပ်သွား၏။ လက်ထဲမှာ အထုပ်နှစ်ထုပ်ဖြင့် ကိုကိုကျော် အိပ်ပေါ်တက်လာသည်။

“ဒေါ်လေး... နေကောင်းရဲ့လား။ မတွေ့တာတောင် ကြာပြီ”

“ကောင်းပါတယ် သားရယ်”

“ဒါ ဒေါ်လေးအတွက်ပါ။ လက်ခံပါနော်”

“ဘာတွေလဲ သားရယ်။ အားနာစရာတွေ မလုပ်ပါနဲ့”

“ဒေါ်လေး ဥပုသ်စောင့်ရင်ဝတ်ဖို့ ယောရီဝတ်စုံ ပိတ်စပါ။ ကျွန်တော် တတ်နိုင်သလောက်လေး ပေးတာပါလျှာ။ တန်ဖိုး မကြီးပါဘူး။ အားမနာပါနဲ့။ ဝါလေးက ဒီထဲက ဝတ်စုံကို သွားလဲ ဝတ်ပါ”

“ဟင်... ဒီပုံစံနဲ့လိုက်လို့မရဘူးလား ကိုကိုကျော်ရဲ့”

“မဖြစ်ဘူး... ဧည့်သည်တွေနဲ့ တွေ့ရမှာ။ သွားလဲရေ”

သူမ အိပ်ခန်းထဲဝင်၍ ဝတ်စုံကို ထုတ်ကြည့်လိုက်တော့ အဝါနုရောင် ဂါဝန်နှင့် ကြိုးသိုင်းဖိနပ်အဖြူရောင်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ဂါဝန်လေးက လည်ပင်းဆီပ်မကျယ်ဘဲ လက်ဖောင်းလေး ဖြစ်နေ၍ ကလေးဆန်နေသည်။ သူမ လဲဝတ်လိုက်ပြီး ကျစ်ဆံပြီး နှစ်

စက်ကို အဝါရောင်ဖိကြိုးလေး နှစ်ဖက်ဖြင့် ချည်နှောင်လိုက်၏။ ဖိနပ်ကို ကိုင်၍ အိပ်ရေထွက်လာတော့ ကိုကိုကျော်က သူမကို ပြုံးကြည့်လိုက်ပါသည်။

“အင်း... အခုမှ (၁၃)နှစ်သမီးလေး ပြတ်ဖြစ်သွားတာ”

“ဝတ်စုံလေးက သမီးနဲ့ လူလိုက်တာကွယ်”

“ကျွန်တော် ဝါလေးကို ညစာစားပွဲခေါ်သွားမယ်နော် ဒေါ်လေး။ ည ၉ နာရီကျော်ကျော်လောက် ကျွန်တော် လာပြန်ဖို့ ဖိုမယ်။ စိတ်မပူပါနဲ့”

“ရပါတယ် သားရယ်။ သားနှမပဲဟာ။ ခေါ်သာသွားပါ”

သူမက အိပ်ရေဖိနပ်ချွတ်မှာ ဖိနပ်ကို ဝတ်လိုက်တော့ အတော်ပင်ဖြစ်နေသဖြင့် အံ့သြနေမိသည်။ ကိုကိုကျော် သူမ ဟိုယ်အတိုင်းနှင့် ဖိနပ်နှံပါတ်တို့ကို ဘယ်လိုသိနေပါလိမ့်။

“လာ... သွားဦး”

“ဟာ... မမဝါ အရမ်းလှနေတယ်ဟေ့။ မိအေးခေ...”

လာကြည့်စမ်း”

“ဖိုးတာ... လျှောက်အော်မနေနဲ့လေ။ စာကျက်ထားနော်။ ရှေ့တစ်ပတ်စားပေးပွဲ ရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . စာတွေရနေပါပြီ မမဝါရီ၊ ညကျရင် ကျွန်တော်ရော မိအေးပါ မမဝါဆီ စာလာဆိုပြမှာပါ”

“အေးအေး . . . ဒါဖြင့် မမဝါသွားပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကားပေါ်တက် မောင်းထွက်ခဲ့တော့ ည ၇ နာရီခန့်ရှိနေလေပြီ။ ဖွင့်ထားသည့် ကားပြတင်းပေါက်မှ လေတိုးသဖြင့် ဝါလေးထဲမှ ရှင်မတောင်သနပ်ခါးနဲ့ သင်းသင်းလေးကို ရှူရှိုက်လိုက်ရ၏။ လေအတိုက်မှာ လွင့်ယုံနေသည့် ဆံနတို့က ကဗျာဆန်ဆန်။ ခြောက် . . . ဝါလေးချယ် ကိုယ်ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် မင်း ကိုယ့်ကို ပြန်မချစ်မှာ တစ်ခုကိုပဲ စိုးရိမ်နေမိတာပါ။ နဂိုကတည်းက ချစ်ကြောက်ရုံသေတဲ့ အစ်ကိုတစ်ယောက်ကို တလေးတစား အားကိုးစေချင်ပေမယ့် ကိုယ်လိုချင်တာ မင်းရင်ထဲက နှစ်နှစ်ကာကာ ပြန်ချစ်မယ့် ချစ်ခြင်းတွေကိုပါကွာ။

Restaurant တစ်ခုရှေ့ ကားကိုရပ်လိုက်ပါ၏။ ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ ဝါလေးဘက်တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ဂိမ်းစလေးကို မရှုဆင်းလိုက်တော့ ဖြူဖွေးလှပသည့် ခြေသလုံးသွယ်သွယ်တို့က အနည်းငယ်ပေါ်လွင်သွား၏။ ကြိုးသိုင်းဖိနပ် ဖြူလေးက ဝင်း

ပသည့် အသာမရာဝန်နှင့် လိုက်ဖက်နေသည်။ ကွန်ကရစ်အခင်းပေါ် ခြေချအပြီးမှာ သူမ မော့ကြည့်လာ၏။ မျက်ဆံနက်နက် ကလေးများက ဘာမှ မသိသေးသည့်အကြည့်တို့ဖြင့် အဓိပ္ပာယ် ပြည့်နက်နေသည်။

“လာ . . . အထဲဝင်ကြစို့”

ရှေ့မှညီးဆောင်၍ ခြေကို လှမ်းဝင် ဝါလေးက မဝံ့မခဲဖြင့် တွန့်ဆုတ်စွာ အနောက်မှာ ကျန်နေခဲ့သည်။

“ဝါလေး . . . ဘာဖြစ်လဲ”

“ကိုကိုကျော် . . . ဝါလေးကို ဘယ်သူနဲ့တွေ့ပေးမှာလဲဟင်”

“အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ . . .”

“ရင် . . .”

သူမ မျက်ဝန်းမှာ ချက်ချင်း မျက်ရည်တို့ဝေတက်လာတော့သည်။ ဘုရားရေ . . . ကိုကိုကျော်က သူ့အမျိုးသမီးနှင့် သူမတို့ မိတ်ဆက်ပေးတော့မှာပါလား။ တွေဝေတဲ့ဆိုင်မှဖြင့် ခေါင်းကို ငုံ့ချလိုက်စဉ် ကိုကိုကျော်က သူမ၏ ညာလက်ဝေးလေးကို ဆုပ်ကိုင်၍ ဆွဲခေါ်ခဲ့တော့၏။

အနည်းငယ် မှောင်ရိပ်ကုန်နေသည့် ခန်းမဆောင်တံမှာ ထင်းခနဲ လင်းလက်သလိုဖြစ်သွားသည်။ အဝင်ဝမှ မျက်နှာ အောက်ငုံ့၍ လှေကားထစ်များကို တစ်ထစ်ချင်း လှမ်းတက်လာ သည့် ရေထောက်အစုံ၊ ဝင်းဝါသည့် အသားရောင်နှင့်လိုက်ဖက် လွန်းပါသည့် အဝါနုရောင်ဂါဝန်၊ အဲဒီဂါဝန်ပေါ်မှာ ကန့်ကလျ တင် ရှိနေသည့် ဖိတုန်းရောင် ကျစ်ဆံပြီးနစ်ဖက်၊ ကိုယ်စီ တွဲယှက် ချိတ်ဆက်ထားသည့် လက်တစ်စုံကို ငေးကြည့်နေမိရင်း နေလ ရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွား၏။ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ မနာလိုခြင်း လေလား။

နံဘေးမှာတိုင်နေသည့် ပပက အပြာရောင်ဝတ်စုံ Set ဆပ်ပင်ပုံစံနှင့် မာန်တစ်မျိုးဖြင့် ကျက်သရေရှိနေပါ၏။ သို့သော် ဂယ်သွေးကြွယ်၍ တင့်တယ်လွန်းသည့် သူမက တမူထူးခြားနေ ပါသည်။

“ထိုင်”

စားပွဲဝိုင်းမှာရှိနေသည့် GM နှင့် ပပရောချောလေးကို ကြည့်၍ သူမ ကြောင်နေမိတော့ ကိုကိုကျော်က သူမ၏ပခုံးလေး ကို အသာမိ၍ ဆိုင်ချခိုင်းလိုက်ပါသည်။

“ပပ . . . ဒါ ငါပြာဖူးတဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ စကားဝါတဲ့၊ ဝါလေး . . . ဒါ GM ရဲ့ ဇနီးလောင်း ဒေါက်တာပပဘိတဲ့၊ မှတ်ထား နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရင်”

“ငါတို့ သူငယ်ချင်းတွေဆိုပြီး မိတ်ဆက်ပေးလည်း ဖြစ် ပါတယ် အလတ်ရယ်၊ နှင့်အကျင့်က ဘယ်တော့ပျောက်မှာလဲ”

“ငါပြာတာ အမှန်တရားပဲလေ ပပရဲ့၊ ဟုတ်တယ်မှတ် လား၊ နေလ၊ မင်း ကန့်ကွက်ချင်သေးလား”

နေလက ပခုံးနစ်ဖက်ကို တွန့်၍ မှုံပြီးတစ်ခုကို ပြုံးလိုက် မိသည်။ ပပက ဘေးရန်မှာထိုင်နေသည့် သူမကို တစ်ချက်စေ့ ကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်ပါ၏။

“နင် တော်တယ် အလတ်၊ နင် ဒီလောက် တော်မှန်း ငါ အသိဘူး”

“ရော် . . . ဘာလိုင်းကြီးမျိုးပွမ်းနေပါလား၊ ဒီဝိုင်းကို ငါ ရှင်းပေးပါ့မယ်”

“ဟဲ့ . . . ငါကျွေးမယ်ဆိုပြီး မိတ်ထားတာနော်၊ အဝံတွေ လျှောက်လုပ်မနေနဲ့၊ လူလည်း စုံပြီ၊ မှာထားတာတွေ ပြင်ခိုင်း

လိုက်တော့မယ်နော်”

ပပက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်နေသည့် ဝိတ်တာလေး နှစ်ဦးကို ပြင်ဆင်ပေးရန် ပြောလိုက်ပါသည်။ သူမ ယခုတိုင် GM မျက်နှာကို မော့မကြည့်မိသေး။ မတူညီတဲ့ အထက်တန်းလွှာထဲ မှာ သူမ ဝင်မဆိုတာကို သိရုံသာနဲ့ ဒီလိုမျိုး တာဖြစ်လို့ ကိုကို ကျော်လုပ်ခဲ့ရတာလဲ။ ဝေ့ဝဲလာသည့် မျက်ရည်စတို့ကို မျက် တောင်များဖြင့် ပုတ်ခတ်သိမ်းဆည်းလိုက်ရသည်။ တစ်ချိုး တစ်ချိုး ပြင်ဆင်ချပေးသွားသည့် ဟင်းလျာများက အမျိုးအမည် စုံ လင်လှ၏။ ဝိတ်တာလေးနှစ်ဦးက ထမင်းအုပ်ဖွင့်၍ ထမင်း ပန်းကန်တွေထဲ ထည့်ပေးတော့ သူမထဲ ထည့်ပေးမည့် တစ် ယောက်ကို ကိုကိုကျော် တားလိုက်ပါသည်။

“ရပါတယ် . . . နေပါစေ။ ကိုယ်ပဲ ထည့်ပေးလိုက်ပါ မယ်”

“ဝိတ်တာလေးက ဦးညွတ်ပြလိုက်ပြီး အနောက်နားမှာ သွားရပ်နေလိုက်၏။ ကိုကိုကျော်က ထမင်းအုပ်ကိုဖွင့်၍ သူမ ရှေ့ ပန်းကန်ထဲသို့ တစ်စွန်းသာသာ ထည့်ပေးပါသည်။ ဒေါက်တာပပ က GM ပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းတွေ တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး ဦးဖယ်

ထည့်ပေးနေ၏။

ယခုတိုင် လက်အစုံထောက်၍ ရှေ့တည်တည်မှာ ထိုင် နေသည့် ကောင်မလေးကို နေလ တစ်ကိတ်မတ်မတ်ကြည့်နေစဲ။ အားငယ်ရိပ်သန်းနေသည့် ပန်းနုရောင် မျက်နှာလေးက အပြစ် တင်းစင်လွန်းလှသည်။ ဝင်လာကတည်းက သူ့ကို တစ်ချက်မျှပင် မော့မကြည့်ဘဲ အရပ်လေးတစ်ရပ်လို ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေဟန် လေးက ကဏ္ဍကသက်ချင်စရာ။

အလတ်က ကြက်သားဟင်းတစ်တုံး၊ ဝက်သားဟင်း တစ်တုံး၊ ပုစွန်ထုပ်တစ်ကောင်၊ ငါးကြော်နှစ်တစ်တုံး၊ အစိမ်း ကြော်တစ်စွန်းကို သူမ ပန်းကန်ထဲသို့ ထည့်ပေးနေ၏။ ဇွန်းနှင့် ခတ်ရင်းကို ဝိတ်ဖြူဖြင့် သုတ်လိုက်ပြီး သူမ ထမင်းပန်းကန်မှာ အပ်ပေးလိုက်သည်။

“စား . . . ဝါလေး . . . လိုတာရှိရင် ပြောနော်”

သူမ ခေါင်းကို အသာညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ ပပက သူ့တော် ဝေးကြည့်နေသည့် ကိုနေ့ကို တအံ့တသြဖြစ်သွားပါ၏။ ခုတ်တောင်မခတ်ဘဲ စိုက်ကြည့်နေပုံက အသက်တောင် မရှု၊ အသက်တောင်မရှိ။ ကိုနေ့လက်မောင်းကို ဖတ်ခနဲ ရိုက်၍ အသံပေး

၉၆

မမသဒ္ဓါမောင်

လိုက်ရသည်။

“ကိုနေ...”

ဆတ်ခနဲ သံတိပြန်ဝင်သွားရင်း ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ရ၏။ ဒုက္ခပါပဲ။ ပပရေမှာမှ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်ရတယ်လို့ သူတော့ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ဒါဖြစ်သင့်တဲ့ ကိစ္စမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဟိုတယ် ပိုင်ရှင်တစ်ဦးနဲ့ ဝန်ထမ်းအသစ်လေးဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဆင်စပ်နိုင်တဲ့ ဝိသေသပြု ဘဝပါ။ သူ ဘာဖြစ်လို့ အတွေးတွေ ယောက်ယတ် ခတ်နေမိပါလိမ့်။

“ဆောရီး... ပပ။ ကိုယ် အတွေးလွန်သွားတယ်”

“စားတော့လေ”

သူ ဇွန်းခက်ရင်းကို ကိုင်လိုက်တော့မှ သူမက ထမင်းကို တစ်ဇွန်း စားသည်။ နေလ လျှာပေါ်မှာ ဘာမှအရသာမတွေ့ ဆေးခန်းတက်နေစဉ်က အလတ် ဝယ်ပေးသည့် ဆန်ဖြုတ်ကို သာ တမ်းတာနေမိ၏။ သူမပန်းကန်ထဲမှ ဟင်းတစ်မျိုး လျှော့သွားတိုင်း အလတ်က မတူသည့် ဟင်းတစ်မျိုးစီ ဂရုတစိုက် ထပ်ထည့်ပေးသည်။ ဇွန်းခက်ရင်းကို ကျွမ်းကျင်စွာဖြင့် မဖိတ်စဉ်အောင် သတိထားစားတတ်သည့် သူမကို စိတ်ထဲမှ ချီးမွမ်းလိုက်မိ၏။

ဆဲလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၉၇

ထမင်းပန်းကန် တစ်ဝက်ကုန်စဉ်မှာ စားသောက်ခြင်းကို သူ ရပ်လိုက်တော့သည်။

“တော်ပြီလား... ကိုနေ”

“အင်း”

“နည်းလိုက်တာ။ နေကောင်းကာစ အာဟာရဖြစ်အောင် စားမှပေါ့။ ကိုနေ တော်တော်ကျသွားတာ။ စားလို့ အတင်းဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်... ကိုယ် ခံတွင်းမတွေ့ဘူး”

“ဒါဆို ဘာစားချင်လဲ ကိုနေ”

“ကိုယ်စားချင်တာ အလတ်သိတယ်”

“ဘာလဲ အလတ်”

အလတ်က သူ့ကိုကြည့်လိုက်ပြီး မျက်စိပြူးပြု၏။ ပပက ဘို့နှစ်ယောက်ကို တစ်လှည့်စီ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ရင်တွေ ချောတော့သည်။

“ဟယ်... အလတ်... နင်တို့ မရိုးမသား ဘာတော့ကြ”

“အားလဲ”

“ဟာ... ဘယ်ကသား။ ဘာမှမရှိဘူး။ နေလ ငါ့ကို

ချောက်မချနဲ့နော်။ မင်း... မရှင်းမရှင်း မလုပ်နဲ့”

“ငါပြောဖူးတာ မင်းမှတ်မိမှာပါ။ မင်းက ငါ့ထက် မှတ်
ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ကောင်ပဲ။ မေ့ချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့”

“ကဲ... ဘာလဲပြော။ နင် ငါ့အကြောင်း သိတယ်နော်
အလတ်။ သူ့ရှေ့ဆိုပြီး ငါ မလုပ်ဘူးမထင်နဲ့။ မမ အလတ်ကို
ရိုက်ရင် ညီမလေး ကြိုက်ပါ့မလား”

သူမ မျက်လုံးပိုင်းလေးဖြင့် ဒေါက်တာပပကို မော့ကြည့်
လိုက်မိသည်။ ကြည့်စမ်း... ဘယ်လောက်လှလိုက်တဲ့ မျက်ဝန်း
လေးတွေလဲ။ တစ်ခုခုကို ဖွင့်ပြောချလိုက်တော့မလို့ အဓိပ္ပာယ်
ပြည့်လျှံနေသည့် မျက်ဝန်းတို့ကို နေလ စိုက်ကြည့်နေမိပြန်၏။

“အလတ်”

“ကျွတ်... ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးဟာ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ သူ မေ့ချင်ယောင်ဆောင်နေတာ ပပ”

“ကဲ... ကိုနေက ဝိုင်လုံစွာပြောနေတာနော်။ နင် ဆက်
ညာဖို့ မကြိုးစားနဲ့ အလတ်”

“နေလ... မင်း မညစ်နဲ့ကွ”

နေလ ဟက်ခနဲရယ်ချလိုက်၏။ အလတ်မျက်နှာက

မျက်ချင်ချင်။ နံဘေးမှာ ထိုင်နေသည့် ဝါလေးကို ထုံကြည့်ရင်း သူ
မိတ်အိုက်လာသည်။ ထမင်းစားပြီးသွားသဖြင့် တုတ်ဘူးကို
ဆောက်၍ ဖန်ခွက်ထဲ ထည့်ကာ ဝါလေးကို သောက်စေလိုက်၏။

“ကိုယ် နေမကောင်းဖြစ်နေတုန်းက သူ ဝယ်လာဖူးတဲ့
နတ်သုဒ္ဓါကို စားပြီး နောက်ထပ် ဘာကိုမျှ လျှာက အရသာ မတွေ့
တော့တာ ပပရဲ့”

“နတ်သုဒ္ဓါ... ထူးထူးဆန်းဆန်း ဘာတွေများလဲ”

“၉ နာရီထိုးတော့မယ် ပပ။ ငါ ဝါလေးကို ၉ နာရီ
အရောက် ပြန်ဖို့မယ်လို့ သူ့အိမ်မှာ မှာထားခဲ့တာ။ ငါတို့ ပြန်တော့
မယ်။ ဒီည Dinner အတွက် ကျေးဇူးပဲ။ နောက်တစ်ခါ ငါ့ကျွေး
မယ့်အလှည့်ပေါ့။ နင် Off တစ်ရက် ငါ့ကို ဖုန်းဆက်လိုက်နော်။
ခဏအငြိမ့် နေလ”

သူ သူမလက်ကလေးကို ဆွဲ၍ ထရပ်စဉ် နေလထံမှ
ကြည့်လင်ပြတ်သားသည့် စကားသံ ထပ်ထွက်လာသည်။

“ငါ စားချင်တာ နတ်သုဒ္ဓါပဲ အလတ်။ အဲဒါကလွဲချင်
ဘာကိုမှ မစားချင်ဘူး။ မင်း သိပါတယ်”

“ဘာတွေလဲဟယ်။ နင်တို့နှစ်ယောက် ငါ့ကို ပတော့ဦး

ဝုတ်နေကြတာလား”

“ဒါ တစ်နေ့ ပပ သိလာမှာပါ။ ခုဟာက ဒီကောင် လို့
ထားတာ။ ကိုယ်သိတယ်”

“ဟော . . . တွေ့လား”

“နောက်မှ . . . နောက်မှကွာ။ ငါတို့သွားပြီ”

ကိုကိုကျော် ဆွဲခေါ်လာသည့် နောက်သို့ ခပ်သုတ်
သုတ် လိုက်လာခဲ့ရ၏။ ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးကာ ကားပေါ် တာတ်
ခိုင်းပြီး တံခါးကို ပိတ်ပေးသည်။ မောင်းရမည့်နေရာမှာ ဝင်ထိုင်၍
စက်နှိုးကာ မောင်းထွက်လာခဲ့၏။ ညလုံးပေါက်ထွန်းထားသည့်
မီးရောင်များအောက်မှာ ကားလေးက တချိန်ချိန်ပြေးနေသည်။
ဘာတစ်ခုမှ မေးမြန်းခြင်းမရှိဘဲ။ အရပ်လေးတစ်ခုပေါ်သို့ ထိုင်လိုက်
လာသည့် ဝါလေးကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းအကဲခတ်ရင်း သက်ပြင်း
တစ်ချက်ကို ခပ်လေးလေးချလိုက်မိ၏။

“ဝါလေး”

“ရှင် . . . ကိုကိုကျော်”

“ဒီလကုန်ပတ် Off တစ်ရက်မှာ ဝါလေး ကိုယ့်တိုက်ခန်း
ကို လိုက်လာခဲ့မလား။ ကိုယ် ဒေါ်လေးကို ခွင့်လာတောင်မှာ”

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

ဒါ

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ကိုကိုကျော်။ လိုက်တာက ဝါလေး
ဆိုက်ရဲပါတယ်။ ကိုကိုကျော်က ဝါလေးရဲ့အစ်ကိုပဲဟာ။ မလိုက်ရဲ
လေ။ အကြောင်းမရှိပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် ရပါပြီ။ အဲဒီနေ့ ဝါလေးကို ကိုယ်လာခေါ်မယ်။
အုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

မြရေမှာ ကားရပ်ပေးလိုက်တော့ သူမ ကားပေါ်မှ ဆင်း
လိုက်၏။ လက်ပြနုတ်ဆက်၍ မောင်းထွက်သွားသည့် ကိုကို
ကျော်ကားနောက် မီးနှိလေးကို ပျက်စိတဆုံး ငေးကြည့်နေပြီးမှ
အိပ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့တော့သည်။

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၁၀၃

၆၆

၉၉

အလယ်

တံလျှပ်ကိုမှ မရထင်

၁၀၅

You were to me something apart from common life a thing. Pure, noble, honest, without tain. The world seemed to me finer because you are in it, and goodness more real because you lived.

မင်းဟာ စင်ကြယ်တယ်၊ မြင့်မြတ်တယ်၊ ရိုးသားတယ်၊
အမွန်းအထင် မရှိဘူး။ ကိုယ့်အဖို့ မင်းဟာ သာမန်ဘဝထက်
မြင့်မြတ်တယ်၊ မင်း ရှိနေတဲ့အတွက် ကိုယ့်အဖို့ ဒီကမ္ဘာဟာ ပိုပြီး
လှပတယ်၊ ပြီးတော့ . . . မင်းအသက်ရှင်နေတဲ့အတွက် ဘဝရဲ့
အနုသာရလည်း ပိုပြီး ယုတ္တိရှိလာပါတယ်။

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၁၀၇

Housekeeping ဌာနခွဲများဖြစ်တဲ့ PA (Public Area) နဲ့ Laundry မှတစ်ဆင့် ဒီနေ့မှာတော့ Room attendant ကို သူမ ရောက်ခဲ့ရ၏။ Tip money အများဆုံးရမည်နေရာမို့ မမန္တယ်နှင့် အပ်ကိုဖိုးကျော်က သူမကို အားပေး၍ လွှတ်လိုက်ကြသည်။ နေရာသစ်မှာ လူသစ်တွေနဲ့ ထပ်မံဆက်ဆံရမည်မို့ အားငယ်မိ သော်လည်း ကျရာနေရာမှာ တာဝန်ကျေပွန်အောင် လုပ်ရမှာမို့ သူမအားကို တင်းထားလိုက်ရပါ၏။

Bedclothes ခင်းတာ၊ သိမ်းတာ၊ pillow-slip လဲပုံ၊ Room Cleaning လုပ်ပုံစနစ်၊ Bath Room ဆေးကြောပုံတို့ပါ ကျေနပ် တစ်ခုချင်း သင်ပေးနေသည့် ကိုဇော်မျိုးနိုင်စကားကို သူမ ခေါင်းညိတ်၍ သင်ယူနေမိသည်။

"Room Cleaning က Laundry လောက်တော့ အန္တရာယ်မရှိဘူး၊ စကားရဲ့ ဒါပေမဲ့... လာတည်းတဲ့ဧည့်သည်တွေ ဝည်းကမ်းမရှိရင်တော့ ပင်ပန်းမှာပဲ။ လောလောဆယ် သင်ခါစို့ စကား လုပ်ကိုင်တာ နေးလိမ့်မယ်။ နောက် ကျွမ်းကျင်သွားတော့ မြန်လာမှာပေါ့ ဟုတ်ပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို၊ ဒီမှာ အဲဒီလိုပဲ နေရာအရ လုပ်ရတာလားဟင်"

"နေမကောင်းဖြစ်ကြလို့ ခွင့်ယူတတ်တဲ့အခါ ဧည့်သည် အရမ်းကျလာတဲ့အခါမျိုးမှာ လူလဲပြီး သုံးလို့ရအောင် သင်ထားကြရတာပေါ့ စကားရဲ့ Laundry က ဖိုးကျော်ရော၊ အောင်မော်ရော၊ မယဉ်နွယ်ပါ ဒီအလုပ်ကျွမ်းကျင်တယ်။ Room က ပိုက်ဆံ ပိုရပေမယ့် အရမ်းပင်ပန်းတယ်။ ပြန်ရင်လည်း ဖိုးချပ်တော့ သူတို့ မလုပ်ချင်ကြဘူး၊ ပြီးတော့ Laundry မှာက သူတို့ ပိုကျွမ်းကျင်ကြတယ်လေ"

ကိုဇော်မျိုးနိုင်က စားပွဲခုံပေါ်ရှိ ဖုန်ခွက်များ၊ ပုလင်းများကို သေချာဖုန်သုတ်၍ နေရာတကျ ပြန်ထားလိုက်ပါသည်။ Refrigerator ထဲမှာ ရေသန့်ဘူး အလုံးရေ ပြည့်မပြည့်နှင့် သစ်သီး

လေများကို စစ်ဆေး၏။ Coffeemix အထုပ်ကို ရေတွက်ထည့် ဆားလိုက်ပြီး အားလုံးသေချာ လုပ်ပြီးတော့မှ နောက်တစ်ခန်းသို့ ဘူးလာခဲ့၏။

"ကဲ... အစ်ကို သင်ပေးတဲ့အတိုင်း လုပ်ကြည့်ပါဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို"

သုခ ကိုဇော်မျိုးနိုင် သင်ပေးသည့်အတိုင်း တစ်ချိုး အစ်ခ တစ်ဆင့်ချင်း တစ်ဆင့် လုပ်ကိုင်လိုက်ပါသည်။ ကိုဇော်မျိုးနိုင်က ခေါင်းညှိတ်၏။

"စကား တော်တယ်၊ အတတ်မြန်တယ်။ Bedcloth လဲ ခင်တော့ ပွေရာထူထူမရမှာမို့ သတိထားပေါ့။ ကဲ... ဒီကနေ အခန်းကို ဒီမနက်ပြီးအောင် လုပ်ထားလိုက်နော်။ အစ်ကို လေး နီးမြှောက်ပဲ ဆက်ရှင်းမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့... အစ်ကို"

ဧည့်သည်တွေ Slept Out ထွက်သွားပြီမို့ အခန်းကို အိပ်ယောက်တည်း စိတ်ကြိုက်လွတ်လပ်စွာ ရှင်းခွင့်ရပါ၏။ အနီးကပ်ဆုံးတောင်သည် Toilet ကို သေချာစင်ကြယ်အောင် ဆေးကြော၍ ဖုန်လိုက်သည်။

အခန်းကိန်း၏ ခုတင်ပေါ် (သို့မဟုတ်) စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားပေးခဲ့သည့် မြန်မာငွေနှင့် ဒေါ်လာ Tip Money များကို သိမ်းဆည်း၍ ဒီအလုပ်မှာလုပ်ရတာ ပိုပိုပျော်ရွှင်လာမိ၏။ GM ဦးမင်းနေလကို မြင်စကတည်းက အသက်ရှူမွန်းကျပ်ရသည့် ဝေဒနာကလွဲရင် ကိုကိုကျော်နှင့် တစ်ဦးတည်းအောက်မှာ အတူရှိနေရတာကို သူမ ကျေနပ်ပါသည်။

ရရှိလာသည့် ငွေကြေးများကို Locker ထဲထည့် သောခတ်၍ ထမင်းစားဆောင်ရုံရာဘတ် လှမ်းထွက်လာခဲ့သည်။ Room Attendant ယူနီဖောင်း စပိုရပ်ဆင်စွယ်ရောင်နှင့် ဘောင်းဘီနက်ပြာဝတ်ထားသည့် ဝန်ထမ်းများ၏ စားပွဲပိုင်းများသို့မသွားဘဲ Laundry ဝန်ထမ်းများရှိရာသို့ လှမ်းလိုက်တော့ ကိုဇော်မျိုးနိုင်ပါ သူမ အနောက်မှလိုက်လာ၏။

“လာ ... စကား ... ထိုင်၊ ဘယ်လိုလဲ ဇော်မျိုးနိုင်၊ မင်းငါ့ညီမကို ကောင်းကောင်းသင်ပေးရဲလား”

“စကားက အတတ်မြန်ပါတယ် ဖိုးကျော်ရ၊ သူ့ကို ဂျပန်နစ်ခန်းနဲ့ ကိုရီးယားနစ်ခန်းရှင်းခိုင့်တာ ထောသွားပြီ”

“ဟုတ်လား ... ပြောစမ်း၊ ငါ့ညီမ ဘယ်လောက် ထော

သွားလဲ”

အစ်ကိုဖိုးကျော်က သူမနားကပ်၍ တီးတိုးမေးလိုက်တာ သူမ တစ်ချက် ရယ်လိုက်ပါ၏။ မမနွယ်က ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် ပြည်နေသည်။

“ဟင်းဟင်း ... ၁၅ ကျပ်နဲ့ သုံးထောင်”

“ဟာ ... ပွတာပဲ၊ ဒီလ လစာထုတ်ရင် အစ်ကိုတို့ကို

အိတ်ဝယ်ကျွေးရမယ်”

“ဟဲ့ ... ဖိုးကျော်၊ ကလေးကို အနိုင်မကျွင့်နဲ့လေ”

“ကျွေးပါတယ် အစ်ကိုရဲ့၊ ဝါလေးမှာ ပြေးကြည့်မှ

အစ်ကိုတွေ အစ်မတွေပဲရှိတာ၊ ကျွေးချင်လွန်းလို့ပါနော်”

“အမလေး ... အပြောလေးနဲ့တင် ဗိုက်ကားပါပြီဟာ”

“မမနွယ်တို့ ဒီနေ့ A လား၊ B လားဟင်”

“A စကားရဲ့”

“ဟင် ... ဝါလေးပြန်ရင် အဖော်မရှိတော့ဘူးပေါ့”

“ဇော်မျိုးနိုင်ရှိတာပဲ”

“ကျွန်တော် OT ဆင်းရမှာ မနွယ်ရဲ့၊ စကားက သင်

— B ပဲ ဆင်းခိုင်းတာ”

၁၁၂

မမသဒ္ဓါမောင်

အလွမ်းကိုမှ ရေထင်

၁၁၃

“ဤနာရီက အစောကြီးပါ စကားရယ်။ ပြန်ရဲအောင် ကျင့်ထားပေါ့။ နောက်ဆို OT တွေ ဘာတွေဆင်းရင် တစ်ယောက်တည်း ပြန်ရမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမနွယ်”

သူမတို့အုပ်စု ထမင်းစားအပြီး အစ်ကိုဇော်မျိုးနိုင်က သူမလက်ထဲကို လိမ္မော်သီး နှစ်လုံး ထည့်ပေးလိုက်ပါ၏။

“ကြီးမလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟော ... ညည်းက ငါ့ကျွေးတုန်းကတော့ ဂရုဂရုစိုက်များပြီး ဖိုးဇော်ကျွေးတော့ တစ်ခါတည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်တာပဲ။ အတော်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ညီမ ... ကဲ...”

အစ်ကိုဖိုးကျော်က သူမခေါင်းကို မနာအောင် ထုလိုက်သော်လည်း ကိုဇော်မျိုးနိုင်က အစ်ကိုဖိုးကျော် လက်မောင်းတဲ့ ခပ်ဖွဖွ ထိုးလိုက်ပါ၏။

“ဟေ့ကောင် ... စကားက ငါ့ညီမဖြစ်နေပြီ။ မင်း မနိုင်တမ်းနဲ့”

“အောင်ဟ ... ငါ့ညီမအရင်ဖြစ်တာ”

“မရဘူး ... အခု ငါ့ညီမ”

“ဟဲ့ ... တော်ကြတော့။ MD ရုံးခန်းက လိုက်ကာ လှုပ်သွားတယ်နော်။ နင်တို့နဲ့တော့ ခက်ပါတယ်”

မမနွယ် အော်လိုက်သဖြင့် နှစ်ယောက်သား ငြိမ်ကုပ်သွား၏။ သူမက အစ်ကိုဇော်မျိုးနိုင်နှင့်အတူ ဟိုတယ်ထဲ ပြန်ဝင်လာတော့ ကိုကိုကျော်က ရုံးခန်းဝမှာ လက်ပိုက်၍ ရပ်ကြည့်နေမိသည်။

“ဝါလေး ... ညနေ ကိုယ်နဲ့ အတူပြန်ရမယ်။ ရုံးခန်းကိုပဲ အခု ... ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကိုကျော်”

“ငါတို့ကြောင့် နင် အဆူခံရတော့မယ်ထင်တယ် စကား”

“မဆူပါဘူး။ ကိုကိုကျော်က ဝါလေးကို သိပ်ချစ်တာ”

“ဟင် ... နင့်စကားက ဘာကြီးတုံး”

“ဟာ ... အစ်ကိုကလည်း ဝါလေးကို ကိုကိုကျော်က

အလှူ ချစ်တာကို ပြောတာပါနော်”

“မသိပါဘူး။ ငါက တစ်မျိုးထင်သွားလို့ ... ဆောရီး”

၁၁၄

မမသဒ္ဓါမောင်

တိုးတိုး တိုးတိုးဖြင့် တွတ်ထိုး၍ လှေကားမှ တက်သွားသည့် ဇော်မျိုးနိုင်နှင့် ဝါလေးကို အနောက်မှကြည့်နေပါသည်။ ဝါလေးပုံစံလေးက မြင်သူတကာ ချစ်ချစ်စဖွယ်လေးမို့ သူ ရင်ဖုနေရ၏။ နေလ အမြင်မကြည်တုန်းကလည်း တစ်မျိုး။ အခု နေလက ဝါလေးလက်ရာကို စွဲသွားပြန်တော့လည်း တစ်မျိုး။ သူ့မှာ ဒုက္ခဖြစ်နေပေပြီ။ ဪ... ဝါလေးရယ်။ ကိုယ် မင်းကို အရိပ်တကြည်ကြည့် ချစ်နေတာတွေကို မင်း အလိုလိုသိတတ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။

နေလ တစ်ပတ်အနားယူနေသည်မို့ သူ့မှာ တာဝန်တွေ ပိုယူနေရရင်း ဝါလေးနှင့်ပတ်သက်ပြန်တော့လည်း စိတ်မော့ လှပေဖြစ်နေပြန်၏။ ညနေအလုပ်ဆင်းတော့ ဘာလောက်အပြာလုံချည် အနက်လေးဖြင့် သူ့ရုံးခန်းတွင်းသို့ သူမ ဝင်လာခဲ့သည်။ သူ့ ဇိုင်းများကို ဘီရိုထဲထည့် သောခတ်သိမ်းလိုက်ပြီး သူမနှင့်အတူ ကားမောင်း၍ ထွက်ခဲ့သည်။ ကော်ဖီဆိုင်တစ်ခုမှာ ကားရပ်လိုက်ပြီး သူမကို ဆိုင်ထဲခေါ်လာ၏။

“ထိုင်... ကိုယ် ဝါလေးကို ပြောစရာတွေရှိလို့... ခေါ်လာတာ”

တံလွှပ်ကိုမှ ရေထင်

၁၁၅

သူမ ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်လိုက်တော့ ကိုကိုကျော်က ကော်ဖီ နှစ်ခွက်နှင့် မုန့်မှာလိုက်ပါ၏။

“ကျော်မြင့်ဦးတို့ ဇော်မျိုးနိုင်တို့နဲ့ သိပ်မရောစေချင်ဘူး။ ဒါ ဝါလေးအတွက် ကိုယ် သတိပေးတာပါ။ အန္တရာယ်ဆိုတာ ကိုယ်ဘက်က ကြိုမမြင်နိုင်ပေမယ့် ကြိုရှောင်ထားတာက ပိုပြီး သင့်တော်တယ်”

“ဝါလေးကို သူတို့က ညီမလေးလိုပဲ သဘောထားကြတာပါ ကိုကိုကျော်”

“ကိုယ် သိပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရမ်းရင်းနှီးလွန်းရင် ယောက်ျားလေးတွေက ရောင့်တက်လာတတ်ကြတယ် ဝါလေး။ ဒါ ကိုယ်စေတာနာကို နားလည်မှပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကိုကျော်”

“ကိုယ် ဝါလေးကို ဆူနေတာမဟုတ်ဘူးနော်။ ဒါကို နားလည်ပါ။ နောက်ပြီး ကိုယ်ပြောဖို့ ကျန်နေသေးတယ်”

ကော်ဖီနှင့်မုန့် ရောက်လာတော့ ကိုကိုကျော်က သူမထွက် ကော်ဖီခွက်ကို ဖွန်းဖြင့် ပွေ့၍ အေးစေပြီးမှ သူမချော့သို့ ခုတ်ပေးလိုက်၏။

“အောင်နိုင်မရှိတော့တဲ့နောက် အောင်နိုင်ကိုယ်တား

ဝါလေးကို ကိုယ် စောင့်ရှောက်နေတာပါ။ ဝါလေးနဲ့ပတ်သက်
လာရင် ဝါလေး ခြေတစ်လှမ်းမှားသွားမှာကိုတောင် ကိုယ် လက်
သင့်မခံနိုင်ဘူး။ အခြေအနေအရ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကို အကူအညီ
ပေးရင်း ဒီအလုပ်မှာ ဝါလေးကို အလုပ်သွင်းပေးထားတာ ယာယီ
ပဲ။ နောက် ဝါလေးအတွက်သီးသန့်အလုပ်တစ်ခု ကိုယ် လုပ်ပေး
မယ်။ အဲဒါကို သိထားပါ”

သူမလက်ထဲသို့ ကိတ်တစ်ခုကို ပလက်စတစ်ဖွင့်၍
ထည့်ပေးပြန်၏။

“စား... ကော်ဖီ နွေးတုန်းသောက် ဝါလေး”

သူမ မုန့်ကို တစ်ကိုက်မျှ ကိုက်ရင်း ကော်ဖီကို တစ်ငုံ
သောက်လိုက်ပါသည်။

“အလှူရှိရာ လိပ်ပြာပိတာကို ကိုယ်သိပါတယ်။ ဒါ
သဘာဝပဲ။ ဒါပေမဲ့... ကိုယ်က ဝါလေးဘဝကို ဖြင့်တင်ပေးချင်
စိတ်ရှိတာ။ ဒီလိုမျိုး အပျော်သဘောနဲ့ စိတ်အလိုလိုက်သွားမှာကို
အစိုးရိမ်ဆုံးပဲ။ ကိုယ်ပြောတာ သဘောပေါက်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

တံလွှပ်ကိုမှ ရေထင်

“မနက်ဖြန်ကစပြီး ကိုယ့်ရုံးခန်းထဲမှာ ထမင်းစားရမယ်။
အပြန်လည်း ကိုယ်နဲ့အတူ ပြန်ရမယ်။ ဝါလေး Second Year ခြေ
ဂျီးရင် ဒီအလုပ်က ပြောင်းရမယ်။ ကိုယ် အစီအစဉ်တွေ အားလုံး
ဆွဲထားပြီးသား။ ပြီးတော့ လာမယ့် Sunday မှာ ဝါလေး Off ရမှာ။
ကိုယ်တိုက်ခန်းမှာ ဧည့်သည်ကို Lunch ကျွေးဖို့ စီစဉ်ပေးရမယ်။
မနက်ကတည်းက ပြင်ဆင်ချက်ပြုတ်ဖို့ ဝယ်ခြမ်းဖို့ ကိုယ်လာ
ခေါ်မယ်။ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခေါင်းငုံ့၍ ဟုတ်ကဲ့ချည်းဖြေနေသော ဝါလေးမျက်နှာ
တို့ သူ စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ တိုက်ကို ကြောက်လန့်လို့ ဒီလို
ထောက်ခံနေတာလား ဝါလေးရယ်။

“ဒီဟုတ်ကဲ့တစ်မျိုးပဲ ပြောတတ်တော့တာလား”

မျက်လုံးဝိုင်းလေးများ ပုတ်ခတ်၍ မော့ကြည့်လိုက်
တော့ သူရင်ထဲ နွေးခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ ဝါလေးရယ် ဒီလိုမျှ
ခန်းမျိုးတွေနဲ့ ကိုယ်ကလွဲလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်ပါနဲ့။ အထူး
အပြင် နေလကို မကြည့်မိပါစေနဲ့ကွယ်။ မင်းအတွက် စိုးရိမ်စိတ်
တွေနဲ့ ကိုယ်ရင်ထဲ ပူလောင်နေတာကို ရင်ခွံပြုလိုက်ချင်ပါရဲ့။

မနက် ခပ်စောစော လာခေါ်၍ သူမ ကိုကိုကျော်နှင့်
 အတူ လိုက်လာခဲ့၏။ ဈေးမှာဝင်၍ လိုအပ်သည့်ပစ္စည်းများနှင့်
 အရာများကို ဝယ်ကြသည်။ တိုက်ခန်းကို ရောက်တော့ ပစ္စည်း
 များကို မီးဖိုထဲ အရင်ဝင်ထားလိုက်ပြီး အမဲနှပ်အိုးကို အရင်ပြင်၍
 ထည့်သည်။ ထို့နောက် အိမ်ရှေ့စဉ်ခန်းမှစ၍ ကိုကိုကျော်အိမ်
 သို့ ထမင်းစားခန်းနှင့် မီးဖိုခန်းကိုပါ တိုက်ချွတ်စေးကြောသန့်
 သန့်ရေး လုပ်ပါသည်။ မေမေ ရျှပ်ဒားလိုက်သည့် လိုက်ကာများ
 ခြံပြတင်းပေါက်များနှင့် ကိုကိုကျော် အခန်းဝ၊ ထမင်းစားခန်းဝ
 နှင့် မီးဖိုခန်းဝမှာ အကုန်လိုက်တပ်လိုက်၏။

အမဲနှပ်အိုး ကျက်သွားတော့ ဝက်သားဆီပြန်ရိုး ဆက်
 ထည့်၏။ ငါးဖယ်ကို ငါးဆုပ်လုံးလေးများ ကြော်၍ ခရမ်းချဉ်သီး

တား သွား... မြန်မြန်လုပ်။ တော်ကြာ ဧည့်သည်လာတော့မယ်”

သူမ မျက်နှာလေးညှိုးသွားရာမှ ပြန်လန်းဆန်းသွားပြီး ကိုကိုကျော်အခန်းထဲ အမြန်ဝင်ခဲ့ပါ၏။ ရေချိုး သနပ်ခါးလှူးပြီး အင်္ကျီဝတ်ရန် အထုပ်ကို ဖွင့်စဉ် ဂါဗန်အပြာလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဆံပင်ကို ကျပ်ဆံပြီးမကျပ်တော့ဘဲ ခေါင်းထိပ်မှာ ခပ်မြင့်မြင့်လေး စည်းကာ ဘီးဖြင့် သေချာပြီးသင်လိုက်၏။ သူမ ပြန်ထွက်လာတော့မှ ကိုကိုကျော်က ရေချိုးရန် အခန်းထဲဝင်သွားသည်။ သူမ ပီးဖိုခန်းထဲမှ စားသောက်ဖွယ်ရာတို့ကို ထမင်းစားခန်း စားပွဲပေါ်မှာ အဆင်သင့်ပြင်ဆင်လိုက်၏။ မြင်းခွာရွက်သုပ်နှင့် ဟင်းချိုပုပ္ဖကို နောက်ဆုံးမှ ပြင်ရန်ထားလိုက်ပြီး ဟင်းပွဲပြင်ထားသည်ကို အုပ်ဆောင်းဖြင့် အုပ်ထားလိုက်သည်။

အချို့ပွဲအတွက် ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ပန်းသီး၊ လိမ္မော်သီး၊ သစ်တောသီး၊ စပျစ်သီးနှင့် ကီလိုမာလကာသီးတို့ကို ရေစင်စင်ဆေးကာ ပန်းကန်ပြားကြီးကြီးထဲ၌ ပန်းသီးနှင့် မာလကာသီးကို အစိပ်လေးများ စိပ်ကာ စီတန်းလိုက်သည်။ သစ်တောသီးကို အခွံနွာ၍ စိပ်ပြီး အပေါ်မှ စီတင်၏။ လိမ္မော်သီးကို အခွံနှင့် အပျဉ်လေးများပါမကျန် နွာလျက် အသာလေး ထပ်စီတင်သည်။

အလယ်အပေါ်ဆုံးမှာ စပျစ်ခိုင်ကို ခပ်ဖွဖွလေး ထောင်၍တင်ကာ ရေခဲသေတ္တာထဲ ပြန်ထည့်ထားလိုက်ပါ၏။

“ဝါလေးရေ... ဧည့်သည်ရောက်နေပြီ။ ထမင်းစားလိုက်တော့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကိုကျော်”

သူမ ထမင်းအုပ်ထဲ ထမင်းခူးထည့်၍ ထမင်းစားပွဲမှာ တင်ထားလိုက်ပြီး မြင်းခွာရွက်သုပ်ကို အနေတော်ပန်းကန်ပြားထဲ ထည့်ပြင်၏။ ဟင်းချိုပန်းကန်လုံးထဲသို့ ထည့်နေစဉ်ရင်ထဲမှာ ဆိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ ဘုရားရေ... ကိုကိုကျော်ဧည့်သည် ဆိုတာ ပိန်းကလေးများလား။ ဒီလောက်အထိ တိုက်ခန်းတစ်ခုလုံး ခြင်ဆင်ခြယ်သခိုင်းသည်မို့ ဖြစ်နိုင်ချေ အများကြီးရှိတာပေါ့။ သူမ ဟင်းချိုပန်းကန်လုံးကို ပန်းကန်ပြားပေါ်တင်၍ ထမင်းစားခန်းသို့ ဆပြည်းဖြည်း လျှောက်လာရင်း လက်တွေ့က သိသိသာသာ ဖျန်ဖိုလာတော့သည်။

“ထိုင်... မင်းသိပ်စားချင်နေတဲ့ နတ်သုဒ္ဓါဟင်းတွေကို ဒါ စိတ်ကျွေးတာပဲ”

“ဘယ်တုန်းကမှာလိုက်တာလဲ။ ငါက မိုင်မှာ သွားတား

၁၂၄

မမသဒ္ဓါမောင်

မလို့ အလတ်ချ်

“အိမ်မှာ လာချက်ပေးတာလေကွာ။ မင်းကလည်း...”

“ဟာ... တယ်ထူးဆန်းပါလား။ ထမင်းဆိုင်ကနေ အိမ်မှာ ဒီလိုဖွယ်ဖွယ်ရာရာ လိုက်ချက်ပေးတာ။ ဒီတစ်ခါပဲ ကြုံဖူးသေးတယ်”

“ဟင်းဟင်း... အခု ကြုံပြီ မဟုတ်လား”

သုမ အခန်းထဲမှ လိုက်ကာကို ဖယ်၍ထွက်လာပြီး စားခွဲအလယ်မှာ ဟင်းချိုပန်းကန်လုံးကို အသာတင်လိုက်ပါ၏။

“စကားဝါ... မင်း”

“ဟုတ်တယ်... ဒါ ဝါလေးလက်ရာတွေချည်းပဲ”

“မင်းပြောတော့ ငါစားတဲ့ဆန်ပြုတ်က ဆိုင်က ဝယ်လာတာဆို”

“ဟင်းဟင်း... အဲဒါ ဝါလေးကိုယ်တိုင် ပြုတ်ပေးတာပဲ”

ပဲ”

နေလ တအံ့တကြဲဖြင့် သုမကို ကြည့်နေမိ၏။ ထင်မထားမိပါ။ ဒီလောက်ငယ်ရွယ်နုနယ်တဲ့ မိန်းကလေးဆိုမှာ ဒီလိုအိမ်ထောင်နိုင်နင်းမှု အရည်အချင်းတွေ ရှိနေတာပါလား။

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၁၂၅

အလတ် တိုက်ခန်းကို စဝင်ဝင်ချင်း သပ်ရပ်လှပနေသည့်အနေအထား၊ ဘုရားစင်မှာ ပန်း၊ ဆီမီးတို့ဖြင့် သဏ္ဌာန်နေပုံ၊ အပြာရောင်ခန်းစည်းလိုက်ကာတို့၏ သပ်လွင်လှပနေမှု၊ စည်ခန်းစားပွဲပေါ်မှ ဆီးထားသည့် နှင်းဆီအလှပန်းအိုးတို့၏ ထူးခြားမှုတွေကို သူ မြင်တွေ့နေပေမယ့် ဒီလို ချာတိတ်မလေး လုပ်ပေးထားသည်ဟု လုံးဝမတွေးမိခဲ့ပေ။ သုမက သူပန်းကန်ထဲသို့ ထမင်းခူးထည့်ပေးပြီးမှ အလတ်ပန်းကန်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ဝါလေး... တစ်ခါတည်း ဝင်စားလေ”

“ဟင့်အင်း... ဝါလေး မဆာသေးလို့ နောက်မှပဲ စားပါ”

ဆီ ကိုကိုကျော်”

“မဟုတ်တာ ဝါလေးကလည်း။ ကိုယ်တိုင် မမောမပန်း”

ဆီထားတာကို ကိုယ်တို့နဲ့ လက်ဆုံစားရမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... ဝင်စားလိုက်ပါ စကားဝါ”

သုမ မျက်လွှာအသာချလျက် ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ ကိုကိုကျော်က သူမပန်းကန်ထဲသို့ ထမင်းခပ်ထည့်ပေး၏။

“စားပါ နေလ။ ခံတွင်းမျက်နေတဲ့ရောဂါ အမြန်ပျောက်”

ဆိုတဲ့ စေတနာနဲ့ ငါ ကျွေးတာပါ။ ဟိုတယ်မှာလိုကော့ မစုံဘူး

ပေါ့ကွာ။ အချိန်မီအောင် မနည်းချက်လိုက်ရတာ၊ မင်းစားလို့ အဆင်ပြေမှာပါ။

နေလ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး ငါးဆုပ်ဟင်းတစ်တုံးကို ခပ်၍ သူမပန်းကန်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်ပါ၏။ ကျော်ရင်လတ် ကွက်ခနဲ မျက်နှာဖျက်သွားရသည်။ ထမင်းပိုင်းမှာ တိတ်ဆိတ်စွာ စားသောက်နေကြ၏။ တစ်ခဏဖြင့် နေလ ထမင်းကုန်၍ သူမက အနီးရှိ ထမင်းအုပ်ထဲမှ ထမင်းကို ခူးထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ငါတော့ ဒီလိုသာ နေတိုင်းစားရရင် Weight တတ်လာမှာ သေချာတယ်။ ဟုတ်တယ် မှတ်လား အလတ်”

“အေး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် စကားဝါ။ တကယ်ပါ။ ကိုယ် စားဖူးခဲ့သမျှ ဟင်းလျာတွေမှာ ဒီလိုအဆင်ပြေပြေနဲ့ အရသာရှိတဲ့ အစားအစာမျိုး တစ်ခါမှ မစားဘူးတာ အမှန်ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဦးမင်းနေလ တကယ်ကျေးဇူးတင်ရမှာကိုကိုကျော်ကိုပါ”

“ကိုယ်တို့ကြားမှာ ဒီလိုမျိုး ပြောစရာမလိုဘူး ဝါလေးရဲ့”

“ကိုယ့်စိတ်ထဲရှိတာကို ပြောရရင် ကိုယ် စားရသလိုမျိုး”

ကိုယ့်ဖေဖေကိုလည်း စားစေချင်ပါတယ် စကားဝါ”

သူမ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ကိုကိုကျော်မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်၏။ နီရဲသွားသည့်မျက်နှာဖြင့် ကိုကိုကျော်က ထမင်းကိုသာ ငဲ့စားနေပါသည်။

“မင်း အလတ်ကို ခင်သလိုမျိုး ကိုယ့်အပေါ် သဘောထားရင် ကိုယ့်အိမ်မှာ တစ်ရက်လောက် လာချစ်ကြွေးနိုင်လား။ ဖေဖေကို စားစေချင်တဲ့ဆန္ဒကြောင့်ပါ။ ကိုယ် ဒီလိုပြောလို့ စိတ်မဆိုးစေချင်ပါဘူး စကားဝါ”

သူမ ခေါင်းထဲနှောတ်ကျိလာ၏။ ကိုကိုကျော် ကြိုက်ဖို့ မရတာ မသိဘူးလား ဦးမင်းနေလရယ်။ ဝါလေးက ကိုကိုကျော် ခြေကောက်တာမှန်သမျှ ဘာမှလုပ်ခဲ့ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး။

“အလတ် ခွင့်မပြုမှာ စိုးလို့လား”

“ဟာ . . . ဘာဆိုင်လဲ။ ဒါ ကာယကံရှင် သဘောတူရင် ဦးတို့ကိစ္စပါ နေလရဲ့၊ ငါနဲ့မဆိုင်ပါဘူး”

“ကိုယ့်ကို တစ်ခုခုပြန်ပြောပါလား စကားဝါ”

သူမ အသံမတုန်အောင် သတိထား၍ ဦးမင်းနေလ မျက်နှာကို မော့ကြည့်လျက် ပြောလိုက်ပါ၏။

၁၂၀

မမသဒ္ဓါမောင်

“ဟုတ်ကဲ့... အဆင်ပြေတဲ့ တစ်ရက်ရက်ပေါ့ ဦးမင်း
နေလ”

“နောက်တစ်ခု ကိုယ်တောင်းဆိုပါရစေ၊ ကိုယ့်နာမည်
ကို မင်းခေါ်ရတာ မရည်လွန်းဘူးလား၊ မင်း ကိုယ်တို့ထက်
အသက်အရင်းငယ်လွန်းတာ ကိုယ် သိပါတယ်၊ ဥပမာ ကိုနေလ
လို့ ပြောင်းခေါ်ပေးနိုင်မလား”

ကျော်ဇင်လတ် ဖွန်းနှင့်ခက်ရင်းကို ပန်းကန်ထဲ ထည့်
လိုက်ပါ၏။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေဘူးကို ယူ၍ ဖန်ခွက်ထဲ ထည့်
သောက်လိုက်စဉ် သည်းသွားရသည်။ စားဖွဲ့ကို ကျော်ခိုင်းထား
သော်လည်း ဝါလေး ပြန်ပြောမည့်စကားကို နားစွင့်ထားမိ၏။

“ဟုတ်ကဲ့... ဝါလေး ကြိုးစားပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် စကားဆို”

“စားလို့ပြီးရင် ဧည့်ခန်းမှာ ကိုကိုကျော်နဲ့ ခဏထိုင်ပါဦး၊
နော်၊ ဝါလေး အချို့ပွဲကျွေးချင်လို့ပါ”

“ကောင်းပါပြီ”

ပါးစပ်ကို သုတ်၍ ထိုင်ရာမှထကာ နေလ အရင်ဆုံး
ဧည့်ခန်းထဲသို့ လျှောက်သွား၏။ ရေခဲသေတ္တာကို ဖွင့်၍ ငိုင်းနေ

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၁၂၉

သည့် ကိုကိုကျော်ကို နောက်ကျော်ဘက်မှ ဝါလေး ကြည့်နေမိ
သည်။

“ဧည့်ခန်းမှာ သွားဧည့်ခံပါလား ကိုကိုကျော်၊ ဝါလေး
ဆီမွှော်ရည်ဖျော်ပြီး လာပို့ပေးပါ့မယ်”

သူ သူမဘက် လှည့်လိုက်၏။ ရင်ထဲမှာ နှစ်လျှောနေ
သည်။ အို... သူ... ဝါလေးကို အဆုံးမှန်းမခံနိုင်ပါဘူး၊ ဒါ အသေ
အချာပဲ။ ဖျတ်ခနဲ ဝါလေးလက်တစ်ဖက်ကို ကိုင်လိုက်မိ၏။
ဝါလေး မရုန်းဖယ်ပါချေ။

“ဝါလေး”

“ရှင်”

“ဘာမှ မဟုတ်တော့ပါဘူး”

သူ သက်ပြင်းချရင်း ဧည့်ခန်းကို ထွက်လာခဲ့သည်။ သူမ
ဆီမွှော်ရည် နှစ်ခွက်ဖျော်ကာ လင်ခန်းထဲထည့်၍ သစ်သီး
ခန်းကန်ကိုပါ တင်လျက် ဧည့်ခန်းကို လိုက်လာ၏။ စားဖွဲ့ပေါ်မှာ
ဆိုက်တော်မူ၍ တစ်ခွက် ဦးမင်းနေလရှေ့ တစ်ခွက် ထားလိုက်ပြီး
သစ်သီးပန်းကန်ကို အလယ်မှာ တင်ကာ အနောက်ဘက် ပြန်ဝင်
ခဲ့သည်။

၁၃၀

မေသဒ္ဓါမောင်

“မင်းနဲ့ငါ တစ်ရက်တော့ အလုပ်ကိစ္စ ဆွေးနွေးချဉ်းမယ် အလတ်၊ မင်း ဝပ်ရှော့ကို ပစ်ထားပြီး ငါ့ကို ကူညီပေးနေတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ”

“ရပါတယ် နေလရာ၊ ငါတို့ သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ ဒီ လောက်ထိ ပြောစရာမလိုပါဘူး”

“ဒါဆို ငါ ပြန်တော့မယ် အလတ်၊ ဗေဇွေကို နှစ်ချပ် စာရင်းတွေ ငါ ဒီညနေတင်ရမှာမို့ပါ”

“အေးပါ... နောက်မှ တစ်ရက်လောက် ပပနဲ့ ငါတို့ ဆုံကြတာပေါ့”

“အိုကေ... ငါသွားပြီ”

နေလ ထွက်သွားသည်နှင့် သူ နောက်ဖေးဘက် ဝင် လာခဲ့၏။ ဝါလေးက ဆေးပြီးသားပန်းကန်များကို ရေစစ်၍ သေချာ သုတ်ကာ ပန်းကန်စပ်မှာ တင်နေသည်။

“ဝါလေး”

“ရှင်”

“မွေးနေ့မှာ ဘာလိုချင်လဲ၊ တစ်ခုခုတောင်းဝါလား”

“အင်း... ဒါဆို... မေမေရယ်၊ ဝါလေးရယ်၊ ကိုတို့

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၁၃၁

ကျော်ရယ် အဲဒီနေ့ ဘုရားတက်ဖူးမယ်၊ ပြီးရင် ငှက်ကလေးတွေ လွှတ်ကြမယ်လေ... နော်”

သူ သူမခေါင်းလေးကို ထုရန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ လက်ကို ပြန်ချလိုက်ပါသည်။ သူ့ကြောင့် သူမကို မနာကျင်စေလိုပါ။ ဪ ခါလေးရယ်၊ ကလေးဘဝကတည်းက ဖြူစင်တဲ့ကောင်မလေး ဆစ်ယောက်ကို ရင်ထဲမှာ တနင့်တဖိုး ချစ်မြတ်နိုးနေတာကို ကိုယ် ဆစ်နေနေ တစ်ချိန်ချိန် ဖွင့်ပြောမိရင် မင်း ငြင်းမယ်မှာလား၊ ကိုယ် ဒို့တုပန်းကလေးကို သူတစ်ပါး ခူးသွားမှာ စိုးရိမ်နေတာကို မင်း ဆီရင် သိပ်ကောင်းမှာပါပဲ

x x x

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၁၃၃

Room No. (77) သို့ ဝင်လိုက်စဉ် တစ်ခန်းလုံးရှစ်ပွဲနေ
သည်ကို မြင်လိုက်ရ၍ သူမ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိ၏။ ကြည့်ပါဦး
အစ်သျှူးတွေက ခြင်းထဲမရောက် ပြန်ကျလို့ တားပွဲပေါ်ရှိ ကော်ဖီ
ခွက်ကလည်း မိတ်စင်ကာ မိုင်ဘာခွက်က လဲကျနေသည်။ ခုတင်
အက်ရှိ Bedcloth ပေါ်မှာ စီးကရက်ပြာတွေက အနံ့ ခေါင်းအုံး၊
အစ်လုံးက ခြေရင်းဘက်ရောက်နေပြီး စောင်က ခုတင်ပေါ် တစ်
ဆစ် ကြမ်းပေါ်တစ်ဝက် ပုံကျနေသည်။ ဘယ်လိုအဆင့်အတန်း
ဆိုတဲ့ စဉ်သည်မျိုး လာတည်းတာပါလိမ့်။

အရင်ဆုံး လျှော်စရာတွေ စုသိမ်းလိုက်ပြီး ခေါင်းအုံးပွပ်
နဲ့ အိပ်ရာဖုံးကို လဲပေးလိုက်၏။ တားပွဲပေါ်မှ ခွက်ကို ရေချိုးခန်းထဲ
အထဲ ဆပ်ပြာဆီဖြင့် သေချာဆေးကြောလျက် နေရာတကျ ပြန်

၁၃၄

မမသဒ္ဓါမောင်

ထားလိုက်သည်။ အိပ်ခန်းကို အရင်တိုက်ရွက်ပြီးမှ ရေချိုးခန်းနှင့် အိပ်သာကို သန့်စင်ပါ၏။ ရေခဲသေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ထင်သည့်အတိုင်းပင် ကိုက်လက်စသစ်သီးများနှင့် ရွှပ်ပွပေရေ နေ၏။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ခပ်လေးလေးချလိုက်ပြီး လုပ်စရာ အလုပ်ကို ခပ်ပြန်ပြန်ပြီးစီးအောင် လုပ်၍ အခန်းထဲမှအထွတ် အပြင်ထွက်သွားသည့် ဧည့်သည်က အခန်းဝမှာ ပေါ်လာတော့ သည်။

“ဟား... အခန်းလေးက ထယ်သန့်သွားပါလား။ ကြည့် စမ်း... အခန်းချင်းပေးတဲ့ ဝန်ထမ်းလေးကလည်း သန့်ပြန်နေတာ ကိုး။ သင့်ခံယူ”

နာခေါင်းဝမှာ အရက်နံ့ထောင်းခနဲ ရလိုက်၍ နာခေါင်း ကို ပိတ်လိုက်ရသည်။ ကိုဖော်မျိုးနိုင်ပြောတဲ့ ဟိုမရောက် အိပ် ရောက် ဧည့်သည်ဆိုတာ ထင်ပါပြီ။

“လမ်းဖယ်ပေးပါရှင်၊ ကျွန်ုပ် နောက်တစ်ခန်း တူးချော မှီပါ”

“နေပါဦး Tip Money ပေးချင်လို့ ယူသွားပါ”

“နေပါစေရှင်၊ ရပါတယ်”

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၁၃၅

သူမ သူ့ဘေးမှ ကိုယ်ကိုယ့်၍ထွက်လိုက်စဉ် သူက သူမ လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲထားလိုက်ပါ၏။

“Wait the minute ခဏလေးစောင့်ပါဦးကွာ”

“ကျွန်မလက်ကို လွှတ်ပါ”

“ဟား... အစွာလေးပဲ၊ ကိုယ်ကလည်း ဒါမျိုးမှ တွေ့ချင် နေတာ”

“ရှင် လွှတ်နော်”

ထိုသူက သူမ လက်ကိုဆွဲယူ၍ ရုတ်တရက် နှင်းရွိုက် လိုက်လေသည်။

“ရှင် မိုက်ရိုင်းလှချည်လား... က”

“ဖြန်း”

“ဟာ... မင်း ငါ့ကို မိုက်တယ်”

သူမ လက်ကိုဆောင့်ရှင်း၍ ထွက်ခဲ့တော့ သူမနောက်မှ ဆိုလှက ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်လာ၏။ ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် ဆတ်လှကားထဲဝင်လိုက်စဉ် GM နှင့် ထိပ်တိုက်တိုးလေတော့ သည်။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ စကားခါ”

၁၃၆

မမသဒ္ဓါမောင်

“ခင်ဗျားတို့ဝန်ထမ်းတွေ ဒီလောက်ပိုက်ရိုင်းရသလား၊
ကျုပ် Tip Money ပေးတာကို ပါးပြန်ရိုက်တဲ့ကိစ္စ ရှင်းပေးစမ်းပါ၊
ကျုပ် လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး”

“မဟုတ်ဘူး”

“ခဏ... ခဏလေး၊ ရုံးခန်းကို လိုက်ခွဲပါ၊ ကျွန်တော်
ပြောလည်အောင် ရှင်းပေးပါမယ်”

သူမ အောက်နှုတ်ခမ်းကို ဖိတိုက်ရင်း ငိုချင်စိတ်တို့
ထိန်းနေရ၏။ အောက်ဆုံးထပ်ကို ရောက်တော့ ကိုကိုကျော် နှုတ်
ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ရလေသည်။

“အလတ်ရေ... ဒီမှာ ဧည့်သည်ကို စကားဝါ ပါးရိုက်
လိုက်လို့တဲ့... ရှင်ဦး...”

“ဟာ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ကျုပ် Tip Money ပေးတာကို မယူဘူးငြင်းလို့ လတ်
ထဲ ထည့်ပေးမိပါတယ်၊ ကျုပ်ပါးကို သူ ရိုက်ထည့်လိုက်တယ်ချ”

“ဟုတ်လား ဝါးလေး”

“ဟင့်အင်း”

“မငြင်းနဲ့လေ စကားဝါ၊ သူပါးမှာ လက်ဝါးရာကြီး ထင်း

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၁၃၇

နေတာ မင်း ညာလို့မရဘူး”

“ဧည့်သည်နဲ့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရတာတွေ ဘာတွေ
တောင် ရှိတာပဲ ဝါးလေးနော်၊ ဒီလောက်အထိ မလုပ်သင့်ဘူးလေ”

သူမ ရှိုက်ကြီးတောင် ငိုချလိုက်ပါ၏။ ဘယ်လိုအကြောင်း
ပြရက်မျိုးဖြင့် သူမ ရှင်းပြရမှာလဲ။ ရှက်လိုက်တာ၊ ရုံးခန်းထဲမှာ
လူစင်စစ်ကနေ အငွေယူပြီး ပျောက်သွားချင်တော့တာပါပဲ။

ကျော်ဇင်လတ် ‘ခုံမှ ထလိုက်တော့ ဧည့်သည်ထံမှ
အရက်နဲ့ရလိုက်၏။ တစ်ခုခု ထူးပြီးမှန်း သိလိုက်ပါသည်။

“ဧည့်သည်ကို ဒီလိုဆက်ဆံတာ မင်းကို အလုပ်ပြုတ်
ဆွဲအထိ အပြစ်ပေးလို့ရတာ နားလည်လား စကားဝါ”

“ခဏလေး နေလား၊ ငါ ဝါးလေးကို သေချာမေးပါမယ်၊
ဆဲ... ပြော ဝါးလေး၊ အကျိုးအကြောင်း အမှန်သိမှ ကိုယ် ရှင်း
သေးလို့ရမှာ၊ အခုကိစ္စက ကိုယ်တို့ ဝန်ထမ်းတွေဘက်က ကိုယ်ထိ
ဆက်ရောက် စော်ကားမှုဖြစ်နေပြီ... ပြော...”

သူမ ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါယင်းနေပါ၏။ သူ ခွေးစီးတွေ
ဆောင် ပျံလာ၏။ ဝါးလေးကြောင့် နေလဟိတယ်ကို နာလည်မပျက်
အောင်ပါ။ ဝန်ထမ်းအားလုံးကိုလည်း မထိခိုက်စေလိုပါ။

၁၃၈

မမသဒ္ဓါမောင်

"ဝါလေး... ဧည့်သည်ကို ပြန်တောင်းပန်လိုက်ပါ"

"ဟင်္တေ... ဟင်္တေ... မတောင်းပန်နိုင်ဘူး"

"ဒါဆို ဖြစ်ပျက်တဲ့ကိစ္စကို ပြောပြမှပေါ့"

လေသံမာဖြင့် ပြောလိုက်သည့် ကိုကိုကျော်ကို သူမ
မောကြည့်လိုက်ပါသည်။ စိတ်ရှုပ်ထွေးမှုကြောင့် ညိုမည်းနေ
သည့် ကိုကိုကျော်မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း အမြင်တွေ ဝေဝါးလာ၏။

"MD ကျွန်မ တစ်ခုပြောပါရစေ"

"ပြောပါ ကေသီ၊ ဘာကိစ္စလဲ"

"ကောင်းပါးဖြစ်တဲ့ကိစ္စကို ကျွန်မ ပြင်လိုက်ပါတယ်"

"ဘာဖြစ်တာလဲ"

"ဒီလူ အရက်မူးပြီး အခန်းပြန်လာတာတည်းက ကျွန်မ
က ရွှေတစ်ခန်း ရှင်းပြီးနေပါပြီ။ နောက်တစ်ခန်းကို အကူးမှာ သူ
စကားပြောလက်ကို နှမ်းလိုက်တာ ကျွန်မ တွေ့လိုက်ပါတယ်"

"ဟာ... ခင်ဗျား"

"အလတ်... မလုပ်နဲ့"

အင်္ကျီကော်လံကို ဆွဲယူ၍ ထိုးရန်ရွယ်စဉ် နေလက သူ
လက်ကိုဆွဲလိုက်သဖြင့် ဘယ်လက်ဖြင့်သာ ထိုသူကို ပိတ်တွန်း

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၁၃၉

လိုက်ပါသည်။ နေလက Intercom မှတစ်ဆင့် Reception Man-
ager ကို ခေါ်လိုက်ပါသည်။

"ကျေနူးနဲ့ ကေသီ၊ မင်းအလုပ် မင်း ဆက်လုပ်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ GM"

ကေသီထွက်သွားပြီး မရှေးမနှောင်းမှာ ကိုမျိုးမင်းဦး ဝင်
လာပါ၏။

"ဒီလူ ဘယ်နှစ်ရက်တည်းဖို့ ငွေသွင်းထားလဲ ကိုမျိုး
မင်းဦး"

"တစ်ပတ်ပါ GM"

"အခု ဘယ်နှစ်ရက်ရှိပြီလဲ"

"ငါးရက်ပါ"

"နောက်နှစ်ရက်စာ ငွေပြန်အမ်းပြီး သူ့ကို Taxi ပေါ်တင်
ပေးလိုက်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ GM"

"ကဲ... ခင်ဗျားအပြစ် ခင်ဗျားသိရင် အခုချက်ချင်း ဒီ
ဆိုတယ်က ထွက်သွားပေးပါ။ မဟုတ်တတ်မှတ် သတင်းတွေ ဖြန့်ဖို့
တော့ မကြိုးစားပါနဲ့။ ကျွန်တော်တို့ဘက်က တရားပြန်ဖို့လိုတာ

၁၄၀

မမသဒ္ဓါမောင်

ကို သိထားပါ

“တောက်”

ထိုလူက ရုံးခန်းထဲမှ တက်ခေါက်ပြီး ထွက်သွားတော့သည်။ သူမ ငိုရွှက်နေရာမှ အခန်းထဲမှ လှည့်ထွက်လိုက်ပါ၏။

“ဝါလေး”

လက်ကို လှမ်းဆွဲထားသည်ကို သူမ ရုန်းထွက်လိုက်သည်။ အလတ်က သူမရှေ့မှ ပိတ်ရပ်လိုက်စဉ် သူမ ရုတ်တရက် ပျော့ခွေကျသွားတော့၏။

“ဝါလေး... ဝါလေး”

“စကားဝါ... ဆေးခန်း... ဆေးခန်းကို ခေါ်သွားအလတ်”

သူ စွေခနဲ ပွေ့ချီ၍ ဆေးခန်းသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။ ဒေါက်တာ မေမီက ဆေးတစ်လုံးထိုးပေးပြီး အနားယူစေသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ စိတ်လှုပ်ရှားတာ များပြီး Shock ဖြစ်သွားတာပါ”

သူ သူမလက်ကလေးကို ကိုင်ထားရင်း ရင်ထဲမှာ နှင့်နေအောင် ခံစားနေရ၏။ တောက်... တော်တော်ယုတ်မှာတဲ့တောင်

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၁၄၁

သူ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ မြတ်နိုးနေတဲ့ ပန်းကလေး။ မထိရက်မတိုရက် မချွေ့ဘဲ အလှကြည့်နေတဲ့ မိန်းကလေးကိုမှ လုပ်ရက်လေခြင်း။ အို... ဝါလေးရယ်... ဝါလေးမွေးနေ့မှာ ကိုယ်ဖွင့်ပြောလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ရဲရဲကြီးချလိုက်ပါပြီ။ ကိုယ် သိပ်ချစ်ရတဲ့ မိန်းကလေးကို ကိုယ်ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ အပြီးတိုင် ထွေးပွေ့ထားမိရစေတော့... နော်...။

x x x

တံလျှပ်ကိုမှ စေတင်

၁၄၃

The feeling called love bloomed in my heart pulsating
with life and shimmering like a rainbow.

အချစ်တည်းဟူသည့် ခံစားမှု ကိုယ့်နှလုံးသားအတွင်း ပွင့်လန်းလာ
သည်နှင့် အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာသည် . . . သက်တံသဖွယ်
အရောင်အသွေး တောက်ပလာလေ၏။

မနက်စောစော ရွှေတိဂုံစေတီပေါ်တက်ခဲ့ရင်း ပန်း၊ ရေ
ချင်း၊ ဆီမီး သက်စေ့ ပူဇော်ကာ ဘုရားရှိခိုးပါ၏။ ဘုရားကုန်းတော်
ပေါ်မှ အဆင်း၌ ငှက်ကလေးများကို (၁၈)ကောင်တိတိ လွှတ်
ပေး၍ ကုသိုလ်ယူသည်။ တရုတ်စားသောက်ဆိုင်မှာ ဆီချက်
ခေါက်ဆွဲ ဝယ်ကျွေးပြီးမှ သူမတို့ကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးပါသည်။ အိမ်
ပေါ်သို့ မေမေ အရင်တက်သွားပြီး သူမက ကားပြတင်းပေါက်နား
မှာ ရပ်၍ ကိုကိုကျော်ကို နှုတ်ဆက်ကာ ကျေးဇူးတင်စကား ပြော
လိုက်၏။

“ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် ကိုကိုကျော်၊ ကိုကို မရှိ
တော့ပေမယ့် ကိုကိုနေရာကနေပြီး အခုလို ဝါလေးဆန္ဒကိုဖြည့်
ပေးတဲ့အတွက် ကိုကိုကျော်စေတနာတွေကို ဝါလေး အမြဲ အား

၁၄၆

မမသဒ္ဓါမဟင်

ရနေမှာပါ

“ရပါတယ် ဝါလေး... မလိုပါဘူး။ ညနေ ကိုယ် တစ်ခေါက် လာခေါ်မယ်နော်။ ဝါလေး အဆင်သင့်ပြင်ထားပါ”

“ဟင်... ဧည့်သည်နဲ့ တွေ့ရဦးမှာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး... ကိုယ် ဝါလေးနဲ့ သီးသန့်ပြောစရာ ရှိနေလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကိုကျော်”

“ကဲ... ကိုယ်ပေးတဲ့ လက်ဆောင်ဘူးကို အိပ်ထဲရောက်မှ ဖွင့်ကြည့်နော်။ ကိုယ်သွားပြီ... ညနေမှ တွေ့ကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကားကို မှောင်ရိပ်ကျသည့် နေရာမှာ ရပ်လိုက်သည်။ သူ မီးရောင်မှိုနံ့မှိုနံ့လေး ထွန်းထားသည့် ကော်ဖီဆိုင်ထဲသို့ သွားဝင်လာခဲ့၏။ ထောင့်ကျကျ စားပွဲမှာ သူ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ စားပွဲပေါ်မှာ ဖယောင်းတိုင်အကြီးကြီးတစ်တိုင်ကို မီးထွန်းထားသည်။ ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့် ကိတ်တစ်ပွဲမှာလိုက်ပြီး ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်နေမိသည်။ ခုံအသီးသီးတွင် ထိုင်နေကြသည့် စုံတွဲတို့သည် ကြောင့် သူ ပြုံးလိုက်မိ၏။ ဆိုင်အမည်ကို Dreams လို့

ခေါ်လျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၁၄၇

Ever's Palace လို့ ပေးရမှာ။

စတိတ်ပေါ်သို့ စုံတွဲတစ်တွဲ တက်သွားပြီး ကာရာအိုကေး သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို သီဆိုနေ၏။ မိုက်ခိုက်ကို အသံ ညှိထားသဖြင့် အသံဆိုင်လုံးအသံက ဆူညံ၍ ထွက်မနေပေ။ ခပ်တိုးတိုး ငြိမ့်ငြိမ့် လေးသာ ထွက်နေ၏။ ဝိတ်တာ လာချပေးသည့် ကော်ဖီကို တစ်ခွက် သောက်လိုက်စဉ် သူ့မြင်ကွင်းထဲသို့ အဖြူရောင်ပုံရိပ်နှစ်ခု ဝင်လာ၏။

ရှပ်အဖြူ ဘောင်းဘီအဖြူနှင့်အလတ်က ဂါဝန်အဖြူ ဖတ်ထားသည့် သူမ လက်ကိုကိုင်၍ ဆိုင်ထဲ ဝင်လာသည်။ အရောင်မှိုနံ့မှိုနံ့ကြောင့် သူထိုင်နေသည်ကို အလတ်တို့ မမြင်ချေ။ “အခုအမြင့်များချထားသည့် သူ့ရှေ့မှာ ကျောပေးလျက် အလတ် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ သူ ဖျတ်ခနဲထ၍ အလတ် နောက်မှာရပ်မှ ကျောချင်းကပ် ပြောင်းထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ထိုင်... ဝါလေး... ကော်ဖီနဲ့မှန်စားရမယ်။ ပြီးရင် အိပ်ထဲသို့ သီချင်းဆိုမယ်။ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ရိုက်မယ်။ ပြီးမှ အိပ်ပြန်မယ်... ဟုတ်ပြီလား”

“ကိုကိုကျော် ဝါလေးကို ပြောစရာရှိသေးတယ်ဆို”

“ပြောမှာပါ... ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ဝါလေးရဲ့”

ဝိတ်တာလေး လာချပေးသည့် ကော်ဖီခွက်ကို ခွန်းဖြင့်
မွှေ၍ နွေးစေပြီးမှ ဝါလေးရှေ့ကို ချပေးလိုက်သည်။ အစိမ့်ကြိုက်
သည့် ဝါလေးထံ မုန့်ပန်းကန်ထဲမှ ဂဏန်းပုံမုန့်ကို ယူပေးလိုက်ပါ
၏။

“စား... ကော်ဖီလည်း သောက်”

“ကော်ဖီကစိမ့်နေတာပဲနော် ကိုကိုကျော်။ ဒီလိုအရသာ
မျိုး ဝါလေး တစ်ခါမှ မသောက်ဖူးဘူး”

“ဒါ... တရာဖီးကော်ဖီမုန့်နဲ့ ဖျော်ထားတာတိုး ဝါလေးရဲ့”

“ဟင်... ဒါဆို ဈေးကြီးမှာပေါ့”

“ဟင်းဟင်း... သိပ်မကြီးပါဘူး ဝါလေးရဲ့”

“ဒီမှာ ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးလို့လားဟင်”

“ရိုက်ပေးတယ်။ လာတဲ့စဉ်သည့်တွေကို လက်ဆောင်
အဖြစ် ရိုက်ပေးတာပေါ့။ ကာရာအိုကောလည်း အလကားဆိုရတာ
ပဲ”

ပျော်စရာကြီးနော်... ပိုင်ရှင်က သိပ်စိတ်ကူးကောင်း
တာပဲ။ ဆိုင်ဆောက်ထားတဲ့ ပုံစံလေးရော၊ ခင်းကျင်းထားတာတွေ

အလွန်ကိုမှ ရေထက်

ဆရာ ဘာမှ ပြောစရာမရှိဘူး”

“ဒီဆိုင် အပိုင်မလိုချင်ဘူးလား ဝါလေးရဲ့”

“ဟင်... ကိုကိုကျော်ကလည်း ဒီလိုဆိုင်မျိုး ဝါလေးဖြင့်
အိပ်မက်ထဲတောင် ထူည့်မမက်ပုံပါဘူး”

“ဪ... တကယ်ပြောနေတာ။ လက်ဆောင်ပေးမယ်
ဆိုရင် မလိုချင်ဘူးလား”

“ပေါက်တတ်ကရတွေ...”

ရယ်သံတွေ တီးတိုးထွက်သွားသည်။ သူမ မုန့်စားပြီး
ဆော်ဖီကို ငုံ့သောက်လိုက်ပါ၏။ ရှေ့မှာ ထိုင်နေသည့် ဝါလေးကို
အစိမ့်မိမ့်ကြည့်နေရင်း ရင်ထဲမှာ တသိမ့်သိမ့်ခုန်နေမိသည်။ သူ
ဆော်ဖီကို ငုံ့သောက်ရင်း အရှိန်ယူလိုက်၏။ ကိုယ်ဖွင့်ပြောလိုက်
ခင် မင်း မငြင်းလိုက်ပါနဲ့ ဝါလေးရယ်။ မင်းအသက် သိပ်ငယ်သေး
အသံ မင်းကို သူများတွေ ဦးသွားမှာစိုးလို့ပါ။ မောင်နှမတွေလို
အရင်းတန်း နေလာရာက အခွင့်အရေးယူတယ်လို့ မယူဆစေချင်
ဘူး။ ၅ နှစ်တာ မျှသိပ်နေခဲ့ရတဲ့ ကိုယ့်ရင်ထဲက ချစ်ခြင်းတွေကို
မင်း... စာနာပေးနိုင်ပါစေကွယ်။

“ဝါလေး”

၁၅၀

မမသဒ္ဓါ

ရှင်

“ကိုယ်... ဝါလေးကို သိပ်ချစ်တယ်”

သူမမျက်နှာထက်မှာ အဖြူစင်ဆုံး အပြုံးတစ်ပွင့် စတင်လာ၏။ ဗုဒ္ဓေါ... သူ မျှော်လင့်ထားတာ ရှက်သွေးပြာသွေးမည့် သူမ မျက်နှာလေးကိုပါ... ခုတော့...

“ဝါလေးလည်း ကိုကိုကျော်ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်။ ကိုကိုမရှိတော့တဲ့နောက်မှာ ကိုကိုကျော်ကို နှစ်ယောက်စာပေါင်းပြီး ဝါလေး ပိုချစ်ခဲ့တာပေါ့။ ကိုကိုကျော်တာ ဝါလေးရဲ့ အစ်ကိုမိမိ ဝါလေးအပေါ်မှာ ဖြူစင်တယ်၊ ကြင်နာယုယတယ်၊ အလိုလိုတယ်။ ညီမတစ်ယောက်ကို လိမ္မာ စေချင်တဲ့ စေတနာနဲ့ ဆိုခဲ့တာပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း ဝါလေးက ကိုကိုကျော်စကားကို အတန်နားထောင်ခဲ့တာပေါ့။ ကိုကိုကျော် မကြိုက်တာမှန်သမျှ ဘာမှ မလုပ်မိအောင် ဝါလေး ဆင်ခြင်နေထိုင်ခဲ့တာ အစ်ကိုမိမိ ယောက်ျားရဲ့ စကားကို နာခံတဲ့ ညီမလေးအနေနဲ့ပါ”

သူ သက်ပြင်းဟစ်ချက်ကို မသိသော ချလိုက်ရင်း ဆိုခဲ့တာမှာ မှီထိုင်လိုက်၏။ သူ့ဘက်က ဖြူစင်မှုတွေ ညစ်စွန်းနေတာ သူလိပ်ပြာ သူ ရှက်ရပေပြီ။ ခြေထောက်... ဝါလေးရယ်၊ ဂျွှတ်...

ဆဲလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၁၅၁

နည်းနည်းတောင် မပိုပေးနိုင်ဘူးလား။

အနောက်ဘက်မှ စကားသံတို့ကြောင့် နေလ ဖိုပြုံးပြုံး လိုက်မိ၏။ စိတ်ထဲမှ ထပြန်ချင်သော်လည်း အလတ်တို့နှစ်ယောက် သူ့ကိုမမြင်တွေ့စေချင်ပါ။ အချစ်ကိုကိုးကွယ်ချင်ပါတယ် ဆိုတဲ့ အလတ်မျက်နှာကို သူ မြင်ချင်သေးသည်။ မင်းအဆင့် အတန်းနဲ့ ဒီထက်သာတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး ရွာတွေ့နိုင်ပါတယ် အလတ်ရာ...။

“ကိုကိုကျော်... သိချင်ဆိုမယ်ဆို”

“အင်း... ဘာသိချင်ဆိုချင်လဲ”

“ရှင်သန်ခြင်း”

“ကဲ... လာ... သိချင်ဆိုပြီးရင် သူတို့ဓာတ်ပုံရိုက်ပေး လိမ့်မယ်... ထ...”

ဓတိတ်ပေါ်သို့ သူတို့ဓာတ်ပုံလားရဲ့။ ကာရာအိုကေ စက်စွင့်ပေးသည့် တာဝန်ခံက သူတို့ပြောသည့် CD ကို ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။ Intro စတင်ပြီးသည်နှင့် နှစ်ယောက်သား ပြိုင်ကွဲဝင် ဝဆိုလိုက်ပါ၏။

“မလုပ်ခဲ့တဲ့ နေတွေလည်း ရှိ... မခွဲဘဲ တို့နှစ်

၁၅၂

ပပသဒ္ဒါမောင်

စံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၁၅၃

ယောက် သွားမယ်နော် * * *

အချိုးကွေ့များတဲ့ နေတွေလည်း ရှိ * * * အတူတူ ကူး
ဖြတ်လို့ သွားမယ်နော် * * *စမ်းသပ်လို့မရ အလွမ်းနေ့များလည်း ရှိ * * * လက်တွဲ
ထိုးဖောက်လို့ သွားမယ်နော် * * *ပန်းခင်းထားတဲ့နေ့တို့လည်း ရှိ * * * အတူတူ ရှေ့ဆတ်
လို့ သွားမယ်နော် * * *မျှော်လင့်ချက်မဲ့တဲ့နေ့တို့လည်း ရှိ * * * အားများတော့
ရှိမှဖြစ်လိမ့်မယ် * * *ငွေကြေးများခင်းတဲ့နေ့တို့လည်း ရှိ * * * အတူတူ ခေါ်
ဆက်သွားမယ်နော် * * *အိပ်မက်သစ်များပေးမယ့် နေတွေအရောက် * * * တို့
နှစ်ယောက် ကြိုးစားလို့သွားမယ်နော် * * *သီချင်းသစ်များနဲ့ တို့ရဲ့နေ့တွေအရောက် * * * အတူ
တူ ကူးဖြတ်လို့သွားမယ်နော် * * *အားလုံးအတွက် လှပတဲ့မနက်ဖြန် * * * တို့နှစ်
ယောက် ကြိုးစားပေးမယ်နော် * * *

အဆွေးများ အလွမ်းများဝေးတဲ့မနက်ဖြန် * * * ၀၀

တာပေးစို့ သွားမယ်နော် * * *

အတူတူမင်းလေးနဲ့ သွားမယ်နော် * * *

အတူတူ ကူးဖြတ်လို့ သွားမယ်နော် * * *

သီချင်းဆုံးသွားတော့ နှစ်ယောက်သား မတ်တတ်ရပ်
လိုက်စဉ် Camera man က ဓာတ်ပုံရိုက်ရန် ရှေ့မှာလာရပ်သဖြင့်
အားလျားကျနေသည့် သူမ၏ဆံနွယ်တို့ကို အနောက်ဘက် သူ ပို့
ပေးလိုက်ပြီး သူမလက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပါ၏။
သူမက သူမလက်မောင်းကို မှီလိုက်သဖြင့် သူမကို သူ ကြည့်စဉ်
အယ် ဓာတ်ပုံ ဖျတ်ခနဲ ရိုက်လိုက်ပါသည်။ စက္ကူအိတ်လေးထဲ
ဆည့်၍ ကမ်းပေးလိုက်သည့်ဓာတ်ပုံကို သူ ယူကြည့်လိုက်တော့
အလက်လက် တောက်ပနေသည့် မျက်ဝန်းလေးများဖြင့် ပြုံးနေ
ဆည့် ဝါလေးနှင့် ရီစေ့စွာ ဝေးကြည့်နေသည့် သူ့မျက်ဝန်းများကို
မြင်လိုက်ရ၏။

“ဒီပုံ ကိုယ်ပဲ သိမ်းထားလိုက်မယ်နော်”

“ဟင် . . . ဝါလေးကို မပေးဘူးလား”

“ကိုယ်ပဲ ယူပါရစေဝါလေးရယ် . . . ကဲ . . . ပြန်ကြရ

၁၅၄

မမသဒ္ဓါ

အောင်"

မြရေရပ်ပေးသည့် ကားပေါ်မှ သူမ ဆင်းလိုက်ပြီး ကိုကို
ကျော်ကို လတ်ပြန်ဆက်လိုက်ပါ၏။ ကိုကိုကျော်ကား ထွက်
သွားတော့မှ အိပ်ပေါ်သို့တက်ခဲ့သည်။ နေ့ထားသည်တံခါးကို
တွန်းဖွင့်၍ ဝင်လိုက်စဉ် ဧည့်ခန်းရှိ ဆက်တီစားပွဲလေးပေါ်မှာ
ဖယောင်းတိုင်ထွန်းထားသည့် ကိတ်မုန့်ကြီးကို မြင်လိုက်ရလေ
၏။

"Happy Birthday

Magnolia"

ကိတ်ပေါ်မှ စာတမ်းတို ဖတ်နေစဉ် မေမေက ဧည့်ခန်း
သို့ထွက်လာ၏။

"ဒါ... ဘယ်သူလာဖို့သွားတာလဲ မေမေ"

"လူငယ်လေးတစ်ယောက်ပဲ သမီး။ နောက်ပြီး ပါဆယ်
တစ်ဘူးလည်း ပါတယ်။ စားပွဲအံ့ဆွဲထဲ မေမေထည့်ထားတယ်။
ထုတ်ကြည့်လိုက်။ မေမေ ပုတီးစိပ်တော့မယ် သမီး။ တံခါးတွေ
သေချာပိတ်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ"

တိလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၁၅၅

သူမ အံ့ဆွဲထဲမှ ဘူးကိုယူ၍ စက္ကူကို ဖြည့်လိုက်ပါ၏။
ဘူးပေါ်မှာ စာအိတ်လေးဖြင့် ပိတ်ထားသည့် ကတ်ဟမာလေးကို
အရင်ဖောက်ဖတ်လိုက်ပါသည်။

"This world is full of wondrous things, but they
wouldn't have much meaning without you"

[ဒီကမ္ဘာကြီးဟာ အံ့ဆွဲဖွယ်ရာများနှင့် ပြည့်စုံနေပေ
မယ့်... မင်းသာမရှိရင် အဓိပ္ပာယ်သိပ်ရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး]

ဘူးလေးကို ဖွင့်လိုက်စဉ် ဝင်းခနဲ လက်သွားသည့် စိန်
လော့ကတ်ကလေးက ရွှေဆွဲကြိုးမျှင်မျှင်မှာ ချိတ်ထားလျက်
သား။ ဘယ်သူပေးသွားတာပါလိမ့်။ ကိုကိုကျော်တော့ မဟုတ်
နိုင်ပါဘူး။ သူမ စဉ်းစား၍ မရနိုင်တော့ချေ။

ကိတ်ဘန်းကို ကြောင်အိမ်ထဲထည့်ကာ ဘူးလေးကို
ခုတင်ဘေးရှိ စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားလိုက်၏။ အဝတ်အစားလဲ၍
အိပ်ရာထဲလှဲချလိုက်သည်။

"ကိုယ်... ဝါလေးကို သိပ်ချစ်တယ်"

ဘုရားရေ... ဒီည ကိုကိုကျော် သူမကို ပြောလိုက်သည့်
စကားကို အခုမှ ပြန်စဉ်းစားမိသွား၏။ ဒုက္ခပဲ... ကိုကိုကျော်

၁၅၆

ပပသာဒ္ဒါမောင်

ပြောတုန်းက သူမက ရင်ထဲမှာရှိတဲ့အတိုင်း ဖွင့်ပြောချင်လိုက်တား ကိုကိုကျော်ရင်ထဲ ဘာတွေဖြစ်သွားမလဲ။ ဝါလေး... ဝါလေးကြောင့် ကိုကိုကျော် အရပ်ဆံစားသွားရရင် ဝါလေးကို ခွင့်လွှတ်ပါ။

အဲဒီညအိပ်ပျော်စဉ်ခိုက်မှာ လှပဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ရာ အိပ်မက်တစ်ခုကို သူမ မတ်ခဲ့ပါ၏။ မြင်ခင်းစိမ်းစိမ်း ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးမှာ သူမ ပြေးလွှားနေခဲ့သည်။ ပြေးရင်း မောလာ၍ မြက်ခင်းပြင်မှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချ၍ မျက်စိမှိတ်အမောဖြေနေစဉ်အခိုက် သူမလည်တိုင်မှာ အေးစက်သည့်အသိကြောင့် ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ စိန်လော့ကတ်လေးပါသည်။ ရွှေဆွဲကြိုးလေးက ဆွဲထားလျက်သာ။ ရွှေတည်တည်မှာ ရှိနေသည့် ဆွဲကြိုးဆွဲပေးသူကို မော့ကြည့်မိလိုက်တော့...

"အား..."

သူမ အိပ်ရာထဲမှ ဆတ်ခနဲ ကျူးထလိုက်၏။ တားပွဲပေါ်တင်ထားသည့် ဘူးကို ကြောက်လန့်တကြား ကြည့်ရင်း အံ့သွယ်မြန်မြန်ထည့်လိုက်ပါသည်။ အိုက်ဝစ်ဝစ် ဖြစ်လာပြီး ချွေးစီးတွေ ပျံ့လာသဖြင့် ခေါင်းရင်းပြတင်းပေါက်ကို ထွင့်လိုက်ပါ၏။ သူမထံ အပြင်မှ လေတဖြူးဖြူးတိုက်ခတ်လာသည်။

ထံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၁၅၇

ကိုကိုကျော် ဆုချပေးခဲ့သည့် နာရီမှ သုံးချက်တီးသံ ဖြည့်လာ၏။ ပါးပြင်ထက်မှ ပူနွေးလာမှုကြောင့် လက်ဖြင့် သုတ်လိုက်စဉ် မျက်ရည်တွေဖြစ်နေတော့သည်။ သူမ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တာလဲ။ ချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့သည့် ကိုကိုကျော်ကို ရုတ်ခွဲအားနာနေမိချိန်မှာ ကိုကိုကျော်မဟုတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သူမက အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ရသတဲ့။ မဖြစ်သင့်ပါဘူး။ သူမကို အထင်သေးနှိပ်ချသည့် အကြည့်တို့ဖြင့် အမြဲစိုက်ကြည့်နေခဲ့သည့် မျက်လုံးတစ်စုံကို မြင်သောင်မိလိုက်စဉ် သူမ မျက်စိနန်းမှ မျက်ရည်တို့ တပေါက်ပေါက် ဆူလာလေတော့သည်။ အို... ကံကြမ္မာရယ် ဝါလေးကို ဘယ်လို အိပ်မက်မျိုး ဖန်ဆင်းပေးလိုက်ရတာလဲ။

* * *

အိပ်ပိုမှ ရေထင်

၁၉၉

အိပ်မက်

အိပ်မက်

ညှို့တက်တစ်ကောင် ထပ်ပွားစဉ်တ
နီးထခြင်း အလွန်မရှိခဲ့တာ အမှန်

အိပ်မက်

ညာဘက်ပါးပြင်ထက်
နက်ရှိုင်းခြင်းရနံ့ ထင်ကျန်စဉ်က
လန်နီဆိုရ...

အိပ်မက်ဆိုမှ

တကယ့်ကို တဒက် အိပ်မက်ပါပဲ
နည်းလမ်းမျိုး ခြင်းအတိုင်း
ဝင်သက်နေသေးလေတော့ဆို...

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၁၆၁

အိပ်ရာထက်မှ ထကာ ခုတင်ပေါ်ထိုင်လျက် ခြေ
ထောက်ကို ချထားရင်း မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ထားမိသည်။
ဒါ... တိုက်ဆိုင်မှု သက်သက် မဟုတ်တော့ပေ။ သူမနှင့်ပတ်
သက်လာတိုင်း မကြာခဏ မက်နေခဲ့သည့် အိပ်မက်တို့က သူ့ကို
အိပ်ရေး ဂဏ ခဏ ပျက်စေခဲ့တာကြာပြီ။

သေချာပြီလား... အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ သူ မျှော်လင့်
ထားသည့်အရာက ဒါမှမဟုတ်ဘဲ။ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကောင်မလေး
ဆစ်ယောက်ကို သူ ဒူးထောက် အရုံးပေးလိုက်ရမှာတဲ့လား။ လုံးဝ
မဖြစ်နိုင်တာ။

သူ မျှော်မှန်းထားတဲ့ ဇူးစာရှင်ဟာ... မညာတော်ရမယ်၊
ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်ရမယ်၊ မျိုးရိုးမြင့်မြတ်ရမယ်၊ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့

၁၆၂

ပပသဒ္ဒါ

ပြည့်စုံတဲ့သူ ဖြစ်ရမယ်၊ သူ ကျင်လည်နေတဲ့ အလွှာထဲမှာ ဝင်နိုင်တဲ့ တော်ဝင်သူ ဖြစ်ရမယ်။

သူ သတ်မှတ်ထားတဲ့ စံနမူနာတွေနဲ့ ရာနှုန်းပြည့်မီသူကိုလည်း သူ့ဘဝမှာ တွေ့ ပြီးခဲ့ပြီ။ သိပ်မကြာခင်ကာလမှာ ဝေဖန်ပွဲ ပြုလုပ်ဖို့ကိုလည်း ပြင်ဆင်ပြီးနေပြီ။ ဘယ်လို လွှဲချေမှုမျိုးကိုမှ သူ အဖြစ်မခံနိုင်ပေ။

“တောက်...”

“ဒေါက်... ဒေါက်”

အခန်းတံခါး ခေါက်သံကြောင့် သူ တံခါးကို ထွင်းသွင်းလိုက်တော့ ဖေဖေက သူ့အခန်းထဲ ဝင်လာ၏။ ဆံပင်ဘုတ်သိုလ်နှင့် ညဝတ်အင်္ကျီ ဖုတ်ဖုတ်ဖြစ်နေသည့် သားဖြစ်သူကို ဦးနေရောင် တအံ့တသြဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ စာကြည့်စားပွဲရှိ ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ထိုင်ရင်း သားဖြစ်သူကို မေးလိုက်ပါ၏။

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ သား”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ဖေဖေ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘဲနဲ့တော့ ဖေဖေသား ဒီလို ရှက်ပျက်ဆင်ပျက် ဖုတ်ဖုတ် မဖြစ်လောက်ပါဘူး”

စာလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၁၆၃

သူ ခုတင်ထက်မှာ ပြန်ထိုင်ရင်း ခေါင်းကို ငုံထားလိုက်ပါ၏။

“သားရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိနေလဲ။ ဖေဖေတို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆင်း ဆွေးနွေးကြတာပေါ့။ ပထမဦးဆုံး သား Accident ဖြစ်တဲ့ နောက် ပြန်ရမယ်။ အဲဒီနေ့က သား လေးနာရီလောက် နိုးနေတာ ဖေဖေသိတယ်။ မနက် သင်္ဃန်းပု Duty ထွက်မှာကိုလည်း ဖေဖေ သိတာပဲ။ သားထွက်သွားတာ သမီး ပပသီကိုပဲတင်လို့ ဖေဖေ တောင်းခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့... အဲဒီနေ့က သားချိုကားမပါဘဲ စပယ်ပန်း ဆက်ကုံးကို ဖေဖေတွေ့ခဲ့တယ်။ ဒီပန်းပိုင်ရှင်ဟာ သမီးပပ မဟုတ်ဘူး။ သူ ပန်းမကြိုက်တာ ဖေဖေသိတယ်။ အဲဒီမိန်းကလေးဟာ သေသလ”

“ကျွန်တော် မသိဘူး ဖေဖေ”

ဦးနေရောင် ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ပါ၏။ သားဖြစ်သူ နာကျင်နေတာကို ကြည့်လိုက်တော့ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် မှန်ကုန်နေကြောင်း သိရသည်။

“သား မညာတတ်တာ ဖေဖေယုံတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ တွေ့တဲ့ပြောရရင် အဲဒီမိန်းကလေးကို ဖေဖေ တွေ့ချင်တယ်”

၁၆၄

မမသဒ္ဓါမောင်

"ကျွန်တော့်ကားပေါ်မှာ ပပကလွဲလို့ ဘယ်သူစိမ်း
မိန်းကလေးကိုမှ ခေါ်မတင်ခဲ့ဖူးပါဘူး ဖေဖေ"

"သေချာရဲ့လား သား"

"ဖေဖေ ကျွန်တော့်ကို သံသယမဝင်ပါနဲ့"

"ကားထဲမှာတော့ အဝင်မခံဘဲ ရင်ထဲကိုတော့ အဝင်
တယ်ဆိုပါတော့"

"ဟာ ... ဖေဖေ"

"ဖေဖေလည်း ငယ်ရာကကြီးလာတာပါ သားရယ်၊ အဲဒီ
စိတ်ထဲ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ဖအေတစ်ယောက်အနေနဲ့
ရပ်မိပါတယ်၊ ဖေဖေ ဒီလောက် မညှပ်ဘူးကွ"

"မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ"

ဦးနေရောင် ခပ်တိုးတိုး ရယ်လိုက်ပြီး သားဘေးနားမှာ
ဝင်ထိုင်၍ သား၏ ကျောကုန်းကို နှစ်ချက်မျှ ပုတ်လိုက်ပါသည်။

"အချစ်က အိပ်ရေးလည်း မကြာခဏ ပျက်စေတယ်
သားရ"

"ဟာဗျာ ... ဖေဖေကလည်း"

"ဝန်မခံချင်သေးဘူးလား သား၊ အဲဒီရက် နောက်ပိုင်းမှာ"

အလွတ်ကိုမှ ရေထင်

၁၆၅

ဘား မနက်တိုင်း လေးနာရီဆို နီးနေပြီ။ ဒီမနက်က သုံးနာရီဆို
တော့ ပိုဆိုးမလာဘူးလား၊ နီးလာတိုင်းလည်း ဂနာမငြိမ်ဘဲ ဟိုဒီ
လျှောက်၊ တက်တွေ ခေါက်၊ သက်ပြင်းတွေချနဲ့ မောရချည်ရဲ့
သားရာ"

"ခွက်တယ် ဖေဖေ ... ကျွန်တော်က အလတ်ကို တား
အိရင်း တားဆီးရင်းနဲ့ ကျွန်တော့်အိပ်မက်တွေထဲ သူ ရောက်လာ
တာပဲ၊ ပထမတော့ စိတ်စွဲပြီးမက်တာလို့ ယူဆပြီး မေ့မေ့ပျောက်
သွက် နေခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ... အခုက ပိုဆိုးလာပြီ"

"သူ ... သားနဲ့ တော်တော်လေးရင်းနှီးသလား"

"ဟင့်အင်း ... ဖေဖေ၊ အလတ်နဲ့ ပိုရင်းနှီးတာပါ"

"အသက်ကရော"

"၁၈ နှစ်ပါ ဖေဖေ"

"အို ... ငယ်ငယ်လေးပါလား"

"ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် သိပ်ရှက်တယ် ဖေဖေ၊

အောင်မလေးက ကျောင်းလည်း မပြီးသေးဘူး၊ သူ့မှာ ပိုင်ဆိုင်တာ
အဲလို ရုပ်ရည်လေးရှိတာကလွဲရင် ဘာဆိုဘာမှ ပြည့်မှတာ
မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီလိုမိန်းကလေးကိုမှ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားမိတာ

၁၆၆

မမသဒ္ဓါမောင်

ကျွန်တော် ဝန်မခံချင်ဘူး ဖေဖေ။ သူဟာ ပပနဲ့ ဘာမှမဆိုင်အောင် ကွာခြားလွန်းတာကို သိရဲသားနဲ့ ကျွန်တော် မမိုက်မဲချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ . . . ကျွန်တော့်စိတ်ကိုလည်း ကျွန်တော် မနိုင်ဘူး”

“သားကျော်ဇင်နဲ့ သူနဲ့က ဘာလဲသား”

“အလတ်က ဖွင့်ပြောပြီးပြီး ကောင်မလေးက လက်မခံဘူး”

“အင်း... သိပ်တော့မဆိုးရွားပါဘူး။ သာမန်ပိန်းကလေး တစ်ယောက်ဆိုရင် သား ကျော်ဇင်ကို လက်ခံလိုက်မှာ အမှန်ပဲ။ သူ စဉ်းစားတတ်သားပဲ သားရဲ့”

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ ဖေဖေ”

“ဟင်းဟင်း... အလုပ်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ သား ဖေဖေကို နာခံခံရ အကြံဉာဏ် မတောင်းခဲ့ပါဘူးနော်။ အခုမှ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

သူ မချိုးပြုံးပြုံးလိုက်မိ၏။ ဆံပင်တွေကို ထိုးဖွလိုက်ရင်း စိတ်အိုက်နေမိတော့သည်။

“သားဘဝမှာ အစစအရာရာ ပြည့်စုံပြီးသားပါ။ အတတ် နိုင်ဆုံးတော့ သားစိတ်ကို သားသိလိမ့်ပေါ့။ အိမ်ထောင်ရေးကို Cal-

အလုပ်ကိစ္စမှ ရေထင်

၁၆၇

...ator နဲ့ တွက်ထုတ်လို့မရသလို၊ အချစ်တစ်ခုကိုပဲ ဦးစားပေး နိုင်လည်း မရဘူး။ ဖေဖေ သားကို တားလည်း မတားချင်ဘူး။ ချွတ်လည်း မပေးချင်ဘူး။ ဒေါက်တာဖေယျာဘိုနဲ့လည်း မတူနာမပျက်ချင်ဘူး။ ဒီတော့ သားကိစ္စကို သားဟာသား ဆုံး ဆုံးပါ... ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

“ကဲ... ဖေဖေလည်း Golf ရိုက်ဖို့ချိန်းထားတာ သွားရ သေး၊ ခဏလောက်တော့ မှေးချိန်ရပါသေးတယ်။ ဖေဖေ သွား မိသားစု”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖေဖေ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားတော့ ခုတင်ပေါ် ပက် နေလှန်ချလိုက်ပြီး မျက်နှာကျက်ကို ဖေးကြည့်နေမိ၏။ အချစ် ခြစားတတ်သလား။ မင်းကို ငါ အရှုံးမပေးချင်ဘူး ဝကားဝါ။ အလတ်နဲ့လည်း မပတ်သက်ရဘူး။ ပြီးတော့ . . . ငါ့ကိုလည်း

x x x

ဆီလျပ်ကိုမှ ရေထင်

၁၆၉

ဒီနေ့ Off ရက်ရှိ ကျောင်းမှာ Assignment သွားတင်ခဲ့ပြီး လှည်းတန်းဘက်ထွက်လာခဲ့၏။ စာပေလောကမှာ ဖတ်ချင်သည့် စာအုပ်များကို ရွာဝယ်လိုက်ပြီး၊ ရွေးချယ်ကာ လျှောက်ခဲ့သည်။ မေမေမှာလိုက်သည့် သစ်သီးတို့ကို အလုံးလှလှ ရွေးဝယ်လျက် ကားစီးရန် ဝိတ်ဘက်ကို ပြန်လျှောက်လာခဲ့၏။ မီးပွိုင့်မျဉ်းကြားမှာ ကားအရင်းကို စောင့်နေစဉ် ဆယ်နှစ်အရွယ် ကလေးတစ်ယောက်က သူမဘေးမှ ဖြတ်ပြေးသွားလေသည်။

“ဟယ်... မောင်လေး... မကူးနဲ့ဦးလေ၊ ကားမရှင်းသေးဘူး”

ကောင်လေးက သူမပြောသည်ကို မကြားဘဲ အတင်းဖြတ်ပေးရန် ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်စဉ် သူမ ပိုးဆိပ်တကြီး

၁၇၀

မမသဒ္ဓါမောင်

ဖြင့် ကလေး၏ကျောပိုဒ်အိတ်လေးကို အနောက်မှ ပြေး၍ အမြန် ဆွဲလိုက်သည်။ အချိန်ဖြင့် ဆွဲလိုက်သဖြင့် ကလေးက သူမ လက်ထဲပါလာသော်လည်း မျဉ်းကြားပေါ် မောင်းလာသည့် ကား တစ်စီးက သူမထံ ချိန်ခနဲဝင်လာတော့၏။

“ဟွီ”

အချိန်မီ ဘရိတ်အုပ်လိုက်သော်လည်း ကားရှေ့Bumper ဖြင့် ကောင်မလေးကို ထိမိသွား၏။ လက်ထဲရှိ အိတ်ထဲမှ သစ်သီး များ လမ်းပေါ် ပြန်ကြသွားသည်။ ကောင်မလေးက သူမကို ကိုင် လှုပ်၍ ခေါ်နေ၏။

“မမ... မမ... အီး... ခေါ်လို့မရတော့ဘူး။ ခေါင်းမှာ လည်း သွေးတွေထွက်နေပြီ”

လမ်းပြုပုလိပ်ရောက်လာစဉ် ဦးနေရောင် ကားပေါ်မှ အမြန်ဆင်းလိုက်ပါသည်။

“အန်ကယ် မတိုက်မိပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် ထွေပါတယ် အန်ကယ်။ လမ်း ကူးသုရဲအပြစ်ပါ”

“ကလေး... ဒါ သားရဲအစ်မလား”

အိလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၁၇၁

“ဟင့်အင်း... မဟုတ်ပါဘူး။ သားက ကျွန်ရင်က ပြန် တာပါ”

“ဪ... ဒါဖြင့် အန်ကယ် သူ့ကို ဆေးခန်းခေါ်သွား ဆယ်။ ကူညီပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအန်ကယ်။ သား ခဏနေဦးနော်။ ဦးဦး လမ်း ကူးပေးပါမယ်”

ပုလိပ်၏အကူအညီဖြင့် ကားပေါ်သို့ တင်၍ ပပဘိုတို ဆေးခန်းကြီးကိုပင် ခေါ်လာခဲ့ပါ၏။ တာဝန်ကျနာရ်တွေက တွန်း ဆည်းဖြင့်တင်ကာ ခေါ်သွားသဖြင့် ဦးနေရောင် အခန်းဝထိုင်ခဲ့မှာ ဆိုင်ရင်း သားထံသို့ Handphone ဖြင့် ဆက်သွယ်လိုက်ပါသည်။

“ဟယ်လို... ဖေဖေလား”

“ဟုတ်တယ် သား။ သား ခဏလောက်အပြင်ထွက်လာ ခို့ရမလား။ ဒီမှာ ဖေဖေ Accident ဖြစ်လို့ Healthy World Clinic ခို့ရောက်နေတယ်”

“ဖေဖေ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ တိုက်မိတဲ့ကလေးလည်း လန်ပြီး ဆေးစစ်သွားတာပါ”

၁၂

မမသဒ္ဓါမောင်

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ၊ ကျွန်တော် အခုပဲလာခဲ့ပါမယ်”

သူ အလတ်ကို အခန်းဝမှပဲ လှမ်းပြောလိုက်ပါ၏။

“အလတ်ရေ... ငါ ဖေဖေနောက် လိုက်သွားဦးမယ်။

ဖေဖေ Accident ဖြစ်လို့တဲ့။ ဆေးခန်းရောက်နေပြီ”

“ဟာ... ဘာဖြစ်သွားလဲ”

“ဖေဖေက ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ တိုက်မိတဲ့ကလေး သတိ
လစ်သွားလို့တဲ့။ ငါ သွားပြီနော်”

“အေး...အေး”

သူ ကားမောင်း၍ ထွက်လာခဲ့၏။ ဆေးခန်းကို ရောက်
တော့ ဖေဖေက အခန်းဝမှ သူတို့ လက်လှမ်းပြလိုက်ပါသည်။

“လူနာအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲ ဖေဖေ”

“အရပ်ရပ်တည်းရတယ်။ ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာနည်းနည်း
ရသွားတယ်။ လက်လည်း ပွန်းသွားတယ်။ အမှုမလုပ်ပါစေနဲ့လို့
ဖေဖေလည်း ဆုတောင်းနေတာပဲ သားရယ်”

“ဖေဖေအလွန်မဟုတ်ရင် ကိစ္စမရှိပါဘူး ဖေဖေရယ်။
စိတ်မပူပါနဲ့။ ကျွန်တော်တို့ ဝင်ကြည့်ရအောင်”

သူတို့အခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့တော့ ဒေါက်တာဝေယံက

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၁၃

အရပ်ပိုက်ကို ချိန်ပေးလိုက်ပြီး လှည့်ကြည့်လာ၏။

“ဟော... ကိုမင်းနေလ”

“သူ ဘယ်လိုနေ... ဟင်... စကားကို

“သား... သိလို့လား”

“တိုက်ဆိုက်လိုက်တာဗျာ။ ကိုမင်းနေလကို ဆေးခန်း
လာပို့ပေးတဲ့ မိန်းကလေးကိုမှ အန်ကယ်ကားနဲ့ တိုက်မိရတယ်
လို့”

“ဗျာ”

“ဘယ်လို... သားကို ဒီဆေးခန်းလာပို့ပေးတာ
ဒီကလေးမလေး... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အန်ကယ်။ အဲဒီတုန်းက ကိုမင်းနေလရဲ့
သူငယ်ချင်းကို သူ ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်တာလေ”

“ဘုရား... ဘုရား... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ စကားဝါရယ်”

သူ သူမလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါ၏။ ဆေးချိန်
ဖြင့် အိပ်ပျော်နေသည့် ကောင်မလေးကို ပုံကြည့်နေရင်း သူရင်ထဲ
ပူလောင်နေတော့သည်။

“ခဏနေ သတိရလာတော့မှာပါ။ အာရုံကြော သေချာ

၁၇၄

မမသဒ္ဓါမောင်

စစ်ပြီးရင် ပေးဆင်းလိုက်မယ်။ သူ့ကို သုံးရက်လောက် အိပ်မှာ အနားယူခိုင်းပါ။ နှာစာစောင့်ကြည့်နေပါ။ ကျွန်တော် Round လှည့် ရဦးမှာမို့ စွင့်ပြပါဦး။”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

သူ သူမနဖူးပေါ်ရှိ ပလာစတာ ကပ်ထားရာ အနီးတစ် ဝိုက်မှ ဆံနုများကို အသာဖယ်ရှား၍ သစ်တင်ပေးလိုက်ပါ၏။ အပြစ်ကင်းစင်လွန်းလှသည် မျက်နှာလေးကို တစ်မိမိမိမိကြည့် နေမိသည်။ စကားဝါ...မင်းမာ ကိုယ့်နှလုံးသား တစ်ခုလုံးတို့ သိမ်းဝိုက်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါပဲလားကွယ်။

“သား...”

“ဖေဖေ...”

သူ ဖေဖေကို မော့ကြည့်လိုက်ရင်း အံ့ကိုတင်းတင်း ကျိတ်ထားမိလိုက်သည်။ မထင်မှတ်တဲ့အချိန် ထင်မှတ်မထားတဲ့ နေရာမှာ ကျွန်တော်နှလုံးသားလေး နီးထရင်သန်ခဲပါပြီ ဖေဖေ ရယ်။

“ကျွန်တော် ပြောတဲ့တစ်ယောက်ဟာ သူပဲ ဖေဖေ”

“ဪ... ဒါဆို သားကျော်ဇင်ကို ဖုန်းဆက်သင့်တာ

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၁၇၅

ပေါ့”

သူ ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ပါ၏။ ဟိုတယ်မှာ သူ မရှိရင် အလတ်တော့ရှိမှ ဖြစ်မည်လေ။ အလတ်ကို သူမအတွက် စိတ် မပူပန်စေချင်ပါ။

“မဆက်ပါနဲ့ ဖေဖေ။ ကျွန်တော် ပြန်သွားမှ အတျိုး အကြောင်း ဖြောင့်လိုက်ပါမယ်။ တော်ကြာ အလတ် စိတ်ပူနေမှာ စိုးလို့ပါ”

မျက်တောင်ကော့လေးများ ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာပြီး သူမ ရှုတ်တရက် ထလိုက်၏။ ခေါင်းထဲ ဖိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားချိန် လက် တစ်စုံက သူမ ပခုံးကို ကိုင်လိုက်ပြီး လက်တစ်ဖက်က သူမလက် တို့ ထိန်းထားလိုက်ပါသည်။

“မထနဲ့ဦးလေ”

“သတိရပြီလား စကားဝါ။ မထနဲ့ဦး ပြန်လို့နေပါ”

“ခဏနော်... ကျွန်မ ဆရာဝန် သွားခေါ်လိုက်ပါမယ်”

နှာမလေး အပြင်ထွက်သွားမှ သူမဘေးမှာရှိနေသည့် လူတွေကို ကြည့်လိုက်မိရင်း မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွားရတော့ သည်။ ဘုရားဇေ... ဦးမင်းနေလပါလား။

၁၇၆

မမသဒ္ဓါတောင်

“ဦးနေလ”

“ဟုတ်ပါတယ် စကားဝါ။ မင်း ကိုယ့်ဖေဖေကားနဲ့ တိုက်
မိသွားတာပါ။ အမှုတွေ ဘာတွေ ဖွင့်ချင်သေးလား”

“ဟင့်အင်း... ဘာဘာ အမှားမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဒါပေမဲ့ မင်း အနာတရဖြစ်သွားတာလေ”

“ရပါတယ်။ ဝါလေး အိမ်ပြန်ချင်ပြီ။ မေမေ စိတ်ပူနေ
မှာ စိုးလို့ပါ”

“ခဏစောင့်ပါ။ ဆရာဝန် ခွင့်ပြုရင် ကိုယ် ပြန်ပို့ပေး
မယ်”

ခဏအကြာ ဒေါက်တာဝေယံနှင့်အတူ နှာစပ်မလေး ဖြစ်
ဝင်လာ၏။

“ခေါင်းထဲမှာ ဘယ်လိုနေလဲ”

“နည်းနည်းတော့ မူးနေတယ်”

“မျက်စိထဲမှာရော ကြည့်ရတာ ကြည်လင်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့... ကြည်ပါတယ် ဆရာ”

“ဒါဆိုရင်တော့ ဆင်းလို့ဖြစ်ပါတယ်။ တကယ်လို့ ဆင်း
ဆက်တိုက်နေရင် ထပ်လာပြပါ။ အနည်းဆုံး သုံးရက်လောက်

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၁၇၇

အနားယူရမယ်နော်”

“ရှင်... ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

“ဆရာမ... ဒရပ်ပြုတ်လိုက်ပါတော့။ ကုန်နေပြီ
ဟုတ်လား။ ကဲ... ခေါ်သွားလို့ရပါပြီ ကိုမင်းနေလ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

“ဆရာကိုရော၊ ဆရာမကိုပါ ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါ
တယ်နော်”

“ရပါတယ်ရှင်”

ဦးနေရောင် နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ကံရပေါ့စ
ဆရာနှင့် ပြည့်စုံသည့် သူငယ်မလေးဟု စိတ်ထဲမှ ကျိတ်ချီးမွမ်း
မိသည်။

“ဖေဖေ ပြန်နှင့်နော်”

“သမီးလေး ဇာအုပ်ထုပ် ဖေဖေကားပေါ်မှာ သား။
သစ်သီးတွေကတော့ သား ပြန်ဝယ်ရပါမယ်”

“နေပါစေ ဘာဘရယ်။ သမီး နောက်မှပဲ ထပ်ဝယ်လိုက်
ဦးမယ်။ သမီးကြောင့် ဘာဘာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားရတာ
အတင်းပန်ပါတယ်နော်”

၁၇၈

မမသဒ္ဓါမောင်

“သမီးက အသက်အန္တရာယ်နဲ့ ကြုံရတာပါကွယ်။ နေကောင်းသွားရင် ဘာဘဝအိပ်ကို တစ်ရက်လောက် အလည်လာပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘာဘ”

“ကဲ... ဒါဖြင့် သွားကြစို့”

သူမ ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းစဉ် သူ ဖေးမကူညီလိုက်ပါ၏။ သူ့ကားပေါ်သို့ သူမကို အရင်တက်စေပြီးမှ ဖေဖေကားပေါ်၌ စာအုပ်ထုပ်ကို သွားယူလိုက်ပါသည်။ ဖေဖေကား မောင်းထွက်သွားပြီးမှ သူ့ကားကို မောင်းထွက်လာခဲ့ရင်း ဈေးဝရံ သစ်သီးဆိုင်မှ သစ်သီးများကို အိတ်ကိုယ်စီဖြင့် ပယ်ထည့်ခဲ့သည်။ သူမ မြို့ရောက်တော့ သူမ၏ ဖေဖေ ထွက်စောင့်နေလေ၏။

“ဟယ်... သမီးလေး... ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ချော်လဲကျတာပါ ဖေဖေ။ ဒါ သမီးရဲ့အလုပ်ရှင်ထံ ကိုကိုကျော်သူငယ်ချင်းပေါ့။ ဦးမင်းနေလရောင်တဲ့ ဦးနေလ... ဒါ ဝါလေးရဲ့ ဖေဖေပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ”

“အိပ်ပေါ် ခဏတက်ပါဦး သားရယ်”

အဲလျှင်ကိုမှ ရေထင်

၁၇၉

“ဖေဖေ... ဦးနေလက အားတာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဝါလေးတို့က အိပ်ငှားနေရတာမို့ အိပ်ပေါ်ခေါ်ရတာ အားနာလွန်းသွားပါ”

“ကိုယ့် အိပ်ပေါ်ထိ တက်မှာပါ၊ စကားပါ”

ဖေဖေက သူမကို တွဲ၍ အိပ်ပေါ် အရင်တက်တော့ နောက်မှ သူ လိုက်တက်လာ၏။ မေမေလက်ထဲသို့ သစ်သီးအိတ်များကို ကမ်းပေးပြီးမှ ကုလားထိုင်မှာ သူ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

အခန်းလေးကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ပြီး စိတ်ထဲ တော်တော် မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။ ဒါကြောင့် အလတ်က သူမဘဝလေးကို မြှင့်တင်ပေးချင်တာကိုး။ သူမ ဖေဖေက ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့်အတူ ပူတင်းပန်းကန်ဖြင့် သူ့ကို စည့်ခံပါ၏။

“သုံးဆောင်ပါဦးကွယ်။ မုန့်ကတော့ သမီးလုပ်တဲ့ အိပ်ဖြစ်ပါပဲ။ အရသာ မကြိုက်ရင် စိတ်မပူပါနဲ့နော်”

“ကျွန်တော် ကြိုက်ပါတယ် အန်တီ။ စကားဝါလက်ရာမို့ ထမင်းဟင်းက အစ ကြိုက်တာပါ”

“ဪ... သားလည်း သမီးလက်ရာကို စားဖူးတာကိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ။ အလတ်တိုက်ခန်းမှာ စကားဝါ ချက်

ကျွေးဖူးတာပါ။ ကျွန်တော့်ဖေဖေကိုတောင် စားစေချင်တယ်လို့ ပြောဖူးပါတယ်”

“သမီးအားတဲ့ တစ်ရက် သွားချက်ကျွေးလိုက်ပါကွယ်။ အန်တီသမီးလေးက အိပ်မှုကိစ္စ အကုန်ဝါသနာပါတယ်။ သားရဲ သူအစ်ကို မောင်ကျော်စင်ကို အမြဲချီးမွမ်းတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ။ ကျွန်တော် အလုပ်တွေရှိသေးလို့ ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး။ ကိုယ် အလတ်ကို ပြောပြလိုက်ပါမယ်။ ခွင့် အံ့ ရက်ယူနော်။ အရေးအကြောင်းရှိရင် ကိုယ့်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ပေး ရော... ဒီမှာ Handphone တစ်လုံး ထားပေးခဲ့မယ်”

“ဟင့်အင်း... နေပါစေ ဦးနေလ။ ဝါလေး မယူထားပါစေနဲ့။ ပြန်ယူသွားပါရင်”

“ယူထားလိုက်ပါ စကားဝါ။ အရေးကြီးရင် ဆက်သွယ် လို့ ရအောင်ပါ။ ကဲ... ကိုယ်သွားမယ်”

ဦးနေလ ဆင်းသွားတော့ သူမ ဖုန်းလေးကို ဝေးကြည့် နေရင်း ငိုနေမိတော့သည်။ အိပ်မက်တွေ အမှန်တကယ် ဖြစ် လာတော့မှာလား။ အို... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သူမစိတ်ထဲမှာ တစ်ခါတစ်ရံ နေမိသည့်က ကိုကိုကျော်ကိုပါ။

“ဝါလေး”

ဖျာပေါ်မှာထိုင်၍ လက်ချုပ်လိုက်နေရာမှ အိပ်ဝသို့ လှမ်း ကြည့်မိစဉ် ကိုကိုကျော်က သူမအနီးသို့ ရောက်လာ၏။ ဖျာပေါ် ထိုင်ချရင်း သူမနဖူးနှင့်လက်တို့မှ ဒဏ်ရာတို့ကို စမ်းကြည့်ရင်း ဖုတ်ရည်တို့ ဝဲလာသည်။

“တော်သေးတာပေါ့။ ဘာမှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဖြစ် မသွားလို့။ နေလ ပြောပြတော့ ကိုယ့်စိတ်ထဲ အရမ်းပူသွားတာပဲ။ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ ဝါလေးရယ်”

“ဝါလေး... သက်သာပါတယ် ကိုကိုကျော်ရဲ့။ အလုပ် လည်း ဆင်းလို့ဖြစ်ပါတယ်။ ဦးနေလက ဆရာဝန်မှာတဲ့အတိုင်း သုံ့ရက်နားဆိုလို့ အိပ်မှာပဲ နေနေတာပါ”

၁၈၂

မမသဒ္ဓါမောင်

“ဒါ နားနေတဲ့လူလား။ ဘာလို့ မျက်စိအာရုံစိုက်တဲ့
အလုပ်ကို လုပ်နေရတာလဲ”

“ဝါလေး အခုပဲ ကိုင်လိုက်မိတာပါ”

“မလုပ်နဲ့၊ ချထားလိုက်”

“တုတု... တုတု”

စင်ပေါ်မှ ဖုန်းသံကြောင့် သူမ ထယ့်၍ ကိုင်လိုက်စဉ်
ကိုကိုကျော် မျက်နှာ သိသိသာသာ ပျက်သွားတော့သည်။

“ဟယ်လို”

“စကားဝါလား... ကိုယ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးနေလ”

“နေလို့ကောင်းချဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဆေးရော မှန်မှန်သောက်ချဲ့လား၊ လိမ်းဆေးရော လူနာ”

ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကိုယ့်ကို ဖုန်းဆက်ပြောနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

စံလျှပ်ကိုမှ ခရထင်

၁၈၃

“ကိုယ် မနက်ဖြန် မအားလို့ စကားဝါဆီကို မလာဖြစ်
ဘူး။ အလုပ်ကိစ္စအရေးကြီးနေလို့ပါ။ ခေါင်းထဲမှာ မူးနေရင် ပြုံး
မနေနဲ့နော်။ ဆေးခန်း ထပ်ပြရမယ်။ ကိုယ့်ကို ဖုန်းဆက်ဖို့ မမေ့
သင့်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟင်းဟင်း... ဒီဟုတ်ကဲ့တစ်လုံးပဲ ပြောတတ်လား”

“ဟင်... ဟုတ်ပါဘူး”

“အလကားပြောတာပါ။ ဒါဖြင့် ဒါပဲနော်။ ကိုယ် ဖုန်းပိတ်
လိုက်တော့မယ်။ စကားဝါ မြန်မြန်သက်သာပါစေ”

သူမ ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ပြီး ကိုကိုကျော်အနား ပြန်ထိုင်
ချလိုက်၏။ မျက်နှာခပ်လွှဲလွှဲထားလိုက်သည့် ကိုကိုကျော်ကို
ကြည့်၍ သူမ ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ကိုကိုကျော်”

“ဟင်... ဘာပြောမလို့လဲ ဝါလေး”

“ဒီဖုန်းကို ဦးနေလဆီ ပြန်ပေးပေးပါမနော်”

သူမက ကိုကိုကျော်လက်ထဲသို့ ဖုန်းကို ထည့်ပေးလိုက်
မိ၏။ ကိုကိုကျော်က သူမလက်ထဲသို့ ဖုန်းကို ပြန်လည်လိုက်မိ

၁၈၄

မမသဒ္ဓါစောင့်

သည်။

“ဒါ... ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ဘူး ဝါလေး။ နေလပေးတဲ့ ဖုန်ဆို နေလကို ဝါလေးကိုယ်တိုင် ပြန်ပေးပါ”

“ဝါလေး မယူထားချင်ဘူး ကိုကိုကျော်၊ ဦးနေလ အတင်းထားခဲ့လို့ ယူထားလိုက်ရတာ။ ဝါလေးနဲ့ မအပ်ဝပ်တဲ့အရာ ကို ဝါလေး မယူချင်ဘူး၊ ပြန်ပေးပေးပါ”

“ကိုယ် ယူသွားချင်ဘူး ဝါလေး၊ ဝါလေးနဲ့နေလကြား မှာ ကိုယ် ဘာမှမပါချင်ဘူး၊ ပါလို့လည်း မကောင်းဘူး”

“ဟင်... ကိုကိုကျော် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ဝါလေးနဲ့ ဦးနေလကြားမှာ ဘာပတ်သက်မှုမှ ရှိမနေဘူး၊ ဒီလို မပြောပါနဲ့”

“ဒေါ်လေးရော”

“စကားလမ်းကြောင်း မလွဲပါနဲ့ ကိုကိုကျော်၊ မေမေ အင် ထည်တွေ သွားဖို့နေတယ်”

“ကိုယ် ပြန်တော့မယ်”

ကိုကိုကျော် ရုတ်တရက် ထရက်၍ အိပ်ခွေသို့ထွက်ခဲ့ တော့ သူမ ကိုကိုကျော်ကျောပြင်ကို ကြည့်နေရင်း ပျက်စည်တွေ

ထံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၁၈၅

စိုးဝိုးပေါက်ပေါက် ကျလာတော့သည်။

ပျက်နာစင်ညှိုးညှိုးဖြင့် ဖိနပ်ကို ဝတ်စဉ် ရှိုက်သံသဲ့သဲ့ တို သူ ကြားလိုက်ရ၏။ သူ ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်တော့ ခေါင်းငုံ့ကာ ဦးနှောက်နေသည့် ဝါလေးကို ပြင်ရလေသည်။ ခက်နေပြီကော ဝါလေးရယ်၊ ကိုယ် ဘယ်လိုအင်အားပျိုးနဲ့ မင်းရဲ့ ငိုရှိုက်သံတွေ တို ဥပေက္ခာပြုထားရက်နိုင်မှာလဲ။ ဖိနပ်ကို ပြန်ချွတ်၍ အိပ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာရတော့၏။

“ဝါလေး”

“ပြန်တော့လေ၊ ဘာလို့ပြန်ဝင်လာရတာလဲ၊ ကိုကို ကျော် ဝါလေးအပေါ် သိပ်စိမ်းကားနေပြီ၊ ဝါလေးကို အရင်လို ဆျော်နိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား၊ ကိုကိုကျော်မှာ ရပ်သုမို့နေပြီဆို ခင်လည်း ဝါလေးကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါ။ ဝါလေး ရှောင်ဆို လည်း ရှောင်ပါမယ်၊ ဒီလို ဘုမသိဘမသိနဲ့ သစ်စိမ်းချိုးချိုးတာကို တော့ ဝါလေး မမိနိုင်ဘူး၊ ဦးနေလနဲ့ အထင်လွဲတာ ဝါလေး ဝိနာ ထယ်၊ သွားပါတော့”

“မပြောပါနဲ့... မပြောပါနဲ့ ဝါလေးရယ်၊ ကိုယ့်ကို ရင်ကွဲ အောင် မလုပ်ပါနဲ့”

၁၈၆

မမသဒ္ဓါတောင်

သူ ဝါလေးဘေးမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဝါလေး၏ လက်မောင်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါသည်။ ဝါလေးက သူ့လက်ထဲမှ ရုန်းထွက်၍ ထရပ်လိုက်၏။

“ဝါလေးက လူဆင်းရဲပေမယ့် မာနတော့ ချမ်းသာပဲ တယ် ကိုကိုကျော်။ ငွေမက်တဲ့ လူတန်းစားထဲမှာ ဝါလေးမပါဘူး။ ဒီအလုပ်မှာ ဝင်လုပ်နေရတာ ဝါလေး မပျော်ပေမယ့် ကိုကိုကျော်နဲ့ တစ်မိုးတည်းအောက်မှာ အတူရှိနေလို့ ဝါလေးဘဝ နွေးထွေးလုံခြုံတဲ့အသိနဲ့ ဆက်လုပ်နေတာပဲ။ ကိုကိုကျော် ဝါလေးတို့ သံယောဇဉ် ဖြတ်ရင် ဝါလေးအလုပ်ထွက်တော့မယ်။ ဒီအလုပ်မှာ ဆက်မလုပ်တော့ဘူး။ အလုပ်ရှာမရလို့ လမ်းဘေးမှာပဲ ရောင်းရပါစေ။ ဝါလေး မရှက်မကြောက် လုပ်ရဲတယ်။ ဒါဆို ကိုကိုကျော် ကျေနပ်ပြီမဟုတ်လား။ ဝါလေး သိထားပါတယ်။ အချိန်တန်ရင် လမ်းနံဘေးက ပန်းဟာ သူ့ဟာသူ လမ်းဘေးမှာပဲ ရှိနေမှာပဲ။ ဘယ်သူမှ အလှူကြည့်ဖို့ ပန်းအိုးထဲထည့်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုကိုကျော်နဲ့ ဝါလေးက မိုးနဲ့မြေတောင် မဟုတ်ဘူး။ ကမ္ဘာနဲ့ အဝေးဆုံးမှာရှိတဲ့ ဂြိုဟ်တစ်ခုလောက်အထိ ဝေးကွာလွန်းတယ်”

ဘဲလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၁၈၇

သူ ဝါလေးကို လွတ်ထွက်မသွားအောင် တင်းကျပ်စွာ စက်လိုက်မိတော့၏။ ကြည့်ပါဦး... စကားတွေ တတ်နေလိုက်တာ။ ဘယ်တုန်းကတည်းက သိမ်းထားတဲ့စကားတွေလည်း မသိနိုင်တော့။ ဝါလေးက သူ့လက်ထဲမှ ရုန်းထွက်၏။ သူ လွှတ်မပေးမိပါချေ။

“ဝါလေးဟာ... ကိုယ့်ရင်ထဲက ဘယ်တော့မှ မညှိုးနိုင်တဲ့ ထာဝရလန်းဆန်းမွှေးမြေ့နေမယ့် မေတ္တာပန်းပွင့်စာလေးပါ။ ပုဂံလွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်တော်ကတည်းက ဂါဝန်စိမ်းပြာလေး ဝတ်ပြီး စာစားနေခဲ့တဲ့ ချာတိတ်မလေးကို ချစ်လာခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ရင်ထဲက ချစ်ခြင်းတွေကို ဝါလေး ယုံကြည်အောင် ကိုယ် ဘယ်လိုပြောပြရမလဲ။ ကိုယ့်ရင်ကိုသာ ခွဲကြည့်လိုက်ပါစေတော့ ဝါလေးရယ်”

သူမ ဘာမှထပ်မပြောဘဲ သူ့လက်ထဲမှာသာ အတင်းရုန်းထွက်နေပါ၏။ သူ အနည်းငယ် ဖြေလျှော့ပေးလိုက်ပါသည်။

“ဝါလေး”

“ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး။ လွှတ်တော့လေ။ မေမေ ပြန်လာလို့ တွေ့သွားရင် ဘယ်ကောင်းမှာလဲ”

“ကောင်းပါတယ်။ ဒါမှ ကျောင်းလည်းပြီးရော တစ်ခါ

၁၈၈

မမသဒ္ဓါမောင်

တည်း လက်ထပ်ပေးရောပေါ့”

“ဘယ်သူက လက်ထပ်မယ် ပြောလို့လဲ”

“ကိုယ့်ရင်ထဲက ကောင်မလေး ပြောတာ”

“ဟွန်း... ဟုတ်ပါလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး၊ ကဲ... လွှတ်

ပါဆိုနေမှ”

“ကိုယ်မေးတာ မဖြေသေးဘူးလေ”

“ဘာဖြေရမှာလဲ”

“ချစ်တယ်လို့”

“ဟင်... ချစ်ပါဘူး”

“ချစ်ပါတယ်ကွာ”

“အာ... သိဘူးကွာ”

“သိပါကွာ... လိမ္မာသားနဲ့”

“ကိုကိုကျော်နော်... ဝါလေး ငိုလိုက်မှာ”

“ငိုရင် ကိုယ်ချောမှာပေါ့၊ ကြိုတ်သလောက် ငို”

ဝါလေးက သူရင်ခွင်ထဲမှနေ၍ သူ့ကို ပျက်စောင်းထိုး

လိုက်ပါ၏။ သူ သဘောတကျ ရယ်မောလျက် ဝါလေး၏နုပျို

လေးကို ခပ်ဖွဖွ နမ်းနှိုက်ပြီး လွှတ်ပေးလိုက်ပါသည်။ လှေကား

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၁၈၉

မှ ခြေသံကို ခပ်တိုးတိုးလေး ကြားလိုက်ရ၏။ သူ တို့ထိပ်ပြာလိုက်

ပြီး ဝါလေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ဝါလေးက သူ့လက်စောင်းတို့

အသာဆွဲဆိတ်လိုက်ပါသည်။ အပြင်မှ လသာနေသလို သူရင်ထဲ

မှာလည်း လတစ်စင်း သာနေတော့၏။ ခြောက်... ဝါလေးရယ်။

x x x

ဆဲလျှပ်ကိုမှ ရေထဲ

၁၉၁

When one is in love one begins by deceiving oneself.
And one ends by deceiving others. That is what the
world called a romance.

ချစ်မိသောအခါတွင် မိမိကိုယ်ကို လှည့်စား၏။ ပြီးသော် . . . သူ
အခြားတို့ကို လှည့်စားခြင်းဖြင့် အဆုံးသတ်၏။ ဤသည်ကိုပင်လျှင်
အချစ်ကဏ္ဍလမ်းဟု လောက၌ ခေါ်ဝေါ် ကြလေသည်။

ဆံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၁၉၃

“ချောင်းသာကို”

“အေး . . . အမှန်က ငါကိုယ်တိုင်သွားချမှာကွ။ ဒါပေမဲ့ အဖေကျန်းမာရေးက အခုတလော ချူချာနေလို့ မင်းကို လွှတ်ရတာ။ ဟိုမှာ ဟိုတယ်က ဆောက်ပြီးနေပြီ။ Decoration ဆင်တာဆို မင်းကြည့်လုပ်ပေးပါ။ နှစ်လလောက်တော့ ဝန်ထမ်းတွေ အခြေကျအောင် ကြီးကြပ်ပေးပါကွာ။ ငွေ amount စာများတော့ သူများကို မလွှဲချင်ဘူး။ မင်းကိုပဲ စိတ်ချယုံကြည်လို့ လွှတ်ရတာ။ ဒီဟိုတယ်လို့ပဲ ငါ့ကို စနစ်တကျနဲ့ ကူညီပေးပါဦး။ ငါ တောင်းပန်နေတာပါ။ အလတ်ရာ”

“သွားတာက ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်နှစ်လဆို ပါလေးစာမေးပွဲ ဖြေဖို့ ခွင့်လိုချင်တာပေးဖို့ မင်း စီစဉ်ပေးပါ”

“ရပါတယ်ကွာ . . . ဘယ်နှစ်ရက်ယူမှာလဲ”

“ရက် (၂၀) လောက်တော့ ရှိမယ်”

“ရတယ် . . . တစ်လပေးရလည်း ကိစ္စမရှိဘူး။ Unpaid Leave ပေးလည်း ဖြစ်တာပဲ။ စာမေးပွဲဖြေဖို့ သူ့ကို ငါ မုန့်ဖိုးသက် သက် ထုတ်ပေးမှာပါ”

“ကျေးဇူးပဲ နေလ။ ဒါဆို ငါ ဘယ်တော့ သွားရမှာလဲ”

“ဒီအပတ်ထဲပဲ သွားကွာ။ ဟိုမှာ ဆေးသုတ်တာက စလုပ်ရမှာ။ မင်းက ကွပ်ကဲရုံပဲ။ သိပ်မပင်ပန်းပါဘူး”

“အေးပါ . . . ငါ ခရီးထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားမယ်။ မှာစရာ ရှိတာတွေ သွားခါနီး ထပ်မှာပေါ့။ ဒါပဲ မဟုတ်လား။ ငါ အပေါ်ထပ် တစ်ချက် Round ဦးမယ်”

“အေး”

သူ နေလရုံးခန်းမှထွက်ကာ ဓာတ်လှေကားဖြင့် လေး ထပ်မြောက်သို့တက်လာခဲ့သည်။ Room No. (198) ရောက်တော့ စေ့ထားသည့် တံခါးကို နှစ်ချက်ဆင့်ခေါက်၍ အသာဖွင့်လိုက် တော့ ကြမ်းပြင်ကို ဖိုသုတ်စက်ဖြင့် လှည်းနေရာမှ သူမ မော့ကြည့် လာသည်။

“ဝါလေး . . . ပင်ပန်းနေပြီလား”

“ဟင့်အင်း . . . မပင်ပန်းပါဘူး ကိုကိုကျော်ရဲ့ ဘီစက်ခိုး”

အဲဒါ ဝါလေးကို ခြောက်ခန်းပဲ ရှင်းစိုင်းတာပါ”

“အင်း . . . ဇော်မျိုးနိုင်ကို လကုန်ရင် လက်ဆောင် ဝယ် ချမယ်”

“ဟင် . . . ကိုကိုကျော်က မျက်နှာလိုက်တာပဲ။ ဝါလေး ကတော့ ဝယ်မပေးဘူး”

“ဝါလေးကို မနက်ဖြန် ဝယ်ပေးမှာပါ။ မနက်ဖြန် Off ဆုတ်လား။ ကိုယ်တို့ လျှောက်လည်ကြတာပေါ့”

“တကယ်လား . . . လက်ဆောင်မလိုချင်ပါဘူး။ အတား ပြောတာပါ”

“ယူပါဗျာ။ ကိုယ်က သိပ်ပေးချင်လွန်းလို့ပါ”

“တော်တော်ချမ်းသာနေတယ်ပေါ့လေ”

“ချမ်းသာတာပေါ့။ ရင်ထဲမှာ အချစ်တွေအပြည့်ပဲ”

“ရှုး . . . တိုးတိုးပြောလေ။ သူများတွေကြားကုန်တော့ အဲဒါ ရှက်စရာကြီး”

“အမယ် . . . ရည်းစားတွေထားတတ်ပြီ။ ဒါလား ပြော

၁၉၆

မမသဒ္ဓါစောင့်

တာကို ရှက်စရာလား”

“ကိုကိုကျော်နော် . . . တော်ပြီ . . . မခေါ်တော့ဘူး”

“မခေါ်ဘဲ မနေပါနဲ့ဗျာ၊ မနေတတ်လို့ပါ။ ကဲ . . . ပြန်ပြန်လုပ်၊ ထမင်းစားရအောင်၊ ကိုယ် အောက်မှာပဲ စောင့်နေမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ ဝါလေး၏နဂါးလေးကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် ခပ်ဖွေ့ ထုလိုက်ပြီး အခန်းပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ချောင်းသာမှာ နစ်လလို့ ဆိုပေမယ့် သုံးလေးလ ကြာချင်ကြာသွားနိုင်သည်။ သူ ပြန်လာမှပဲ နေလကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ၍ ဝါလေးကို အလုပ်ထုတ်နိုင်မည်။ ဝပ်ရှော့ကို မကြာခဏ သွားကြည့်ရန် လိုပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက် Dreams မှာသာ ဦးစီးထိုင်တော့မည်။ ဝါလေး တျောင်းပြီးသည့်အထိ သူ မစောင့်တော့။ Final ကို လက်ထပ်ပြီးမှ ပြန်လည်း ရသားပဲ။ သူတိုက်ခန်းမှာ လောလောဆယ် ပြောင်းနေနိုင်မည်။ Dreams ဆိုင်မဖွင့်ခင်က သူ အိမ်နဂါးခြံ ဝယ်ရန် စိတ်ကူးထားသော်လည်း ဝါလေးအတွက်ရည်စူး၍ ဆိုင်ကို အရင်ဦးစားပေး ဖွင့်လိုက်ရ၏။ အနေတော် ခြံကလေးမှာ ပေါင်မုန့်တိုက်လေး ဆောက်ပြီး သူနှင့်ဝါလေး၏ အနာဂတ်ဗိမ္မာန်လေးကို ထူထောင်

အလွန်ကိုမှ ခေထင်

၁၉၇

မည်။

ဒေါ်လေးကိုလည်း ဘာအလုပ်မှ မလုပ်စေတော့ဘဲ စာရေးအလုပ်ကိုသာ စောက်ချလုပ်စေမည်။ အောင်နိုင် မဆုံးစဉ် အတည်းက ဝါလေးကို သူ့လက်ထဲ အပ်သွားခဲ့တာမို့ ဒေါ်လေးလည်း ကန့်ကွက်မည် မထင်ပါ။ အနေအေးလွန်းသည့် ဒေါ်လေးနှင့် တစ်အိမ်တည်း အတူနေကြရင်း သာယာပြည့်စုံသည့် ဗီသားစုလေးကို တည်ထောင်မည်။

လက်ထပ်သည့်နေ့ရောက်မှ သူ့ကို “ကို” ဟု ပြောင်းခေါ်ရန် ဝါလေးကို ပြောရမည်။ သူ့အတွက် သားသားလေး တစ်ယောက်နှင့် မီးမီးလေးတစ်ယောက် လက်ဆောင်ပေးရန် တောင်းဆိုရမည်။ ဒီစကားတွေကို သူ ပြန်ရောက်ပြီး Dreams မှာ ထိုင်လျက် ဝါလေးကို ပြောရမည်။

အတွေးတို့ဖြင့် သူတစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ပြုံးနေမိစဉ် အခန်းတံခါးဖွင့်သွားပြီး နေလ အထဲသို့ ဝင်လာသည်။ သူထဲသို့ File တစ်ခု လှမ်းပေးလိုက်၏။

“အလတ် . . . ဒါ အကြမ်းဆွဲထားတဲ့ Plan ပဲ။ ဘုန်းကျစရိတ်က ဒီထက်ပိုများကို ငါ့မိဘယား တကယ်လို့ ငါးပေးလိုက်တဲ့

၁၉၈

ပပသဒ္ဒါ

ငွေ မလောက်ရင် ဘဏ်က ငွေလွှဲပြီး ထပ်ဖို့မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား။
၁၂ နာရီတောင် ကျော်နေပြီ။ စကားဝါ မလာသေးဘူးလား။”

“သူ (198) ရှင်းနေတာ ပြီးတော့မှာပါ။ ဆင်းလာမှာပေါ့။”

Kitchen မှ ကောင်လေးနှစ်ယောက် ရုံးခန်းထဲရောက်လာပြီး သူ သီးသန့်ထားသည့်စားပွဲပေါ်မှာ ထမင်းဟင်းတို့ကို ခြံပေးသွားသည်။ သူ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေသန့်ဘူးနှစ်ဘူးကို ဖန်ခွက်သုံးလုံးကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်၏။

“မင်း ပပနဲ့တွေ့သေးလား။ စေ့စပ်ပွဲ ဘယ်တော့လုပ်ကြမှာလဲ။ လုပ်ရင်လည်း ငါ ပြန်လာမှ လုပ်ပါကွာ။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေ ပွဲကို နှိပ်ချစေ”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့”

“မဖြည်းနဲ့လေ နေလရ။ အခုပဲ (၂၈) ရှိနေပြီ။ သိပ်အသက်ကြီးသွားရင် မကောင်းဘူး။ ဖပလည်း သားသမီး ယူဦးမှာပေါ့”

“ဟာ . . . လက်ကောင်မလင်ရသေးဘူး။ ဂိတ်ဆိုးအထိ တွေးလိုက်တာပဲ”

“အဲဒါ ဝင်းအကျင့်လေကွာ။ ခုမှ ဘာထကြောင်တာလဲ”

တလျှပ်ကွန်ပျူတာ

၁၉၉

“သိပ်တော့ မလွယ်ဘူးကွာ။ ဖပကလည်း အဖေတစ်ခု သမီးတစ်ခု၊ ငါကလည်း အဖေတစ်ခု သားတစ်ခုပဲ ကိုယ့်အဖေ့ကိုယ် ဘယ်ခွဲရင်မှာလဲ။ ပပအဖေက ဝိုဆိုတာလား။ သူ့သမီးကို ငယ်ငယ်ကတည်းက အလိုလိုက်ထားတာ။ သူ့သမီး ဖျတ်နာလေး ညှိုးတာနဲ့ ပျာနေတာပဲ”

“မင်းတို့ကိစ္စကလည်း ဆင်ပြောင်ကြီး အပြီးကျမှ တစ်ဆိုသလို ဖြစ်နေပြီ။ အဖေ အဆင်ပြေနေရသေးနဲ့ လက်ထပ်ပြီး ဘယ်နေရမှန်း မသိ။ ပပအဖေက ဆရာဝန်မို့ စိတ်ချရပါတယ်။ အရေးကြီးတာက မင်းအဖေပဲ။ အန်ကယ် အခုတလော သွေးပြန်တိုးနေသေးလား”

“အေး . . . အိမ်က ထမင်းချက်တွေလည်း အငန်လျှော့ချက်ခိုင်းတာ လက်မမှန်ဘူးကွာ။ ငါလည်း အဲဒီအကျိုးကို ဘယ်ချိန်ထိ ခံရမလဲ မသိဘူး။ စားရတာ လုံးဝအဆင်မပြေဘူး”

“ဟိုတယ်က မှာစားပေါ့”

“ဖေဖေက အိပ်ထမင်းဟင်းပဲ ကြိုက်တာကွာ။ ခက်လား”

ပ

“ဒေါက် . . . ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ သူမ အခန်းထဲဝင်လာသည်။
နဖူးမှာ ချွေးတို့စိုနေပါသော်လည်း အပြုံးတို့က လန်းဆန်းလျက်။
“ဝါလေး နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်။ စားနှင့်ကြ
ရောပေါ့ ကိုကိုကျော်ရယ်”

“အတူစားဖို့ စောင့်နေတာပဲ ဝါလေးရယ်။ လာ... ထိုင်”

သူမ ထမင်းအုပ်ထဲမှ ထမင်းကို ပန်းကန်သုံးချပ်စလုံး
ဖြည့်လိုက်ပြီးမှ နံ့မှာ ထိုင်ချလိုက်ပါ၏။ ဦးမင်းနေလ ပန်းကန်ထဲ
သို့ ကြက်သားဟင်း ဦးဖယ်ထည့်ပြီးမှ ကိုကိုကျော်ထံ ထည့်ပေး
လိုက်သည်။ ငါးကြော်တစ်ကောင်ကို ယူ၍ ဇွန်းခက်ရင်းဖြင့်
အသားများ ဖုလျက် ကိုကိုကျော်ပန်းကန်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပါ၏။
ကိုကိုကျော်က ကြက်သားတုံးကို ဖုလျက် သူမ ပန်းကန်ထဲ ပြန်
ထည့်ပေးလေသည်။

နေလ မြင်ကွင်းလေးကို အငေးသားကြည့်နေမိ၏။
ကြည့်စမ်း... တစ်ဦးကို တစ်ဦး ကြင်နာနေလိုက်ကြပုံများ။
အလတ်တိုနစ်ယောက်၏ ကြည့်နူးမှုက သူထံသို့ပင် ကူးစက်လာ
သည့်နယ်။

“စားလေ နေလ... ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ”

“ဟင့်အင်း... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

“လောလောဆယ်တော့ သည်းခံပြီး စားပေါ့ နေလရာ၊
စမ်း အိပ်ထောင်ကျပြီးရင်တော့ ပပက ကြည့်စိစဉ်ပေးမှာလဲ”

“မထင်ပါဘူး အလတ်ရာ”

သူ ချိုးတစ်ချက်ကို ပြုံးဖြစ်၏။ ပပလို မိန်းကလေးသို့
တ အိပ်မှုတိုစွထက် သူလူနာတွေကိုပဲ အချိန်ပြည့် ကြည့်နေချင်
တာ။ တစ်ခါတစ်ရံ သူနှင့်ချိန်းထားပါလျက် အရေးတကြီးလူနာ ရှိ
၍ ဖျက်ပစ်တတ်တာ။ သူနဲ့ဆိုလိုက်တိုင်း ကုသပေးသည့် လူနာ
တွေအကြောင်းကိုပဲ ပြောပြတတ်တာ။ လက်ထပ်ပြီးရင်လေ ဆို
တဲ့ ခေါင်းစဉ်က သူနှင့်ပပကြားမှာ တစ်ခါမှ မရှိခဲ့။ အဖေနှစ်ဦးချဲ့
အစီအမံထဲ အင်းဆိုပြီး ခေါင်းညှိတ်လက်ခံပြီးပြီရင် ခုန်သံ မှန်မှန်
ခုန်မခုန်ကိုတောင် သတိမထားမိခဲ့။

ဦးနောက်နဲ့ ချွေးချယ်တည်ဆောက်တဲ့ အိပ်ထောင်
တစ်ခုဟာ ထာဝရတည်တံ့နိုင်ပါ့မလား။ သူ့အလုပ် ကိုယ်အလုပ်နဲ့
လုံးပမ်းနေတဲ့ သူတို့အိမ်က သာယာစိုပြေနိုင်မည် မထင်ပါ။ ဥဏ
နေ မာန်၊ ပညာမာန်ဖြင့် စင်စည်နေသည့် ပပ၏စိတ်က
သူ တစ်ပါးကို အောက်ကျိုးအားကိုးလိုစိတ် အလျဉ်းမရှိ။ ကျန်းမာ

၂၂

ပမသဒ္ဓါတော

ရေး ဝိရုဇ်ရာလာသည် ဖေဖေကို ဂရုတစိုက်ပြုစုဖို့ တာဝန်ကို ချေ
ချင်ပါမလား။ နားလည်မှုနှင့်တည်ဆောက်ထားသည့် အိမ်ထောင်
တစ်ခုကို တည်မြဲအောင် ရပ်တည်ထားနိုင်ပေမယ့် သဘာဝ
အလျောက် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခွင့်တွေကို သူ ပိုင်ဆိုင်နိုင်လိမ့်ဘူး
မထင်ပါချေ။ အိမ်မှာ ချက်ပြုတ်စီမံရန်ထက် ဆိုင်မှာ ငွေထွေး
ဝယ်စားလိုက်တာကိုသာ စိတ်ထက်သန်သည့် ပပနှင့် အိမ်ထောင်
ဟင်းကိုသာ နှစ်ခြိုက်အားထားသည့် ဖေဖေတို့ ရေရှည်မှာ အထူး
နေနိုင်ပါမလား။ အတွေးတို့ဖြင့် ခေါင်းရှုပ်လာ၍ ထမင်းစားခြင်းကို
ရပ်လိုက်တော့၏။

“တော်ပြီလား နေလ။ မင်းတားတာ နည်းလှချည်လား
တော်ကြာ အန်ကယ်မလဲဘဲ မင်း လဲနေဦးမယ်”

“အသက်ရှင်နေသရွေ့ လူသားစက်ရုပ်တွေလို ငါ လှုပ်
ရှားနေရဦးမှာပဲ အလတ်ရာ။ ကဲ... ငါ ကွန်ဒိုမီယံလေလဲပွဲ နှစ်
နာရီအထိ သွားလိုက်ဦးမယ်”

“အေး”

နေလ ထွက်သွားတော့ သူ ဝါလေးဘက်လှည့်ကာ ပြော
ပြလိုက်၏။

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၂၃

“နေလ ဖေဖေ ခုတလော သွေးပြန်တိုးနေတယ် ဝါလေး
ရဲ့။ သွေးတိုးက ဆေးသောက်ရုံနဲ့ သက်သာတာ မဟုတ်ဘူး။
အစားအသောက်လည်း ဆင်ခြင်နိုင်မှ တော်ရုံရှိတာ”

“သူအိမ်က အစားကို ထိန်းမကျွေးကြဘူးလားဟင်”

“ထမင်းချက်တွေလည်း တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်
ပြောင်းနေတော့ လက်ကမမှန်ဘူးပေါ့။ နဂိုကတည်းက အန်ကယ်
က အိမ်ထဲဝင်းဟင်းပဲ အားထားစားတာ။ နေလ ဖေဖေက အချက်
အပြုတ် သိပ်တော်တယ်။ မော်လမြိုင်သူလေ။ အန်တီ နှလုံးနဲ့
ဆုံးသွားကတည်းက သူတို့အိမ်မှာ မီးဖိုချောင်ကိစ္စ တော်တော်
ကသိသွားတာပဲ”

“ဆုံးသွားတာကြာပြီလားဟင်”

“အင်း... နေလ ဂျပန်က ပြန်လာခါနီးဆုံးတာဆိုတော့
တစ်နှစ်ကျော်ပြီပေါ့”

“ဘာ သနားပါတယ်”

“သူများ သွားမသနားနေနဲ့။ ဝါလေးကိုယ် ဝါလေးနည်း
သနားဦး”

“ဝါလေးဖေဖေက ဝါလေး ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆုံး

၂၀၄

မမသဒ္ဓါစောင်

တာဆိုတော့ ဘာမှ သိပ်မသိလိုက်ဘူး ကိုကိုကျော်ရဲ့”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ကိုယ့်မိဘတွေလည်း ကိုယ် ရှစ်တန်း တက်တဲ့နှစ်က ကားမှောက်ပြီး ဆုံးသွားတာ၊ ကိုယ့်ဘကြီးကမိ ကိုယ့်ကို စောင့်ရှောက်ခဲ့တော့ တော်သေးတယ်။ နေလက သူ့ အမေကို သိပ်ချစ်ရှာတာ။ အဖေစကားထက် အမေစကားကို ပို နားထောင်တယ်။ အမြဲတမ်း သားအမိနပ်ယောက် တွတ်တိုးနေခဲ့ ကာ။ ဂျပန်ကို သူသွားတော့ အန်တီက ကျန်းမာရေး ဒေါင်ဒေါင် မြည်မိ။ အန်ကယ်ကသာ ချူချာတာ။ အန်တီ ရုတ်တရက်ကြီး နှလုံးနဲ့ဆုံးသွားတော့ ကိုယ်တို့လည်း အရမ်းအံ့သြသွားတာပဲ။ နေလမပျာ သူ့အမေအလောင်းကိုတောင် မပီလိုက်ဘူး။ သူ မြန် ရောက်လာတော့ သူ့အမေအုတ်ဂူမှာ ကလေးလိုပဲ သွားထိုင်မိနေ ခဲ့တာ။ တော်တော်ကြီး မိုးချုပ်မှ ချောခေါ်လာရတယ်။ နေလက အပြစ်ပန်းကြည့်ရင် မာမယ်ထင်ရပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ စိတ်ပျောက်မယ် ဝါလေးနဲ့”

“ကိုကိုကျော်ကရော ဘာထူးလို့လဲ”

“တိုယ်က နေလထက်တော့ စိတ်မာပါတယ်ကွာ”

“သေချာလို့လား၊ ကိုကိုကျော်သာ စိတ်ခိုင်ရင် ဝါလေး

တလျှပ်ကိုမှ ခေ့ထင်

၂၀၅

နဲ့ ဒီအခြေအနေအထိ ရောက်လာစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူးနော်”

“ကြည့်ရမ်း... လူကို အရည်ပျော်အောင် မျက်ရည်တွေ တုတ်တုန်းက ကျပြပြီးတော့၊ ခုမှ ဘာစကားနာထိုးတာလဲ။ ဒီကောင် လေးတော့ နာတော့မှာပဲ”

သူ ထရပ်ရန်ပြင်လိုက်တော့ ဝါလေးက ကြောက်လန့် ထကြား တားဆီးလိုက်ပါ၏။

“ဟင်... ကိုကိုကျော်၊ ရုံးခန်းထဲမှာနော်၊ မလုပ်ပါနဲ့”

သူ သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်မိတော့သည်။

x x x

ဆဲလျှပ်ကိတ်မှ ရေထင်

၂၀၇

အရင်ဆုံး ရွှေတိဂုံဘုရားဖူးပြီးမှ နှစ်ယောက်သား အလှူ
တွေ အတူထည့်ကြ၏။ ကုန်းတော်မှ ဆင်းလာပြီး တိရစ္ဆာန်ရုံအနံ
ရပ်ပတ်ကြသည်။ မိသားစုအလိုက် လာကြသည်ကို တွေ့တော့
အလေးကို သူ လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်ပါ၏။

“တွေ့လား ဝါလေး”

“ဟင် . . . ဘာကိုလဲ”

“ဟိုမှာ မိသားစုလေးလေ။ ဘယ်လောက် ပျော်စရာ
ဘာင်းလဲ”

“အင်း . . . ကလေးလေးက ချစ်စရာလေးနော်။ ဆံပင်
အောက်ကောက်လေးနဲ့ ဖိုလ်မချပ်လေးနဲ့တူတယ်”

“ဝါလေးရော အဲဒီလိုကလေးမျိုး မလိုချင်ဘူးဟား”

၂၀၈

မမသဒ္ဓါမောင်

“အာ... ကိုကိုကျော်နော်၊ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုယ်တို့လည်း သိပ်မကြာခင် လက်ထပ်တော့မှာပဲဟာ၊ ကြိုတွေးထားရတာပေါ့”

“ဟင်... အတောကြီးရှိသေးတဲ့ဟာကို၊ မေမေက ဝါလေးကို ငယ်သေးလို့ အိမ်ထောင်ပြုစေချင်ပါ့မလား ကိုကိုကျော်ရဲ့”

“မရရအောင် ပြောမှာပေါ့ ဝါလေးရဲ့၊ တော်ကြာ ကိုယ့်ဆံပင်တွေဖြူမှ ယူတော့ ဒီအဘိုးကြီး ကောင်မလေးငယ်ငယ်လေးနဲ့ လက်ထပ်တယ်ဆိုပြီး အပြောခံနေရမှာပေါ့”

“လုပ်ပြီ... ပြောတော့မယ် မဟုတ်တာတွေ”

“ဟုတ်တယ် ဝါလေးရဲ့၊ ဒီကိစ္စ ကိုယ်ပြန်ရောက်လာတော့ စီစဉ်ရမှာပဲ၊ နို့မို့ ကိုယ် ဝါလေးကို စိတ်မချဘူးကွ”

“ပြန်ရောက်ရင်ဆိုတော့ ကိုကိုကျော်က ဘယ်ကိုသွားမှာမို့လဲ”

“ချောင်းသာကို သွားရမှာ၊ နှစ်လ သုံးလလောက် ကြာမယ်”

“ဟင်... ဝါလေးကို မပြောဘဲ ငြိမ်နေတာပေါ့”

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၂၀၉

“မဟုတ်ပါဘူး ဝါလေးရဲ့၊ နေလက မနေကမှ ပြောလို့ပါ”

“ဘယ်တော့ သွားရမှာလဲ”

“ဒီတစ်ပတ်ထဲမှာပဲ”

“ဟင်... အချိန်လည်း ဘာမှမရှိတော့ပါဘူး၊ ဝါလေးတော့ လွမ်းနေရတော့မှာပဲ”

“လွမ်းဖို့ရော အချိန်ရလို့လားကွာ၊ စာမေးပွဲဖြေဖို့ အနီးတစ်လည်း တက်ရမယ့်ဟာကို”

“ပသိဘူးကွာ... လွမ်းတာက လွမ်းတာပဲ”

သူမ သူရင်ခွင်မှာ မှီလိုက်တော့ သူ အလိုက်သင့်ဖက်ထားမိရင်း ဝါလေး၏ ဆံနွယ်တို့ကို ငုံ့နှင်းလိုက်မိ၏။ သွားရမှာ စိတ်ဖြောင့်လိုက်တာ ဝါလေးရယ်၊ ခါတိုင်းလည်း ငွေကြေးကိစ္စနဲ့ ဆော်သက်ပြီး မန္တလေးတို့၊ ပုဂံတို့လည်း သူပဲ သွားခဲ့ရတာပါ။ ဒီဆစ်ခါသွားရမှာတော့ စိတ်အရမ်း လေးရတာပဲ၊ အင်းပေါ့လေ... အခုမှ ချစ်စ ခင်စ ကြင်နာစပေမို့ သူ ဝါလေးကို ဘယ်ခွဲထားချင်ခဲ့လဲ။ ဝါလေးက မိန်းမသားမို့ ဖိုဖိုးတာပေါ့။

“ဒါဖြင့်လည်း ပြင်ဆင်စရာရှိတာ ပြင်ဖို့ ပြန်ရအောင်

ကိုကိုကျော်”

“ရုပ်ရှင်ကြည့်ဦးမှာဆို”

“မကြည့်တော့ပါဘူး... စိတ်မှ မပါတော့တာ”

“ဟောကြည့်... ဒါက စိတ်ကောက်တာလား”

“မကောက်ပါဘူး။ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဝါလေးက ကိုကိုကျော်နဲ့ ဘယ်တုန်းကများ ခွဲဖူးလို့လဲ။ ဟိုအခိုက်ကတည်းက တနင်္ဂနွေဆို ဝါလေးတို့အိမ် ကိုကိုကျော် အမြဲရောက်နေတဲ့ဟာ။ ခု ကြည့်ပါဦး... သုံးလတောင် နည်းလား”

“ဪ... ဝါလေးရယ်။ အတူတူနေရဦး ခဏတော့ ဝေးရမှာ သည်းခံပေါ့။ ကိုယ် ပြန်လာတော့ ကိုယ့်အစီအစဉ်တွေ အားလုံး ဝါလေးကို ပြောပြမယ်”

“အခု မသိရဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... ပြန်လာမှ”

ဝါလေးက သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပါ၏။ သူ ဖြူးလိုက်ပြီး ထိုင်နေရာမှ ထရပ်ကာ ဝါလေးကို လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ဝါလေးက သူ့လက်ထဲ သူမ လက်ကလေးကို ထည့်ပေးကာ ထရပ်လိုက်ပါသည်။ တွဲလက်စ လက်ကလေးတွေ အမြဲ

မြတ်တင်း ရှိနေမှာကို ဝါလေး နားလည်ပါကွယ်။

သူတို့က ခန်းကိုရောက်တော့ ဝါလေးက သူ ယူသွားမည့် အဝတ်အစားအချို့ကို လျှော်သင့်တာ လျှော်ပြီး မီးပုတိုက်၍ ဆားရေသေတ္တာထဲ ထည့်ပေးပါသည်။ သူက တခြားစုံလီမိုလီ ဆွည်းများနှင့် စာရွက်စာတမ်းတို့ကို စုနေ၏။

“ဟိုရောက်ရင် ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်နော် ကိုကိုချောက်။ ကမ်းခြေမှာ လေညှင်းခရင်း ကောင်မလေးတွေကို လျှောက်ကြည့်မနေနဲ့ဦး”

“ဟားဟား... ကိုယ့်မှာ ဒီကောင်မလေးရှိနေတာ တခြားကောင်မလေးတွေ လိုက်ကြည့်စရာ လိုလို့လား ဝါလေးရဲ့”

“ပြောလို့မရဘူးလေ။ ယောက်ျားဆိုတဲ့အမျိုးဟာ တစ်ချို့ကတည်း တစ်မယ်မေ့တဲ့အမျိုးတဲ့”

“ဟုတ်လား... ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“ဒီလိုပဲ သူများတွေ ပြောကြတာကိုး”

“ဟင်းဟင်း... သူများပြောတာလည်း လျှောက်ယုံချိတ်တာပဲ။ ကိုယ့်ကို လိုက်ပူမနေနဲ့။ ဝါလေးကိုယ် ဝါလေး ပူရ

“ဝါးလေးက ဘာပူစရာလိုလို့လဲ”

“ပူစရာလိုတာပေါ့။ တော်ကြာ ကိုယ်မရှိတုန်း အထက် သုတ်တဲ့လူတွေရှိရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ အဲဒါမှ ကိုယ်ရင်ကုန်မှာ ကလေးမရဲ့”

“ကြည့်... ပြောပြန်ပြီ ပေါက်တတ်ကရ။ ဝါးလေးမှာ ကိုကိုကျော် တစ်ယောက်လုံးရှိနေတာ။ တခြားလူတွေအတွက် နေရာမရှိပါဘူးနော်။ လာပြောတဲ့လူရှိရင်လည်း ကန်တော့ပါအေး ရဲ့ရှင်လို့ ပြောလိုက်မှာပေါ့”

“အဲဒီလို စကားလေးတွေ တတ်လွန်းလို့ကို ကိုယ် စိတ် မချတာ သိပြီလား”

သူ ရယ်လိုက်ပြီး ဝါးလေးခေါင်းကို ဖွလိုက်တော့ ဝါးလေးက သူမ ဆံပင်တွေ ပွကုန်၍ ပွပ်ပွပ် ရေခွတ်လိုက်သည်။

“ကဲ... အားလုံးပြီးပြီ။ ဘာထည့်ဖို့ ကျန်သေးလဲ။ အေးရာ စဉ်းစားဦး။ တော်ကြာ လိုအပ်တာတွေ ကျန်နေခဲ့ဦးမယ်။ ဝါးလေးမှာတာ မပေနေနော်”

“ဘာကိုလဲဝါလေးချဲ့”

“ကမ်းခြေကိစ္စလေ”

အလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

“ဪ... ဟင်းဟင်း... ကမ်းခြေမှာ လျှောက်ဖို့ အချိန်မရပါဘူး ဝါးလေးရယ်။ ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုလုံး ဆေးသုတ်ဖို့ လိုအပ်တာ ပြင်ဆင်ဖို့၊ Décoration ဆင်ဖို့၊ ဝန်ထမ်းတွေ ခန့်ချီး ရုပ်စရာတွေ အများကြီးပဲ။ သေချာစီစဉ်ထားခဲ့ပြီးမှ ပြန်လာလို့ ရမှာ။ ဘာမှ အားချိန်မရဘူး”

“ပြောတာပဲ”

“ကိုယ့် Handphone သူထားလိုက်ပါလား ဝါးလေးချဲ့။ ချီတာနေ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်လေ”

“မယူထားပါဘူး။ ကိုကိုကျော်က ပိုအသုံးလိုမယ့်ဟာ။ ဝါးလေးလည်း ကျောင်းတက်ရ စာမေးပွဲဖြေရနဲ့ အားမှာမဟုတ် ပဲ။ ပြန်လာမှပဲ အတိုးချပြီး စကားတွေပြောကြတာပေါ့”

“စကားပြောရုံပဲလား”

“ကြည့်ပါလား... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ညနေစောင်း ချီ ဝါးလေးကို အိမ်ပြန်ပို့ပေး”

“အိမ်ပြန်မှာလား။ မသိပါဘူး။ ကိုယ်က တစ်ခါတည်း ချီလိုက်လာခဲ့တာ မှတ်နေတာ”

“ကိုကိုကျော်နော်... လိုက်စမနေနဲ့။ ဝါးလေး ငိုလိုက်မှာ”

“ငိုရဲလို့လား”

“ထော်ပြီ... ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘူး”

သူမ ဖျတ်ခနဲ ထထွက်သွား၍ သူ အမြန်လိုက်ခဲ့ရင်း တိုက်အောက်ရှိဆိုင်မှ ရေခဲမုန့် ဝယ်ကျွေးတော့ စုပုတ်ပုတ်ဖြစ်နေသည့် ဖျက်နာလေး ပြုံးတော့သည်။

“ဝါးလေး”

“ရှင်”

“ကိုယ် မရှိတုန်း အကူအညီလိုရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ အခက်အခဲရှိရင်ဖြစ်ဖြစ် နေလဆီမှာ တောင်းပါ။ ကိုယ် မှာထားခဲ့တယ်”

“ရပါတယ် ကိုကိုကျွန်း၊ ဝါးလေးအတွက် ပူမနေပါနဲ့”

“ကိုယ် လိုရမယ်ရ ပြောတာပါ။ ဝါးလေး နေလကို ထောက်သက်ချင်မှန်း ကိုယ် သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့အလိုက်သင့်တော်တော့ ဆက်ဆံပေးပါကွာ”

“ဝါးလေး နားလည်ပါတယ်၊ ဦးနေလနဲ့ စကားပြောရတိုင်း ဝါးလေးရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်ဖြစ်သွားလို့ပါ။ ဝါးလေးအထင်သေးတဲ့ အကြည့်တွေနဲ့ စိုက်ကြည့်တာကို ဝါးလေး ခေါ်ခဲ့ဘူး။ ဝါးလေးဘက်က ဝန်ထမ်းတာဝန်ကျေပွန်ရင် ပြီးတာပဲလို့ မှတ်တမ်း

ဆထားတာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် သူနဲ့ မဆက်ဆံရတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ ကိုကိုကျော်ရယ်”

“သူက အစစအရာရာ ဂုဏ်တွေ ဖြစ်တွေ ထည့်တွက် တတ်သူကိုး ဝါးလေးရဲ့ လူတွေရဲ့စိတ်ကို သူ သိပ်ဖော်ထုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဧည့်သည်တွေ ဧည့်ခံရတိုင်း ကိုယ်အမြဲလိုက်ရတာ ပေါ့။ သူက သူ့အမေမှာခဲ့တဲ့စကားအတိုင်း သူ့ဘဝမှာ အမှား အယွင်းဖြစ်မှာကို သိပ်ကြောက်တာ။ ဒါကြောင့်မို့ နေရာတကာ အမြဲသတိထားပြီး လုပ်နေတော့ သူ့စိတ်နဲ့သူ စိတ်တိုင်းမကျဖြစ် ဖြစ်နေတာလေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရေလိုက်ငါးလိုက်လေး ပြောပေးပါကွာ။ ကိုယ်ပြန်လာတော့ ဝါးလေးကို ဒီအလုပ်က ထွက်ခိုင်းမှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဘယ်မှာပြောင်းလုပ်ရမှာလဲ”

“အိမ်ရှင်မအလုပ် ရမှာမဟုတ်”

“ကြည့်... စချင်ဦး”

သူမက သူ့လက်မောင်းကို အသာထုလိုက်ရင်း ခယ်လိုက်ပါ၏။ ခြံရံမှာ ကားချပ်ပေးတော့ ကားပေါ်မှ သူမ သင်းလိုက်သည်။

၂၁၆

မမသဒ္ဓါစောင်

တံလွှပ်ကိုမှ ရေထင်

၂၁၇

“အိမ်ထဲဝင်ဦးလေ”

“မဝင်တော့ပါဘူး၊ တော်ကြာ မပြန်ချင်တော့ရင် အသံ
နယ်လုပ်မလဲ”

“ဟင်း... စကားတောင် မပြောရဲသလောက်ပဲနော်
အရမ်း အပြုံးနေတယ်ပေါ့”

“ချစ်လွန်းလို့ပါကွာ”

သူ့စကားအဆုံးမှာကားမောင်းထွက်လိုက်တော့ ပါလေး
က သူ့ကို လက်သီးဆုပ်ပြရင်း ကျန်ခဲ့တော့သည်။ ချစ်သူမျက်နှာ
လေး ပြုံးရွှင်နေလျှင် သူ ကျေနပ်လှပါပြီလေ။

သူမ ကိုကိုကျော်ပေးသည့် လက်ဆောင်ဘူးလေးကို
ဖွင့်လိုက်ပါသည်။ အပြာရောင် စာရွက်ခေါက်လေးကို ဖြန့်၍ ဖတ်
လိုက်၏။

“My Dear Sweet heart,

I shan't see anyone else I like better.

|ကိုယ့်အချစ် ချိုနှစ်လေး...|

မင်းထက်ပိုပြီး နှစ်သက်ရမယ့် မိန်းကလေး
ကိုယ်တွေ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး...|

သူမ တီးတိုးရယ်မောလိုက်ပြီး ဘူးလေးထဲကို ကြည့်
လိုက်တော့ စိန်တွေ စီထားသည့် ခြယ်နားကပ်ထစ်ရံကို တွေ့
လိုက်ရလေသည်။ သူမ စိတ်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရင်း အဆွေထံ
ထည့်ထားသည့် ခွံကြီးဘူးလေးကို ထုတ်လိုက်ပါ၏။ သူမ လက်
ထဲမှာ တလက်လက် တောက်ပနေသည့် နားကပ်လေးနှင့် လော့
ဇာတ်လေးကို ယှဉ်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ ဖဝေဝေအတွေးတွေ ဖလှံ
စီနေတော့သည်။

တံလျှပ်ကိုမှ ဧရထင်

၂၉

ကိုကိုကျော် ချောင်းသာကို ခရီးထွက်သွားတော့ သူမ ရင်ထဲဟာနေ၏။ အလုပ်ထဲ စိတ်နှစ်၍ လုပ်နေရသည်။ စည်သည် တွေ ကျလာသည့်ရက်ပိုင်းကို Housekeeping မှာ အလုပ်ရှုပ်နေရ ၏။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားပြောချိန်တောင် မရကြ။ တစ်ယောက် လျှင် တစ်ရက် (၈) ခန်း ရှင်းနေရာမှ (၁၂) ခန်း (၁၃) ခန်းအထိ ရှင်းပေးကြရသည်။ ကိုဇော်မျိုးနိုင်ဆို (၁၈) ခန်း အခန်း (၂၀) အထိ တာဝန်ယူရ၏။ Laundry မှ အပ်ကိုဖိုးကျော်ပင် Room attendant ပြောင်းလုပ်ရလေသည်။ သူမ နောက်တစ်ခန်း ကူးစဉ် ရှေ့အခန်းမှ ထွက်လာသည့် အပ်ကိုဖိုးကျော်က ပြုံး၍ ပြောလိုက် ၏။

“ဟေ့...ဟေ့နေပြီလား ကြည့်ပါဦး...လေသံတောင်

၂၂၀

မမသဒ္ဓါမောင်

မထွက်တော့ဘူး။ ဒီတစ်ပတ်တော့ ညတိုင်း OT ဆင်းရဲတော့
မယ်

“ဟင်... ဘယ်နှစ်နာရီထိလဲ”

“ခန့် ၉ ထပ်ခုခုပေါ့”

“ဟာ... ဝါလေး မိုးချုပ်ရင် တစ်ယောက်တည်း မပြန်

ရဲဘူး”

“စကားတို့ မိန်းကလေးတွေကို မိုးချုပ်ထိ မဆင်းခိုင်းမိ
ဘူး။ ကဲကဲ... အစ်ကို အခုမှ ၆ ခန်းပဲ ရှိသေးတယ်။ သွားပြီ”

“အစ်ကိုတော့ တော်သေးတာပေါ့။ ဝါလေးက အခုမှ ၅ ခန်း
ပဲ ရှိသေးတဲ့ဟာ”

“လုပ်လုပ် ပြန်ပြန်လေး”

သူမ နောက်တစ်ခန်းသို့ အပြေးအလွှား ဝင်လိုက်ရ၏။
လာတည်းသည့် ဧည့်သည်တွေက ဂျာမန်နှင့် ဂျပန်လူမျိုးအများ
စုကို အခန်းများ သိပ်မရှင်ရဘဲ သန့်နေပါသည်။ ထရော်လီထဲမှ
ရေသန့်နစ်ဘူး၊ သစ်သီးများနှင့် ကော်ဖီမစ်သုံးထုပ်ကို နောက်ဆုံး
ဖြည့်ထည့်လိုက်ပြီး ထွက်လာတော့ နေလယ် ၁၂ နာရီခွဲနေစေ
ပြီး ထရော်လီကို နေသားတကျထားလိုက်ပြီး ထမင်းစားရန် ဆင်း

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၂၂၁

လာခဲ့၏။ ကိုကိုကျော်မရှိတော့ ထမင်းစားဆောင်မှာ စားရန် ဆုံး
ဖြတ်ပြီး လှမ်းလာစဉ် ဦးနေလက အခန်းတံခါးဖွင့်၍ လှမ်းခေါ်
လိုက်လေသည်။

“စကားဝါ... ထမင်းစားဖို့”

“ဝါလေး... မမနွယ်တို့နဲ့ပဲ သွားစားပါ့မယ် ဦးနေလ”

“မင်းကို အလတ်ဘာမှာခုံလဲ”

သူမ ဘာမှပြန်မပြောရဲတော့ပေ။ သူနှင့် စကားပြောရ
တိုင်း စိတ်ကျဉ်းကျပ်ရပါတယ်ဆိုနေမှ အခုတော့ တမင်စောင့်ခေါ်
နေလေပြီ။ သူမ စိတ်ရှုပ်စွာဖြင့် အခန်းထဲ လိုက်ဝင်ခဲ့ရသည်။

“ထိုင်...”

သူက ထမင်းခူးထည့်ပေးပြီး ဟင်းများကို တစ်မျိုးပြီး
တစ်မျိုး ထည့်ပေးနေပြန်၏။ သူမ ထမင်းပန်းကန်ထဲ၌ ဟင်းတွေ
စာ ထမင်းကိုပင် ဖုံးအုပ်လုနီးပါး ရှိနေပြီ။

“စား... ပြီရင် ကိုယ်မင်းကို ပြောစရာရှိတယ်”

သူမ ထမင်းတစ်ဇွန်းကို ခပ်စားလိုက်ပါ၏။ သူက သူမ
ချွတ်နာကို စိုက်ကြည့်ရင်း ထမင်းကို စ၍စားလေသည်။

“ဒီတစ်ပတ်အတွင်းတော့ အပင်ပုန်းခံပြီး လုပ်ပေးပါ”

၂၂၂

မမသဒ္ဓါမောင်

မည့်သည် ပါးသွားတာနဲ့ ကိုယ် မင်းကို Reception ပြောင်းပေးမယ်”

“ရှင်... အဟွတ်... အဟွတ်”

တအံ့တဩ ရေရွတ်ရင်း သူမ ထမင်းသည်းသွားသဖြင့် သူက ရေသန့်ဘူးထဲမှ ရေကို ငဲ့၍ ကမ်းပေးကာ သောက်စေလျက် သူမ ကျောကုန်းကို ထ၍ပုတ်ပေးပါ၏။ သူမ ကြက်သီးတွေ ဖြန်းခနဲ ထသွားရတော့သည်။

“ဖြည်းဖြည်းစားပါ စကားဝါ။ ကိုယ့်ကို မကြောက်ပါနဲ့။ အရှင်းဆုံးပြောရရင် ကိုယ် မင်းကို စတွေ့ကာကစတာ...”

သူ စကားကို ဆက်မပြောဘဲ ရပ်ထားသဖြင့် သူမ စားလက်စ ထမင်းကို ဆက်မစားရဲဘဲ သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို အရင်ချ၍ ဆက်ပြောလိုက်ပါ၏။

“ဟင်း... ကိုယ် တော်ရုံလူတွေကို အထင်မကြီးတတ်ဘူး စကားဝါ။ ဒီလိုပဲ မင်းကို စမြင်တုန်းကလည်း ကိုယ် အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ပဲရှိခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့... မင်းမှာ ကိုယ်မမြင်နိုင်တဲ့ emission နဲ့ attraction နှစ်မျိုးရှိနေတယ်။ ဒါကို ကိုယ်အစကမသိခဲ့ဘူး။ ကိုယ်ပြောတာကို မင်း လက်ခံရဲ့လား”

စာလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၂၂၃

“ဝါလေး နေတတ်သလို နေတာပဲ။ ~~အခြားသလိုပဲ~~ ပြောတာပါဦးနေလ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါကို ကိုယ်သိတယ်။ မင်းနဲ့အတူတူပဲ ဟာ ရိုးသားခြင်းဆိုတဲ့ အရောင်က ဖြာထွက်နေတယ်။ တကယ် simple ပဲ။ အဲဒီအရာတွေကပဲ သူတစ်ပါးကို ပြန်ပြီးစွဲဆောင်စေတာပေါ့”

သူမ ခေါင်းရှုပ်လာ၏။ အလုပ်များပါတယ်ဆိုမှ မဆိုင်တာတွေ ဘာကိုစွဲပြောနေတာလဲ မသိ။ ဦးနေလရေ... ဝါလေးက ဆာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ ရိုးရိုးနေ၊ ရိုးရိုးတွေ့၊ ရိုးရိုးပဲ ပြောတတ်ပါတယ်။ ဒီလိုမျိုး နက်နက်နဲနဲ တစ်ခါမှ မတွေ့တတ်ခဲ့ဘူး။

“မင်း စိတ်ရှုပ်နေပြီလား”

“ရှင်...”

သူမ ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲဆောင့်ခန့်သွားရ၏။ ဘုရားရေ သူမရင်ထဲ ဘာတွေဖြစ်နေလဲဆိုတာကိုပါ ဦးနေလ သိနေရပါချေလား”

“ကိုယ်ပြောချင်တာ တခြားကိစ္စပါ။ ဆောရီး... မင်း

အလုပ်ပင်ပန်းရတဲ့ကြားက ကိုယ့်ကြောင့် စိတ်ရှုပ်နေရပြီး ထားလိုက်ပါ... ညပြန်မှ ဆက်ပြောကြတာပေါ့

“ဟို... ဝါလေး OT ဆင်းရမှာမို့”

“ကိုယ် ဒီနေ့ ည ၈ နာရီအထိ ရှိနေမှာပါ”

ဒုက္ခရေ... သူမ အကြီးအကျယ် ပျက်နှာပျက်ရမိတော့၏။ ဘာကို ရည်ရွယ်ပြီး ပြောချင်တာလဲ ဦးနေလရယ်၊ ဝါလေးဆဲ ဦးနေလရဲ့ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးပါနော်။ ဒါကို ရှင် မေ့မထားပါနဲ့။

အဲဒီညနေပိုင်း သူမ အလုပ်ဆက်လုပ်တော့ လူစရာ စိတ်ပါ ပင်ပန်းရတော့သည်။ ဖန်ခွက်ဆေးရင်း ကျွဲကွဲ၏။ လူတကာတိုက်ယင်း လူနှင့်စိတ်မကပ်ဖြစ်နေရသည်က ထိတ်လန့်စိုးရိမ်မှုတို့ကြောင့်ဆိုတာ သူမကိုယ် သူမ အသိဆုံး ကိုကိုကျော်... ဝါလေး သူ့ကို မရင်ဆိုင်ချင်ဘူး။ ဝါလေး ဘာလုပ်ရမှာလဲ...

သူမ ယူနီဖောင်းပြန်လဲ၍ ထွက်လာတော့ သူက ရုံးခန်းမှာ အဆင်သင့်တောင့်နေပါ၏။ သူနှင့်အတူ ယှဉ်တွဲ၍ လျှောက်လာရင်း ခြေလှမ်းတိုက် မှာချင်ချင်၊ ကားပေါ်တက်ကြပြီး မောင်းထွက်လာတော့ ညက နီယွန်ပီးလုံးတို့၏ အလင်းရောင်ဖြင့် တစ်မျိုးလေး လှနေ၏။ သူက ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်တော့ ကား

တံလျှပ်တိုမှ ရေထင်

ခေါင်မိုးက အလိုအလျောက် လန်၍ပွင့်သွားပြီး အမှီခွင့်ကားလေးထဲ လေတိုက တဖြူးဖြူးတိုက်ခတ်လာသည်။ သူမ ထွက်လှုံအလေးဖြူး၍ တအံ့တကြွပ်နေပိ၏။

လေအဝှေ့မှာ လွင့်၏။ သူထံသို့ သူမဆံပင်တွေ လာရိုက်ခတ်တော့ ရုပ်ပုံနဲ့သင်းယုံဖျံကို ရှုရှိုက်လိုက်ရသည်။ သူမက ဆံပင်တို့ကို စုသိမ်း၍ လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်တော့ သူထံမှ ကြည်ကြည်နူးနူး ရယ်လိုက်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။ ကြည့်ပါဦး သူကဖြင့် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ရယ်နေနိုင်သေးသည်။ သူမမှာဖြင့် သူ ပြောလာမည့်စကားတို့ကို ဘာမှန်းမသိနိုင်ဘဲ ကြို၍ ရင်မောနေရပြီး

သူက ညဈေးတန်းလေးရှိရာ၌ ကားကို ရပ်လိုက်ပါ၏။ ဆိုနောက် ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ သူမဘက်မှ တံခါးပေါက်ကို ဖွင့်ပေးပြီး ဆင်နိုင်းလေသည်။

“ခဏဆင်းပါဦး၊ စကားဝါ... ကိုယ်တို့ ကြက်သားဆန်ပြုတ် ပူပူလေးနဲ့ ဆာတေး တေးကြရအောင်”

“ဝါလေး...”

“ကျေးလေးပါ... နာရီဝက်တောင် ကြာပါဘူး၊ ပြီးရင်

၂၆

မမသမ္ဘိတောင်

အိမ်အထိ ကိုယ် လိုက်ဖို့မှာပဲ

သူမ သက်မတစ်ချက်ကို မသိမသာချလိုက်ရင်း ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။ သူက ဖျတ်ခနဲ သူမလက်ကို ဆုပ်ကိုင်လျှင် သန့်ပြန်နေသည့် ဈေးဆိုင်လေး၏အပိုးအောက်ထဲသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ကြက်သားဆန်ပြုတ် နှစ်ပွဲပေးပါ။ ဆာတေးတစ်ပွဲရယ်နောက်... အခေါက်ကင် တစ်ပွဲပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ခဏလေး စောင့်ပါနော်”

သူက စားပွဲပေါ် လက်တင်၍ မေးကိုထောက်ထားသည်။ သူမ ခြေဖျား လက်ဖျားတွေ ချက်ချင်း အေးစက်လာ၏။ ဆိုင်ရှင် လှမ်းပေးသော ခန့်ပြုတ်ပန်းကန်ကို သူ ယူလိုက်ပြီး ဇွန်းဖြင့် ချွေနှောက်ကာ အေးအောင်မှုတ်ပေးပြီးမှ သူမရှေ့မှာ ချပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပန်းကန်ပြားထဲမှ အခေါက်ကင်ကို တစ်ဖက်ခြား တစ်ဖက် တူဖြင့်ယူ၍ ထည့်ပေးနေပြန်၏။

“နွေးနွေးလေး စားပါ။ စကားဝါ။ ဆန်ပြုတ်ကုန်ရင် ဆာတေးစားရင်း ပြန်ကြတာပေါ့”

သူမ ဆန်ပြုတ်ကို ခပ်မြန်မြန်လေး စားလိုက်ပါ၏။ သူ

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၂၇

နှင့် မရှေးမနှောင်း ကုန်သွားတော့ ကုသင့်ငွေ ချင်းမပေးပြီး ဆာတေးတို့ အိတ်ဖြင့် ထည့်ခိုင်းကာ ကိုင်အောက်မှ ငုံ့၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းလျှောက်ရင်း သူနှင့် လက်ချင်းထိမီသွားတော့ သူက တအံ့တဩဖြင့် သူမကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ပါ၏။

“လက်ဖျားတွေ အေးစက်လို့ပါလား... မှန်း... နေကောင်းဘူးလား၊ စကားဝါ”

သူလက်တစ်ဖက် မြှောက်တက်လာသဖြင့် သူမ ခေါင်းတို ရှောင်လိုက်ပါသော်လည်း နဖူးပေါ်သို့ သူလက်ခုံက ချောက်လာ၏။ အို... ရှင် ဘယ်လိုလုလဲ ဦးနုလေ။ သင့်မသင့် မတွေ့ဆဲ လက်ချဲလှချည်လား... ဟင်။

“ကိုယ်တော့ မပူပါဘူး... လာ... ကားပေါ်တက်။ လက်နွေးအောင် ကိုယ်လုပ်ပေးမယ်”

“ဟင့်အင်း... နေပါစေ... ရတယ်”

သူက ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ရင်း ကားပေါ်တက်ထိုင်၍ သူမ လက်ခါးတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ပေးလိုက်ပါသည်။ သူမ ဆော့ပွဲ ခုန်းလိုက်ပါသော်လည်း သူက လွှတ်မပေးချေ။ တစ်ဖက် နွေးသွားတော့ နောက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းယူရန်ရွယ်စဉ် သူမ အာခေါင်

တွေ ခြောက်လာလျက် ငြင်းဆန်လိုက်ပါ၏။

“ဟင့်အင်း... ဝါလေး အိပ်ပြန်ချင်ပြီ”

“ပြန်ဖို့မှာပါ။ မင်း ဘာကိုကြောက်နေတာလဲ စကားဝါ
ကိုယ်က သိပ်ကြောက်စရာကောင်းနေလို့လား... ပြောပါဦး”

“မသိဘူး... ဝါလေး သိတာ အိပ်ပြန်ချင်တာပဲသိတာ”

သူက ကားတို စက်နှိုး၍ မောင်းထွက်လိုက်၏။ သူ့အား
သူ့ဘက်ကို လုံးဝမကြည့်ဘဲ မျက်နှာကို အပြင်ဘက်သို့ လှည့်
ထားလိုက်သည်။

“ကိုယ် မင်းနဲ့အခုလိုသွားရတာ စိတ်ချမ်းသာတာ
စကားဝါ။ ကိုယ် တစ်ခါမှမခံစားဖူးတဲ့ ကြည်နူးမှုကို ခံစားရတာ
သိပ်အရာသာရှိတာပဲ။ အဲဒီအတွက် မင်းကို ကိုယ် ကျေးဇူးတင်
တယ်”

“ကျွန်မ... ဒေါက်တာပပတို မဟုတ်ဘူး ဦးမင်းနုလ
ရောင်”

“ဘာရယ်”

“ဂျီ”

ကားဘာရိတ်တို့ ဖျတ်ခနဲ နင်းလိုက်မိသည်။ ကျွန်မတို့

မင်းနုလရောင်တဲ့... မိမိသက်လှချည်လား စကားဝါ...

“မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ စကားဝါ”

“ဦးနုလ ကြားပါတယ်”

“ကိုယ် မင်းနဲ့အတူရှိနေချိန်မှာ အဲဒီနာမည်ကို ရွတ်စရာ
မရှိဘူး”

“ကျွန်မကတော့ အသိပေးသင့်ရင် ပြောရမှာပဲ။
အိပ်တာ သိသွားရင် မကောင်းပါဘူး ဦးနုလ၊ ဦးနုလ အသက်
အရွယ်က စိတ်ကို အလိုလိုက်သင့်တဲ့ အရွယ်မှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဟင်းဟင်း... ဟုတ်ပါတယ်။ အိပ်ပို့ တစ်ခါတလေ
အားတော့ မွန်းကျပ်နေတဲ့စိတ်ကို ကေ့ဖြစ်ဖြစ် ထွက်ပေးချင်တာ
သာကကျပါတယ် စကားဝါ”

“ဒါဆိုလည်း တခြားနည်းလင်ချာပါလား ဦးနုလရယ်။
ကျွန်မကိုတော့ ဦးမတည်လိုက်ပါနဲ့ ကိုကိုကျော်ဟာ ဦးနုလရဲ့
အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းပါ။ ဦးတော့ ကျွန်မဟာ ကိုကိုကျော်ရဲ့...”

“တော်ပြီ... ဆက်မပြောပါနဲ့။ ကိုယ်တောင်းပန်ပါ
အင်း၊ ဆောရီး စကားဝါ။ ကိုယ် မှားသွားတာကို ရွတ်လွှတ်ပေးပါ။
အင်း... အလတ်ပေါ်မှာ နွေးနွေးထွေးထွေး ပြုမဆက်လဲဟာတွေ

၂၃၀

မမသဒ္ဓါမောင်

ကို မြင်ရတော့ ကိုယ် မေမေ့ကို အရမ်းသတိရသွားတာ အမှန်ပေါ့။
မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ နွေးထွေးမှု ကြင်နာမှုမျိုးကို မင်းထံမှာ ကိုယ်
တွေ့လိုက်ရတော့ ... ကိုယ် ... ကိုယ် ..."

သူ ကားမောင်းသည့် လက်ကိုင်ဈေးပေါ် ခေါင်းတင်၍
မျက်လုံးအစုံကို ဖိတ်ထားလိုက်၏။ လမ်းမီးရောင်အောက်မှ လတ်
ခနဲ ဖြစ်သွားသည့် ပါးပြင်ပေါ်မှ အရာများကြောင့် သူ ငိုနေပြီဆို
တာကို သူမ သိလိုက်ပါသည်။ ဘုရားရေ ... သူမ ဘာလုပ်ရမလဲ။
ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီဖြင့် သူမ စိတ်လှုပ်ရှားလာ၏။

"ဦးနေလ ... ဦးနေလ ... သတိထားပါနော်"

သူ ငြိမ်နေရာမှ ခေါင်းပြန်ထောင်လိုက်ပြီး ကားကို စတင်
ပြန်နှိုး၍ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ မျက်နှာပေါ်မှ မျက်ရည်တို့ကို
မသုတ်မီ၊ ဘာစကားမှ မပြောတော့ဘဲ ကားကိုသာ ဂရုတစိုက်
မောင်းခဲ့၏။ မြဲရှေ့ရောက်တော့ ကားပေါ်မှ သူမအဆင်းမှာ သူ့ထံ
မှ အသံခပ်တိုးတိုး ထွက်လာသည်။

"ဖေဖေက မင်းကို တစ်ရက်လောက် တွေ့ချင်နေတာပဲ
စကားဝါ။ မင်း စာမေးပွဲဖြေဖို့ ခွင့်မယူခင် တစ်ရက်လောက် လာ
တွေ့ပေးပါလို့ ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်"

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၂၃၁

"ဟုတ်ကဲ့"

သူမ ကားတံခါးကို ပြန်ပိတ်အပေးမှာ သူက ကားထဲမှ
ဆာတေးထုပ်ကို သူမထံ လှမ်းပေးလိုက်ပြီး ကားမောင်းထွက်သွား
ပါတော့သည်။ သူမ မျက်နှာကို ရုတ်တရက် စမ်းလိုက်မိတော့
ဘုရား ... ဘုရား ... သူမ မျက်ရည်တွေကျနေပါရောလား။

* * *

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၂၃၃

၆၆

၇၇

အဆုံး

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၂၃၅

တေ့ပြီ . . .

ပြေးလို့လာမိရ

ဆွေးမြေ့တဲ့ ကာလတွေမှာ

အဖြေရရ ရင်မှာတက်နေ့အေး

ဟိုဝေးဝေး တစ်နေရာ

မှန်ရည်ကာ ဝတ်ကုတ်

အလွမ်းစာချုပ်ချုပ်ခဲ့ပြီ . . .

ဟိုယခင် အတိတ်ဆီက

အရိပ်မှန်မှန်တွေကိုကြည့်

ရင်ကိုယ်တဲ့ မြားချက်တွေ

ဝေဒနာတွေခြစ်

မသေချာတဲ့ ဇာစ်မြစ်ထက်

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

ရွှေသမင်အလိုက်မှားလေတော့

ပုံမှားရိုက်တဲ့ အချစ်မှာ

နှစ်မွန်းကာ ကျန်း

ဝါဒလုံးသားလေး ဆုံးခဲ့ပြီ . . .

ဘလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၂၃၇

တိမ်ခိုးတိမ်ငွေတွေက တလူလူ လွင့်ပျံ့တက်နေ၏။ ငွေ
ကြည့်နေသည့် ချောက်ကမ်းပါးကြီးက နက်မှောင်နေသည်။ မိနစ်
မပါဘဲ ရပ်နေသည့် ခြေဖျားများက နင်းတိုဖြင့် အေးခဲစိစွတ်လျက်။
အေးစက်စက် ကျောက်တုံးပေါ်မှာ ရပ်နေသဖြင့် ခြေထောက်အစုံ
က ယိုင်လဲချင်ချင်... လေပြင်းတိုက် တာဝိုးတိုး တိုက်ခတ်နေသဖြင့်
သူမ၏ ဆံနွယ်များက ဟိုဒီယိမ်းထိုးနေကြသည်။ မျက်ရည်တို့
တွေတွေ့ စီးကျနေလျက် ချောက်ထဲကိုသာ မျက်တောင်မခတ်
စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ရင်ထဲမှ ရှိုက်သံတစ်ချက် ထွက်လာတော့
ချွက်လုံးအစုံကို ဝိုတ်ချလိုက်သည်။ ဘာမှ မှီမနေသည့် လေဟာ
နယ်ထဲသို့ ခြေကို အလှမ်း အေးဆန် ခံစားမှုနှင့်အတူ သူမ လွင့်ပျံ့
ကျသွား၏။ တလိမ့်လိမ့် ကျလာသည့် သူမကိုယ်ခန္ဓာလေးဆို

၂၃၈

မမသဒ္ဓါမောင်

လက်တစ်စုံက ဆီးပွေ့ယူလိုက်လေသည်။ မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ဦးနေလ၏ မျက်နှာ မြင်လိုက်၏။ အို... သူမသူလက်ထဲမှ အတင်းရုန်းကန်၍ ဆင်းလိုက်တော့ သူက သူမ၏ ဗလးကို တင်းကွပ်စွာ ဖက်ထားလေသည်။ သူမ အားကုန်ခွန်းလိုက်မိတော့ သူထဲမှ တိုးလျှလျအသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ကလေး...”

သူမ မျက်လုံးကို ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်လိုက်၏။ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တို့က အဆက်မပြတ် စီးကျနေသည်။ ခေါင်းအုံးပေါ် မှောက်ချလိုက်ပြီး ရွက်ကြိုးထဲဝင် ငိုကြွေးလိုက်ပါ၏။ အိပ်မက်တဲ့... ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုအိပ်မက်တွေ ခက် ခက် မက်ရတာလဲ။ ရင်ထဲမှာ ရှိနေသည့် လူတစ်ယောက်ကိုတော့ အိပ်မက်ထဲ ရွာမတွေ့ဘဲ သူမ အနီးမှာ သူမကို စိတ်ဒုက္ခပေးနေသည့် လူကိုမှ ဘာကြောင့် အိပ်မက်ထဲ တွေ့တွေ့နေရတာလဲ။ ဒါ... ဖောက်ပြန်မှုတစ်ခုလဲ။ ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ။ ကိုကိုကျော်သာ သိသွားရင် သူမတို့ ဘယ်လောက်တောင်မှ အပြစ်တွေ တင်လိုက်မလဲ။ နာရီမှ မနက် ၆ နာရီထိုးသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

အိပ်နေရာမှ လူးလဲထလိုက်ပြီး ခေါင်းလျှော်၍ ရေချိုး

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၂၃၉

လိုက်၏။ မှန်တင်ခုံရှေ့ သူမထိုင်လိုက်တော့ မှန်ထဲမှ ကြွေကွဲနေသည့် မျက်နှာဖြင့် သူမကိုယ်သူမ ပြန်မြင်နေရသည်။ PH သုံးရက် ရ၍ သူမအလုပ်နားနေရ၏။ အဲဒီနောက် တပေးပွဲဖြေရန် ခွင့် ရက် ရှည် ဆက်ရမည်။ ကျောင်းဆယ်ရက် အနီးတစ်တက်ပြီး ဖြေရမည့် တပေးပွဲအတွက် သူမ ရင်ပူနေရ၏။ ဖြေတောင် ဖြေနိုင်ပါ့မလား။ လူက နံးရီ၍ ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စား။

ကိုကိုကျော်သွားဟာ တစ်လခွဲရှိပြီပေါ့။ အလုပ်ပြန်မဆင်းရသေးခင် ကိုကိုကျော် ပြန်ရောက်လာလျှင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ ဝါလေး... Reception မှာလည်း မလုပ်ချင်တော့ဘူး ကိုကိုကျော်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဦးနေလရဲ့အရိပ်က အမြန်ဆုံး လွှတ်ချင်ပြီ။ ဝါလေး သူ့ကို ကြောက်တယ်... ဘာကြောင့်လဲလို့ ကျေးဇူးပြု၍ မပေးပါနဲ့။

“သမီးရေ... စတိုးဆိုင်က ဘိုဘိုလာပြောသွားတယ်။ ချောင်းသာက သမီးဖုန်းလာနေတယ်တဲ့”

“ဟယ်”

သူမ အိပ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းကာ လမ်းကြားထိပ်ရှိ စတိုးဆိုင်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်ခဲ့၏။ စတိုးဆိုင်ပိုင်ရှင် မယုက

၂၄၀

မမသဒ္ဓါမောင်

ဆိုင်ခွင့်၍ ပစ္စည်းများ ပြင်ဆင်နေရာမှ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“နောက်တစ်ခါ ပြန်ခေါ်လိမ့်မယ် ဝါလေး... ခဏ
စောင့်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မလှ”

သူမ Show-case ရှေ့ရှိနံ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ တအောင့်
အကြာမှာ ဖုန်းက ဆက်ပြည်လာသည်။

“ဟယ်လို... ယုဝတီတေးဆိုင်ကပါရှင်၊ ချော...
ဟုတ်ကဲ့... ရောက်နေပါပြီ။ ခဏနော်... ရော့ ဝါလေး”

သူမ မယုလက်ထဲမှ ဖုန်းကို ယူလိုက်၏။ တစ်ဘက်
ကိုကိုကျော်အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဝါလေးလား... ကိုယ်ပါ”

“ကိုကိုကျော် ဝါလေး အရမ်းသတိရနေတာ”

“ကိုယ် သိတယ်။ အလုပ်မှာ အရမ်းပင်ပန်းနေတယ်ဆို”

“လုပ်တာက ဝါလေး လုပ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့...”

“ဝါလေးကို နေလ Reception ပြောင်းပေးမလို့ဆို”

“ဟုတ်တယ်... ဒါပေမဲ့ ဝါလေး မလုပ်ချင်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဝါလေး၊ ဘာပြဿနာရှိလို့လဲ၊ ကိုယ်

တံလျှပ်ကိုမှ ခရုထင်

၂၄၁

ပြန်လာရင် ဝါလေးကို အလုပ်ထွက်ခိုင်းမှာပါ။ လောလောဆယ်
မှေးလုပ်ထားနင့်ပါကွာ။ စာမေးပွဲဖြေဖို့ ခွင့်ပြုလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အနီးကပ်တက်ပြီးရင် First Year ဖြေတုန်းကလိုပဲ
အကြောဆေးသွားသွင်းနော်... ကြားလား”

“အင်ပါ”

“ကျန်းမာရေးလည်း ဂရုစိုက်ဦး၊ အလုပ်ပင်ဝန်းထား
တော့ စာမေးပွဲခန်းထဲ လဲကျတာတွေ ဘာတွေဖြစ်နေဦးမယ်၊
ဆတ်ထားဦး၊ Reception ရောက်သွားရင် ဝါလေး သက်သာပါ
ဦး ဘာပြောချင်သေးလဲ”

“ကိုကိုကျော် ဘယ်တော့ ပြန်ရောက်မှာလဲဟင်”

“ကြာဦးမယ် ဝါလေးချဲ့၊ ဒီမှာ Decoration ဆင်တာတွေ
ပြီးနေပါပြီ။ ဝန်ထမ်းရွေးချယ်ပြီး ဖွင့်ပွဲလုပ်ဖို့ပဲ လိုတာ။ ဒါပြီးရင်
ကိုယ် ပြန်လာလို့ရပြီ”

“ဘယ်လောက်ထိ ကြာဦးမှာလဲ ဟင်”

“တစ်လလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဝါလေး၊
မှာ ကိုယ်စိတ်ပူနေပြီ... ဘာတွေဖြစ်နေလဲ”

သူမ မျက်ရည်ကို ကျိတ်သုတ်လိုက်၏။ ရွက်သံကို ငြိမ်း
တား ဖြေဖျောက်ရင်း ဆက်ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ဝါလေး ကိုကိုကျော်ကို လွှဲလွှဲ
ပါ။ ပြီးတော့ ဝါလေး အိပ်မက်တွေလည်း မကောင်းဘူး။ စိတ်ထဲမှာ
ကိုကိုကျော်ကိုပဲ မျှော်နေမိတာ”

“ဪ... ဝါလေးနဲ့ ကိုယ် အမြန်ဆုံးပြန်လာမှာပဲ။
အခု ငိုနေတာလား။ ဘာဖြစ်တာလဲကွာ။ စာမေးပွဲဖြေဖို့ အားနည်း
ရမယ့်အချိန်မှာ အားငယ်စရာတွေ မစဉ်းစားရဘူးလေ။ ဒုက္ခရောက်
လာတာရှိနေရင် နေလကို ပြောလို့ ကိုယ်မှာထားရဲသားနဲ့”

အမလေးနော်... အဲဒီလူကို ကြောက်လို့ပါဆိုမှ ကိုကို
ကျော်က သူ့ဆီကို အတင်းပို့နေတော့တာပဲ။ စိတ်ညစ်လိုက်တာ
နော်။

“ကိုယ်မှာတာတွေ ပမေ့နေနော်။ ဝါလေး စာမေးပွဲပြန်
ကိုယ် ဖုန်းထပ်ဆက်မယ်။ အခု ကိုယ်လည်း မအားဘူး။ ဒါဆို အ
နော်။ ဝါလေးမှာ ဘာပြောစရာ ကျန်သေးလဲ”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဆို ကိုယ်ဖုန်းချလိုက်ပြီ။ ဘိုင့်ဘိုင် ဝါလေး... စာမေးပွဲ

ပွဲ ကောင်းကောင်း ဖြေနိုင်ပါစေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကိုကျော်”

ပြောစရာတွေက ရင်ထဲမှာ အများကြီးပါပဲ ကိုကိုကျော်
ရယ်။ အခြေအမြစ်မရှိတဲ့ စကားတွေနဲ့ ကိုကိုကျော်ရဲ့ အလုပ်ချိန်
တွေကို မဖြုန်းဘူးစေချင်ပါဘူး။ ဝါလေးကြောင့် ကိုကိုကျော် စိတ်
ဆောင်းရဲစေလိုတာ အမှန်ပါ။ သူမအိမ်ကို ပြန်ရောက်တော့ မေမေ
အစာအိတ်တစ်အိတ်နှင့် သူးတစ်ဘူးကို ကမ်းပေးလိုက်ပါ၏။

“သမီးအငွက် ကောင်လေးတစ်ယောက် လာပေး
သွားတာ...”

သူမ စာအိတ်ကို ဖောက်၍ ဖွင့်ဖတ်လိုက်တော့ ရှည်
ချောမျော လက်ရေးစာစာစာတို့ကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

“စကားဝါ...”

ကိုယ်နဲ့ ဒီည ပါတီပွဲတစ်ပွဲကို အတူလိုက်ခဲ့
ပေးပါ။ ပါတီလုပ်တဲ့လူက ကိုယ်နဲ့ရော အလတ်နဲ့ပါ ရင်းနှီးတဲ့
ဒီဇင်ဆွေပေါ့။ အလတ်ကိုယ်စား မင်းကို လိုက်ခဲ့ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါ
တယ်။ မင်းအတွက် ပွဲတက်ဝတ်စုံကို ကိုယ် ဝယ်ပေးလိုက်တယ်။

ကိုယ် ည နာရီ အရောက်လာခေါ်မယ်။ မင်း အဆင်သင့်ပြင်ထားပါ။

မင်းရဲ့အမေ

ဟင်း... စိတ်ကြီးနဲ့ ငါနဲ့ ညစ်လိုက်တာနော်။ မဆုံးတော့ပါဘူးလို့ဆိုခြင်းထားကာမှ အတင်းကြီးကို လိုက်ပတ်သင့်နေတော့တာပဲ။ ဒီလိုပွဲမျိုးကို ဒေါက်တာကို မခေါ်ဘဲ ဘာကြောင့် ဝါလေးကိုမှ ခေါ်တာလဲ ဦးနေလရယ်။

ည ၆ နာရီခွဲကျော်ကျော်မှာ ရေချိုးလိုက်၏။ ပါတီတစ်ခါမှ မတက်ဘူး၍ ဘယ်လိုပြင်ဆင်ရမယ်မှန်း သူမ မသိ။ မျက်နှာကို အောက်ခံ မိတ်ကပ်ပါးပါးလေးလူးကာ Cream Powder မသိမသာလေး ဖိုလိုက်သည်။ Brush နုနုလေးဖြင့် အပေါ် အသာပြန်ပွတ်လိုက်တော့ မျက်နှာလေးက ဖိုဖိုလေးဖြစ်သွားတာ ရှုတ်တရက် ကြည့်လိုက်ပါက ဘာမှလိမ်းထားပုံ မရသလိုလေး ဖြစ်သွား၏။ မျက်ခုံးကို brush ဖြင့် ပွတ်လိုက်ကာ နှုတ်ခမ်းကို ဝန်းရောင်ဖျော့ဖျော့လေး ဆိုးလျက် Tissue Paper ဖြင့် ပြန်ကပ်ကာ ဖယ်လိုက်သည်။ ဆံပင်ကို ခပ်မြင့်မြင့် စည်းနှောင်ကာ ကျစ်ဆံပြီး

ဆံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

ဆစ်ချောင်းတည်း ကျစ်ကာ ချထားလိုက်၏။

အဝတ်အစား ဝတ်ရန် ပါဆယ်ဘူးကို ဖွင့်လိုက်တော့ ခံရောင် ဂါဝန်ရှည်နှင့် တစ်လက်မခွဲ ဒေါက် လေဒီရှူးအနက်ရောင် လေးကို မြင်လိုက်၏။ ဖိနပ်ကို စွပ်ကြည့်တော့ အနေတော်ဖြစ်နေလေသည်။ အင်္ကျီကို ဝတ်လိုက်စဉ် လည်ပင်းအနည်းငယ် ကျယ်နေပြီး လက်ပြတ်ကိုယ်ကျပ်အရှည်ဖြစ်နေတော့၏။ အမလေး... ဒုက္ခပဲ... ဒီပုံစံသာ ဝတ်သွားရင်တော့ သူမ ဘယ်လိုမှ နေတတ်မှာ မဟုတ်။ သူမ ခေါင်းကို ခါယမ်းလျက် အင်္ကျီပြန်လဲလိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းရံရှေ့မှာ စိတ်ပျက်စွာ ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။

“သမီးရေ... အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား။ ဒီမှာ မောင်နေလအောက်နေပြီ”

ဟာ... ဒုက္ခပဲ။ သူမ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိသဖြင့် အိမ်နေဘာလောက်စိတ်အင်္ကျီနှင့်ပင် အိပ်ခွေထွက်ခဲ့တော့သည်။

“ဦးနေလ...”

“အဝတ်အစား မလဲသေးဘူးလား”

“ဟို... တခြားဥစ္စာ ဝတ်လို့မရဘူးလားဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ စကားစိန်၊ အင်္ကျီက ဒီလောက်မခိုင်းပါ

၂၆

ပထမသို့

ဘုရား မင်းအသက်ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတဲ့ဟာ။ သွား... မြန်
ဝတ်လာခဲ့။ ဒီမှာ ကိုယ် ရတနာဘူးယူလာတယ်။ မင်းကို ဆင်
ရဦးမှာ... လုပ်... မြန်မြန်လေး”

သူမ အခန်းထဲ တစ်ခေါက်ပြန်ဝင်လျက် အင်္ကျီကို ဝတ်
လိုက်ရ၏။ ဖြူဝင်းသော အသားရောင်က ခဲရောင်အင်္ကျီကြောင့်
ပိုပြီး ထင်းနေသည်။ အုပ်လုံသိမ်းထားသည့် ဆံပင်တို့ကို သိန်း
အသာပြန်သပ်တင်၍ ထွက်လာခဲ့၏။ မေမေက သူမကို ထာ
တသြဖြင့် ဝေးကြည့်နေသည်။

“လာ... ဒီမှာ ခဏထိုင်”

သူမ ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်တော့ သူက ကိုကိုကျော် ထေး
ထားသည့် နာရီကို ဖြုတ်ကာ ကျောက်ရောင်ဝံစီထားသည့် နာရီ
ကို ဝတ်ပေး၏။ တစ်ဘက်မှာ စိန်လက်ပတ်ကြိုးကို ဆင်သည့်
ဘယ်ညာ လက်သုကြွယ်များ၌ စိန်လက်စွပ်ဆင်တူ တစ်ကွင်း
ဝတ်ပေး၏။ ထိုင်ရာမှ ထလျက် သူမနောက်ကျောမှနေ၍ စိန်
ဘယက် တစ်ကုံးကို ဆင်ပေးလိုက်တော့ သူမ ရင်တွင်းမှာ တဆုံ
နွေးနွေး။ ဘူးထဲမှာ ကျန်နေသည့် စိန်ပွင့်ကလေးများစီထားသည့်
ရွှေကြိုးမျှင်မျှင်ကို ယူ၍ သူမ စည်းထားသည့် ခေါင်းစည်းကြိုး

ဆံလျှပ်တို့မှ ခရုထင်

၂၇

အပေါ်မှ ပတ်ကာ ကျစ်ဆံပြီးတစ်လျှောက် လိပ်၍ ယူလိုက်ပြီး
အဆုံးနေရာရောက်မှ တစ်ခေါက်ထပ်ပတ်လိုက်သည်။ သူမ
အခန်းထဲမှ ယူလာသည့် လေဒီရှူးကို ကောက်ဝတ်ပေးလိုက်
သဖြင့် သူမ မျက်နှာ ဖျင်းခနဲ ပူနွေးသွား၏။

“ဦးနေလ... ကန်တော့... ကန်တော့... ဝါလေးတော့
ရေကြီးတော့မှာပဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ကိုယ်လုပ်စရာကျန်သေးလို့ပါ”

သူက ဘူးထဲမှာ နောက်ဆုံးကျန်ရှိနေသည့် Foot Chain
ကိုယူ၍ သူမ၏ ဘယ်ဘက်ခြေကျင်းဝတ်မှာ ဝတ်ပေးပြီး မပြတ်
ကျအောင် ချိတ်ကို သေချာချိတ်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ... ပြီးပြီ... သွားကြစို့။ အန်တီ ပါတီက ည ၁၁
နာရီလောက်မှ ပြီးမှာမို့ နည်းနည်း ညဉ့်နက်မှာ စိတ်မပူပါနဲ့။
ကျွန်တော် ပြန်ပို့ပါမယ်။ ခုပွဲက အလတ်မရှိတော့ အလတ်ကိုယ်
စား စကားဝါကို တက်ခိုင်းရတာပါ။ လုပ်ငန်းရှင်တွေနဲ့ တွေ့ရာမှာမို့
ကြာမှာပါ အန်တီ”

“ရပါတယ် သားရယ်”

“ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

၂၄၀

ပမသဒ္ဓါမောင်

“အေးအေး”

“သမီး သွားမယ် မေမေ၊ မိအေးကို ခဏခေါ်ဆောင်ထားနင့်နော်။ သမီးပြန်ရောက်ရင် နီးပါ့မယ်”

မြရှေ့ထွက်လာတော့ ဦးနေလ စီးလာသည့် ကားက ဟစ်ဒီ၊ ခဲပုပ်ရောင်ဖြစ်နေလေ၏။ ရှေ့ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်စေ၍ မောင်းထွက်လာကာ အင်းယားလမ်းရှိ မြို့ကျယ်ကြီးတစ်ခုထဲသို့ ဝင်ရောက်၍ ရပ်လိုက်ပါသည်။ သူက ကားပေါ်မှ အရင်ဆင်း၍ သူမဘက်မှ တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်၏။ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်စဉ် စီးနေကျ မဟုတ်သည့် လေဒီရှူးကြောင့် သူမ ယိုင်သွားတော့ သူမလက်မောင်းကို သူကိုင်၍ ထိန်းပေးလိုက်စဉ်မှာ ဖျတ်ခနဲ အံလင်းရောင်လက်သွားသည်။ သူမ မော့ကြည့်လိုက်စဉ် သူက သူမညာလက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ Cameraman က နောက်ဆပ် တစ်ပုံ ထပ်ရိုက်လိုက်ပြန်သည်။

“ဟိုင်း... ဦးနေလရောင်... လာတာနောက်ကျရတဲ့ အကြောင်းကို မြင်ရုံနဲ့ ကျုပ် သိလိုက်ပါပြီဗျာ”

“ဆောရီးပါ ဦးအယ်နီရယ်၊ ဆယ့်ငါးမိနစ်တည်းပါဗျာ”

“ဟုတ်ပါပြီ... ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ အပြစ်မတင်ပါဘူး”

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၂၄၁

ဗျာ။ လာ... ဒီဘက်ဝိုင်းတွေမှာ လူရွာင်ပါတယ်”

သူ သူမကိုခေါ်၍ တားခွဲဝိုင်းလွှတ်တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ရောင်စုံမီးလုံးများအောက်မှာ အရောင်အသွေး ခုံလင်လှသည့် အထက်တန်းလွှာ အသိုင်းအဝိုင်းကို လက်တွေ့ကြုံရစဉ် သူမမျက်နှာမှာ ပူနွေးလျက် ပန်းရောင်သန်းနေတော့၏။

“ဟော... ကိုနေလရောင် အပြန်ယောက်တို့တွေနဲ့ ကျ လူပြောင်းသွားပါလား။ ဘယ်မှာလဲ ကိုကျော်ဇင်လတ်”

“သူ ချောင်းသာရောက်နေတယ် ကိုအောင်သန်း၊ ဒါ သူညီမပေါ့”

“ဪ... ဟုတ်လား။ သူညီမလေးက ငယ်ငယ်ချောချောလေးကိုး။ နာမည် ဘယ်လိုခေါ်မိသလဲ...”

သူမ ရုတ်တရက် ဘာမှမပြောရဲဘဲ သူမမျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ သူက တစ်ချက် ပြုံးလိုက်ပါသည်။

“စကားပါ တဲ့”

“လှတယ်၊ နာမည်ရော လူရော လိုက်ဖက်ပါတယ်ဗျာ။ ဝဲ... လာလေ ကိုနေလရောင်။ ဟိုမှာ ဝိုင်းစနေပြီး ငါး... ဝဲ... တောင် ကျော်နေပြီဗျာ။ မိန်းမတွေတော့ ဟိုဘက်က ဝိုင်းမှာ... ”

၂၅၀

မမသဒ္ဓါမောင်

အတိုင်း စိန်ရွှေရတနာတွေ ဈေးပြောရင်း၊ မိုးမွန်နေကြတာပေါ့။

“နေပါစေတော့ဗျာ... ကျွန်တော် မသောက်တော့ဘူး”

“ဟာ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျာ၊ ခါတိုင်းလို နှစ်ပတ် သုံးပတ်တော့ စတိအဖြစ် သောက်မှပေါ့”

“မလုပ်ပါနဲ့... ကျွန်တော် အစာအိမ်ပြန်ရောင်နေလို့ ရောင်တာပါ”

“ဪ... ဪ... ဒါဖြင့် သွားပြီလို့ ဘုမ္မေတော့ စားသွားဦးနော်၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

သူမ သက်ပြင်းကို မသိမသာလေးချလိုက်မိသည်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးနေလ၊ ရှင်သာ မူးနေရင် ရှင်မောင်းတို့ ကားကို ဝါလေး၊ စီးရဲမှာ မဟုတ်ဘူးရှင်။

“မိတ်ဆွေအားလုံးခင်ဗျာ... လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဖျော် ပျော်ရွှင်ရွှင် စားသောက်ကြပါ၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပါတီအုံနာက ည ၁၀ နာရီတိတိမှာ ထူးခြားတဲ့ အစီအစဉ်လေးတစ်ခု စီစဉ်ထားတယ်၊ ပြောလိုက်ရင် ပေါသွားမှာစိုးလို့ ကျွန်တော် ဒီလောက်ပဲ ပြောပါရစေခင်ဗျာ”

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၂၅၁

“ဟာ... တိုလိုတန်းလန်း လုပ်ထားပြန်ပြီ... ဒီလူတော့”

ရယ်သံတွေ ခပ်အုပ်အုပ်ထွက်လာပြီး လူအချို့ ဟိုဒီ ကူး၍ အစားအသောက်များ ယူကာ စားနေကြပါသည်။

“ဘုမ္မေ၊ စားရအောင် စကားဝါ... လာ”

သူမ သူ့နောက်မှ အသာထလိုက်လာရသည်။ တစ်နေရာအရောက်တွင် သူက ကြွေပန်းကန်ပြားကြီး နှစ်ချပ်ကို ယူလိုက်ပြီး သူမထံ တစ်ချပ်ပေးလိုက်၏။ ခေါက်ဆွဲကြော် အနည်းငယ်စီ ခပ်ထည့်လိုက်သည်။

“ပုစွန်ထုပ် စားမှာလား”

“အကြီးကြီးပဲ... ဝါလေး ကုန်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် တစ်ကောင်ပဲ ကိုယ်ယူလိုက်မယ်၊ တစ်ယောက်တစ်ဝက်စီ စားတာပေါ့... နော်... ကြက်ပေါင်ကြော်ရော”

“သေးသေးပဲ ထည့်ပေးပါ”

“ငါးပေါင်းရော”

“နည်းနည်းပဲ”

“ဒီမှာ အခေါက်ကင် ရှိသေးတယ်”

“များနေပြီ ဦးနေလရဲ့...”

“ယုပါ... ကုန်သလောက် စားပေါ့”

သူက တစ်မျိုးစီကို နည်းနည်းစီ ထည့်ပေးလိုက်မိသော်လည်း ခဏလေးအတွင်း ပန်းကန်ပြားက အမောက်ကြီး ဖြစ်သွားတော့သည်။

“လာ... ခုံမှာပြန်ထိုင်၊ ကိုယ် Juice တစ်ခုခု သွားယူပေးမယ်... ခဏစောင့်ဦး”

သူမခုံမှာ ထိုင်စောင့်စဉ် သူက Juice နှစ်ဘူးနှင့် ဖန်ခွက်နှစ်လုံးကိုကိုင်ကာ ပြန်ရောက်လာ၏။ ဘူးအဖုံးကို ဖွင့်၍ ဖန်ခွက်ထဲ ထည့်ပေးပြီး သူမကို လှမ်းပေးလိုက်ပါသည်။

“Juice အရင်နည်းနည်း သောက်လိုက် စကားပါ၊ ပြီရင် စားတော့၊ နို့ဖို့ လေခံနေလိမ့်မယ်”

သူက ပန်းကန်ထဲမှ ပုစွန်ထုပ်ကို တစ်ဝက်ဖဲ့၍ သူမ ပန်းကန်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်ပါ၏။ သူမ ပန်းကန်ထဲမှ ဟင်းတို့ကို နည်းနည်းစီ ဖြည်းဖြည်း စားလိုက်ပါသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ ရယ်မောသံ ငြင်ဆန်သံတို့ကို ကြားနေရ၏။ သူမတို့ စားသောက်အပြီး တအောင့်အကြာမှာတော့ စတိဗ်ပေါ်သို့ စောစောက တက်ပြောသွားသည့် လူပင် ပြန်တက်လာသည်။

“မင်္ဂလာ ညချမ်းပါခင်ဗျာ၊ ဒီနေ့ ဒီရက် ဒီညဟာ ဦးဒယ်နီ ရယ်နဲ့ ဒေါ်နုဒီစိုးတို့ရဲ့ နှစ်သုံးဆယ်ပြည့် မင်္ဂလာပွဲဖြစ်ပါတယ်။ ကြွရောက်လာတဲ့ ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟများကို ပျော်စေချင်တဲ့ အနေနဲ့ အစီအစဉ်လေး စတင်ပါစတာမယ်။ အရင်ဆုံး ကျွန်တော်တို့ မဲလိပ်တွေ ပထမဆုံးဝေပေးမှာပါ။ အဲဒီမှာ အတူကျတဲ့ စုံတွဲချင်း တွဲထိုင်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ နောက်တော့ ဒီအပေါ်မှာ မဲလိပ်ထပ်နှိုက်ရပါမယ်။ အဲဒီ မဲလိပ်ထဲကအတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ရမှာပါ။ ကဲ... စပါပြီ... မဲလိပ်တွေ ဝေဝေပါစတာ”

ကောင်လေးတစ်ယောက်က အမျိုးသားသက်သက်၊ အမျိုးသမီး သက်သက် မဲလိပ်များ လိုက်လံဝေငှပေးလိုက်ပါ၏။ မဲလိပ်များ ဝေငှအပြီးမှာ ရန်လူထံမှ အသံထွက်လာပြန်သည်။

“ကဲ... မဲလိပ်စဖွင့်လို့ ရပါပြီ။ နေရာပြောင်းထိုင်ဖို့ ပြင်ကြပါ။ အမျိုးသားများက အမျိုးသမီးများရှိရာ စုံကို ရွှေ့ထိုင်ပေးကြပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်ခင်ဗျာ။ ပထမဦး မဲအမည်ကတော့ ဦးရွှေရိုးနဲ့ ဒေါ်ဦးပါ ခင်ဗျ”

တဟိဟိနှင့် အသံတွေ ကျိတ်ထွက်လာ၏။ သူမ မဲလိပ်တို့ မဖွင့်သေးဘဲ ပြုံးကြည့်နေမိသည်။

၂၅၄

မမသဒ္ဓါမောင်

“ဦးရွှေရိုး ဘယ်မှာပါလဲ”

“ငါ ဒီမှာဟေ့”

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား”

“ဒေါ်မိုးက လတ်ထောင်ပြလိုက်ပါ။ ဟုတ်ပြီ... ဦးရွှေရိုး

အဲဒီကို သွားထိုင်ပါ။ ဒုတိယမဲက ကိန္နရီနဲ့ ကိန္နရာပါ”

စုံတွဲတွေ တစ်တွဲပြီး တစ်တွဲ ပြောင်းထိုင်လိုက်ကြရင်း
ကျသည့်မိထဲမှာ မင်းသားနာမည်ဖြစ်ပေမယ့် လူက ဝဝလုံးလုံး
ဖြစ်နေသူက ဖြစ်နေသဖြင့် တအုန်းအုန်း ရယ်နေရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ... နောက်ဆုံးစုံတွဲကတော့ ပဋိကွ
ယားနဲ့ ရွှေအိမ်စည် ဖြစ်ပါတယ်။ ဘယ်သူတွေပါလဲခင်ဗျာ”

“ကိုယ် ပဋိကွယားပဲ စကားပါ။ မင်း ရွှေအိမ်စည်လား”

“အဟင်း... ဟုတ်တယ်”

“ပဋိကွယားနဲ့ ရွှေအိမ်စည် စုံတွဲ မတ်တတ်ရပ်ကြမယ်
ခင်ဗျာ”

သူနှင့်သူမ မတ်တတ်ရပ်လိုက်တော့ လက်ခုပ်သံတွေ
တဖြောင်းဖြောင်း ထွက်လာ၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မဲနှိုက်ဖို့ စုံတွဲကို ထပ်ရွေးမယ်”

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၂၅၅

မယ်။ ကဲ... ရှင်မေ့လွန်းနဲ့ မင်းနန္ဒာပါ... ရှေ့ကို ကြွပါ”

ဝပိုင်ပိုင် စုံတွဲ ထွက်လာသဖြင့် တဟားဟား အော်ရယ်
နေကြ၏။ ကြေညာသူက မဲလိမ့်ခြင်းတစ်ခုကို အရင်ဆုံး ကမ်းပေး
လိုက်ပါ၏။ အမျိုးသားကြီးက နှိုက်လိုက်ပြီး ထိုသူထံ ကမ်းပေးပါ
သည်။

“သင်တို့နှစ်ဦး၏ မကောင်းသော အကျင့်ကိုယ်စီကို
ပြောပြပါတဲ့”

“ဟိုက်”

“ဟား... ဟား... ဟား...”

“နာပြီဟေ့”

လူဝကြီးက ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ပြီး လည်ချောင်း ရှင်း
လိုက်ပါသည်။

“အဟင်း... အဟင်း... ကျွန်တော့်ရဲ့ မကောင်းတဲ့
အကျင့်ကတော့ လကုန်ရင် ရတဲ့လစာကို မိန်းမကို အကုန် ပြန်
မအပ်ချင်တာပါပဲ”

“မှန်လိုက်လေကွာ”

“ကျွန်မရဲ့ မကောင်းတဲ့အကျင့်ကတော့ တိုလို့

ယောက်ျားကို တခြားမိန်းမတွေနဲ့ သဝန်တိုတတ်တာပါပဲရှင်”

ရယ်သံတွေ အကျယ်ကြီးထွက်လာပြန်သည်။ ကြေညာသူက အမျိုးသမီးကြီးထံ မဲခြင်းတစ်ခုကို ကမ်းပေးလိုက်ပါ၏။ အမျိုးသမီးက မဲလိပ်ကို နှိုက်၍ ပေးလိုက်ပါသည်။

“မေတ္တာလက်ဆောင် ဒေါ်လာ ၂၀၀ ကို ဒီစုံတွဲရရှိသွားပါတယ်ခင်ဗျာ။ ဟိုစားပွဲမှာ သွားထုတ်ပါ။ ဝေယျပါနော် ... ရန်မဖြစ်ပါနဲ့”

တစ်တွဲပြီး တစ်တွဲ ပြီးသွားသည့်နောက်မှာတော့ သူမတို့အလှည့်ကျရောက်လာပါတော့၏။ ရုတ်တရက် သူမ လက်ဖျားတွေ အေးခက်လာတော့သည်။

“ပဋိကွသားနဲ့ ရွှေအိမ်စည် ... ဒီကိုကြပါ”

သူ ... ရွှေလိုက်သည့်မဲလိပ်ကို လှမ်းပေးလိုက်ပါ၏။

“သင်တို့နှစ်ဦး၏ မကြိုက်မနပ်သက်ဆုံးအရာကို ပြော

ပြပါတဲ့”

“ကျွန်တော်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို လိမ်ညာမိတဲ့အဖြစ်ကို

မကြိုက်ပါဘူး”

“ကျွန်မက အတ္တကို ရှေ့တန်းတင်တဲ့သူကို မနပ်သက်

ပါဘူး”

“ပရွေအိမ်စည် ... မဲနှိုက်ပါခင်ဗျာ”

သူမ မဲလိပ်တစ်လိပ်ကို နှိုက်ယူလိုက်ပါ၏။ ထိုလူက သူမ ကမ်းပေးသည့်မဲလိပ်ကို ဖွင့်ဖတ်ရင်း တအံ့တဩ ချေရွတ်လိုက်ပါသည်။

“ဟာ ... Very Lucky ပဲ။ မိန်းမဆဲထိုး လက်ဆောင်ပါခင်ဗျာ”

သူက ဆဲထိုးကိုယူ၍ သူမ ရှိရာကို ပြန်လျှောက်လာပြီး သူမ ဦးခေါင်းထက်မှာ အသာထိုးစိုက်လိုက်တော့ လက်စုပ်သံတွေ ဆူဆူညံညံ ပေါ်ထွက်လာသလို ဓာတ်ပုံလည်း ဖျတ်ခနဲ ရိုက်ဆိုက်ပြန်ပါသည်။

ပါတီပွဲမှ ပြန်ခဲ့တော့ တော်တော်အေးနေပြီမို့ ကားပေါ်ထောင်မိ သူက သူမကို ဝတ်ထားသည့် ကုတ်ကိုချွတ်၍ မြဲပေးလိုက်ပါ၏။ မြဲရလျှင် ကားရပ်ပေးတော့ သူမက ကုတ်အကိုကို ပြန်မိမိ၍ သူထံကမ်းပေးလိုက်ပြီး ပြောလိုက်ပါသည်။

“ရတနာပစ္စည်းတွေ”

“နောက်မှ ယူမယ် စကားပါ။ ညဉ့်နက်နေပြီ။ ကိုယ်သွား

၂၅၈

မမသဒ္ဓါတော်

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၂၅၉

မယ်

သူ မောင်းထွက်သွားသည့် ကားနောက်ပြီးလေးကို

ကြည့်နေရင်း သူမ ရပ်ကျန်နေခဲ့တော့သည်။

x x x

Love that is true can pass over wealth and dignity.

နှစ်မြတ်မုန်ကန်တဲ့ ရုပ်ခြင်းမေတ္တာဟာ ငွေကြေးနဲ့ ဂုဏ်ယုကာသနကို
ဆျော်လွှားနိုင်ပါတယ်။

တံလျှပ်တိုမှ ဓရထင်

၂၆၁

အခန်းနံရံပေါ်မှာ ရှိနေသည့် ပုံကြီးချဲ့ထားသည့် ဓာတ်ပုံ
တို့ကို တစ်ဖိုစီဖိုငေးကြည့်နေမိသည်။ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာ၍ ယိုင်
သွားသဖြင့် သူမ လက်မောင်းကို လှမ်းထိန်းပေးစဉ် သူမက သူ့ကို
မော့ကြည့်လိုက်ပုံ၊ ညာလက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်တော့
သူမ မျက်လွှာအသာချလိုက်ပုံ၊ ပါတီပွဲမှာ ဘုမ္မေထည်ပေးနေပုံ၊
စိန်စံထိုးတပ်ပေးစဉ် သူ့ကိုမော့ကြည့်နေသည့် တလက်လက်
ထောက်ပနေသော မျက်ဝန်းလေးများ၊ ပါတီပွဲအပြန် ကားနားမှာ
သူမကို ကုတ်အင်္ကျီ လွှမ်းမိုးပေးနေသည့်ပုံတို့ကို သဘောတကျ
ငေးနေမိ၏။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးအယ်နီရယ်၊ လျှပ်တစ်ပြက်
ဖိုက်ပေးလိုက်ပေမယ့် အလှူဓာတ်ပုံဖိုက်ရင်တောင်မှ ဒီလောက်
အဆင်ပြေမည် မထင်ပေ။

၂၆၂

မမသဒ္ဓါမော

စုတင်ပေါ် ထိုင်ချရင်း ခေါင်းဆုံးနံဘေး မလျှော်ဘဲ ထား
အိပ်သည့် ကုတ်အဖြူကို ဘယ်နှစ်ကြိမ်မှန်းမသိ ယူ၍ မွှေးကြမ်း
ပြန်၏။ သနပ်ခါးနှင့် ကိုယ်သင်းနဲ့လေးစရာနေသည့် မွှေးချ
လေးကို ရှုမှိုက်မိသည့် တစ်ခဏ ကြည့်ကြည့်နုန်းလေး ပြုံးလိုက်
မိပြန်သည်။ ကိုယ်တော့ ရွေးနေပြီ ကလေးရယ်၊ ကိုယ့်ရင်ထဲထဲ
ချစ်ခြင်းတွေကို မင်း သိအောင် ကိုယ် ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ မင်း
ကိုယ့်ကြားမှာ တံတိုင်းတွေ အထပ်ထပ် ကာရံထားလေတော့ အဲဒီ
အရာတွေကို ကိုယ်ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဖြိုခွင်းဖျက်ဆီးပစ်ရမလဲ
ကွယ်။

“အချစ်ဆိုတာ တားဆီးလို့ မရနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ စကားကို
ဖေဖေ ထောက်ခံလိုက်ရပြီပေါ့။ ဟုတ်လား... သား”

သူ အလန့်တကြား၊ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဖေဖေက
အခန်းဝမှ အထဲသို့ ဝင်လာလေသည်။

“ကျွန်တော်... သူ့ကို သိပ်ချစ်မိနေပြီ ဖေဖေ၊ သူနဲ့
အတူနေ၊ အတူသွား၊ အတူစားရတဲ့ ကြည်နူးမှုတွေကို ကျွန်တော်
ဘာနဲ့မှ မလဲနိုင်ဘူး။ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး မတ်နေခဲ့တဲ့ အိပ်မက်တွေ
ထဲမှာ ကျွန်တော် ပျော်ပွေ့နေပါပြီ ဖေဖေ၊ ကျွန်တော် ဘာဆက်

တံလျှော်ကိုမှ ရေထင်

လုပ်ရမှာလဲ”

“ဖေဖေက သားကို ဦးစောက်နဲ့ရှင်သန်နေတဲ့သူလို
ထင်ထားခဲ့တာ၊ အခုတော့ ဖေဖေသားက နှလုံးသားနဲ့ ရှင်သန်
ချင်နေတော့တာကိုး၊ ခက်လိုက်တာ သားရယ်၊ ယခုနိက္ခကို သား
ဘယ်လိုဖျက်မှာလဲ။ သားတို့ချင်းလည်း ရင်းနှီးပြီးသား၊ ဖေဖေ
လည်း ဒေါက်တာဖေယျာဘိုနဲ့ အစစအရာရာ ဖီဆွေးနှေးတိုင်မင်း
ပြီးသား ဖြစ်နေပြီ”

“ကျွန်တော် ဘာကိုမှ မစဉ်းစားမဆုံးဖြတ်ချင်တော့ဘူး
ဖေဖေ၊ မေမေ ပြောဆိုဆုံးမခဲ့ဖူးသလို ဘဝမှာ ခြေလှမ်းမမှားဘဲ
အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းမတ်လျှောက်လှမ်း
နေခဲ့ပေမယ့် မထင်မှတ်ဘဲ ရင်ထဲမှာ ရှင်သန်ပေါက်ဖွားလာတဲ့
ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ကျွန်တော် ဥပေက္ခာပြုလို့ မရနိုင်တော့ပါဘူး။
အခြေအနေအရ ယပကိုလက်တွဲဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသမျှဟာ တဖြည်း
ဖြည်းနဲ့ ကွယ်ပျောက်တာနီးနေပြီ၊ လက်ထပ်ပြီးမှ စိတ်သဘော
ချင်း မတိုက်ဆိုင်ကြလို့ ပဋိပက္ခတွေဖြစ်ပြီး မသာယာတဲ့ အိပ်
ထောင်မျိုး ထူးထောင်လိုက်မိမှာကို ကျွန်တော် စိုးရိမ်တွေ့နေရ
ပြီ ဖေဖေ၊ အချစ်ဆိုတာ သူ့အလိုလို ရှင်သန်ပေါက်ဖွားလာတယ်။

၂၆၃

ကို ကျွန်တော်အစက မယုံကြည်ခဲ့ဘူး။ ဦးနှောက်က ဘယ်လို
အချက်ပေး တားဆီးနေပေမယ့် ကျွန်တော့်နလုံးသားကို ကျွန်
တော် လွန်ဆန်လို့ မရတော့တာ ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် ...

သူ... လက်ဝါးထဲ မျက်နှာအပ်ကာ ငြိမ်သက်သွားတော့
ဖေဖေက သူ့ရှေ့မှာရပ်၍ သူ့ခေါင်းကို ရင်ခွင်ထဲထည့်ပြီး ဆံပင်
တွေကို အသာအယာ သပ်တင်ပေးလျက် နှစ်သိမ့်ပေးလေ၏။
စကားဝါ... ကြာရင် ကိုယ်တော့ ရင်ကွဲပြီး သေဖို့ပဲရှိတော့တာ
ပါလား ကလေးရယ်။

“သားကို ဖေဖေ နားလည်ပါတယ်။ သူ့ကို ရွေးချယ်ဖို့
ဆုံးဖြတ်ရင် သား ကျော်လွှားချမယ့်အရာတွေက အများကြီးနော်။
ပထမ ပပ၊ ဒုတိယ သားကျော်ရင်၊ တတိယ သားပတ်ဝန်းကျင်
အသိုင်းအဝိုင်း။ သား စနစ်တကျနဲ့ တည်ဆောက်လာခဲ့တဲ့ ဘဝ
တစ်ခုလုံးကို ဒီကလေးမ လက်ထဲ အပ်ပုံသလား။ သားဘက်က
ပေးဆပ်ရမယ့် အရင်းအနှီးက မညီမျှလွန်းဘူးနော်။ ဒါကို သား
သိပါဦး”

“ကျွန်တော် သိနေပါတယ် ဖေဖေ။ ကျွန်တော် သူ့ကို
ချစ်တဲ့အချစ်တွေဟာ ချစ်ခြင်းသက်သက်ပါပဲ။ သူ့ဘဝလေးကို

မြင့်တင်ပေးချင်စိတ် ဖြစ်လာတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ သူ ဖြစ်ချင်တဲ့
အရာမှန်သမျှကို အစစ အရာရာ ဖြည့်ဆည်းပေးချင်ခဲ့တယ်။ သူ
ဆီက ကျွန်တော့်ကို ပြန်ချစ်မယ့် ချစ်ခြင်းတစ်ခုကလွဲရင် ဘာကိုမှ
ကျွန်တော် မလိုချင်ပါဘူး”

“သူနဲ့ သားကျော်ရင်တို့ရဲ့ ပတ်သက်မှုကို သား သိထား
တာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ တယူသန်စိတ်တွေ ဝင်နေရတာလဲ သားရယ်”

သူ မချီပြီးတစ်ချက်ပြီးလိုက်၏။ သေချာချဲ့လား စကားဝါ
မင်း အလတ်ကို ရွေးချယ်ခဲ့တာ အချစ်ဆိုတဲ့အရာပါမို့လို့လား။
ခင်မင်အားတိုးတဲ့ သံယောဇဉ်တစ်ခုနဲ့ ခေါင်းညိတ်ခဲ့တဲ့ မင်းထံမှာ
ကိုယ့်ကို ချစ်နေတဲ့အရိပ်တွေ မင်း မျက်ဝန်းမှာ ပေါ်လွင်နေတာ
ကိုယ့်နလုံးသားနဲ့ ဖတ်တတ်နေခဲ့ပါပြီ။ ဪ... ကလေးရယ်
ငယ်သူရဲနလုံးသားမှာ ဘာမှ ရေရေရာရာ မသိတဲ့ အနေနီးစပ်ရုံ
လေးနဲ့ အချစ်လို့ မင်းထင်မှတ်ထားတာတွေ ငှာနေမှာ မှားယွင်း
နေတာကို မင်း သိသွားခဲ့ရင် မင်း နောင်တရမှာကို ကိုယ် စိုးရိမ်
ပါတယ်။

“ကျွန်တော် သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ အခြေရာတွေ
ဖေဖေ၊ သူ... ကျွန်တော့်ကို ရင်ထဲကနေ ပြန်ချစ်နေပါပြီ။ အဲဒါ

၂၆

မမသဒ္ဓါမောင်

သူမှာ အလတ်ရှိနေတော့ သူ တွေဝေနေတယ်။ သူရင်ထဲ ကျွန်
တော်ရှိနေတာကိုတောင် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မသိသေးဘူး ဖေဖေ
ကျွန်တော်... ကျွန်တော်ရဲ့အိပ်မက်တွေကို တစ်ထပ်ချ ယုံကြည်
လိုက်ပါပြီ။ ကျွန်တော်ဘဝရဲ့ ဖူးစာရှင်ဟာ စကားဝါပါပဲ ဖေဖေ
သူနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဖြစ်လာသမျှ ကြုံလာသမျှ အန္တရာယ်
အခက်အခဲအားလုံးကို ရင်ဆိုင်အနိုင်ယူဖို့ ရဲရဲကြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချ
လိုက်ပါပြီ။

ဖေဖေရော သူပါ သူမနှင့်သူ တွဲရှိက်ထားသည့် ဓာတ်ပုံ
တို့ကို ရပ်ရွံ့နေကြည့်နေခဲ့၏။ အခန်းက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ
သည်။ ဖေဖေက သူ့ကို ပြန်မော့ကြည့်နေသည့် သူမ၏မျက်ဝန်း
တောက်တောက်လေးကို လက်ညှိုးဖြင့် အသာပွတ်လိုက်ရင်း
ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါ၏။

“ကောင်းပြီသား... ဖေဖေတို့ ရင်ဆိုင်ကြတာပေါ့။
အနည်းဆုံးတော့ ဖေဖေအသိုင်းအဝိုင်းမှာ သားကြောင့် ဂုဏ်
သိက္ခာကျရုံအပြင် တခြား ဘာရှိတော့မှာလဲ”

“ဖေဖေ”

“ဒါကို သားထည့်မတွက်ခဲ့တာ ဖေဖေ မအံ့သြတော့ပါ

တလျှပ်တိုမှ ရေထင်

၂၆၇

ဘူး။ အချစ်ဟာ စိတ်ကို အမှောင်ရိုးစေတယ်တဲ့။ အဲဒီစကား မှန်
နေသားပဲလေ”

“ဖေဖေရယ်...”

သူ ခုတင်ပေါ် ပြန်ထိုင်ချလိုက်ရင်း မျက်နှာထဲတို့ စိတ်
လာခဲ့သည်။ ဖေဖေက သူပုခုံးကို နှစ်ချက်မျှပုတ်လိုက်ပြီး အခန်း
အပြင်သို့ ထွက်ခွာသွားတော့၏။

စကားဝါ... မင်းအပေါ် ကိုယ်ချစ်ရတဲ့ ချစ်ခြင်းတွေ
အတွက် အရာရာကို စွန့်လွှတ်ဥပေက္ခာပြုရမှာ မတန်မဆပါပဲ
လား။ ကိုယ်တစ်သက်လုံး ဖြဲဖြဲစွာ ဆုတ်ကိုင်ခဲ့တဲ့ အတ္တတစ်ခုကို
မင်းကြောင့် မင်းအတွက် မင်းရှေ့မှာ ချွန်းလိုက်ဖို့ ကိုယ် ဆုံးဖြတ်
ရပြီ စကားဝါ... လောကမှာ ကိုယ့်လောက် ကံဆိုးတဲ့သူ ရှိပါဦး
လော့ကွယ်။

မင်းကို စတွေ့ကာတည်းက မပတ်သက်မိအောင် ကိုယ်
ခပ်ကင်းကင်းနေခဲ့တယ်။ ဘယ်သူစိမ်းမိန်းကလေးတစ်ယောက်
ကိုမှ ရဲရဲမကြည်ခဲ့ အထိအတွေ့ လုံးဝမရှိခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ရင်ခွင်မှာ
မင်းကို အရင်းဦးဆုံး ထွေးပွေ့မိခဲ့တာပါ။ ကိုယ့်အကျိုးအိတ်တစ်ခုမှာ
ချိတ်ခဲ့ဖူးတဲ့ စပယ်ပန်းကလေးက ကိုယ့်အတွက် အိပ်မက်ပေါင်း

၂၆၈

မမသဒ္ဓိမောင်

များစွာ ဖန်တီးပေးခဲ့တာ အမှန်ပါ။

စကားပါ... အလတ်ကို မင်းကြည့်တဲ့အကြည့်တွေရဲ့ ရှိရင်းမှုတွေကို ကိုယ်သိနေတယ်။ ကိုယ့်ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်တိုင်း မင်း မျက်ဝန်းတွေစိုလို့နေတာကို ကိုယ်မြင်နေရတယ်။ ကိုယ့်ကို ရှောင်ဖယ်ချင်နေတဲ့ မင်းရဲ့သိစိတ်တွေနဲ့ အိပ်မက်တွေထဲ ဆုံ့ဝှင်ပေးခဲ့တဲ့ မင်းရဲ့သိစိတ်တွေကို အာရုံနဲ့ ကိုယ် သိနေခဲ့ပါတယ်။

ကိုယ်နဲ့ဆုံလိုက်တိုင်း ခြေလှမ်းတွေ မှားတတ်တဲ့ မင်း စကားတွေ အဆင်ပြေပြေ ပြောမထွက်တဲ့ မင်း၊ အကြည့်တွေ ရှောင်ဖယ်ချင်တဲ့မင်း၊ ခြေဖျား လက်ဖျားတွေ အေးစက်လာတဲ့ အထိ အထိတ်တလန့် ရှိနေခဲ့တဲ့ မင်းဟာ ကိုယ့်အပေါ် ပြန်ချစ်နေတာကလွဲရင် တခြားဘာရှိဦးမှာလဲ။

ဖွင့်မပြောရဲခဲ့တဲ့ တွေဝေတုံ့ဆိုင်းမှုနောက်မှာ အတ္တကို ရှေ့တန်းတင်ချင်တဲ့ ကိုယ်၊ ထွက်ပေါက်တွေ ပိတ်လှောင်မိနေရင်း မျက်ရည်ကျခဲ့မိတုန်းက ပျာယာခတ်နေတဲ့ မင်းရဲ့အမူအရာတွေကို-ကိုယ် သိနေခဲ့ပါတယ်။

တိကြေမှာက ကိုယ်နဲ့မင်းကို ဆုံဆည်းခွင့်ပေးခဲ့တာပါ

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၂၆၉

စကားပါ။ ဒီလိုမျိုးသာမဟုတ်ခဲ့ရင် ကိုယ့်အသက်အန္တရာယ်နဲ့ ကြုံခဲ့စဉ်က ကိုယ့်အနားကို မင်း ဘယ်လိုရောက်လာခဲ့မှာလဲ။ ဒါကိုမှ ကိုယ်လက်မခံရင် ကိုယ်နဲ့မင်း ဝေးကြရုံပဲရှိမှာပေါ့။

အချစ်ကြောင့် လူတွေ ရွာသွပ်ကြတယ်။ အချစ်ကြောင့်ပဲ လူတွေမိုက်မဲကြတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ကိုယ်ရေဆုံးက ပါတော့မယ် တလေးရယ်။ မွန်မြတ်မှန်ကန်တဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဟာ ငွေကြေးနဲ့ ဂုဏ်ပတာသနကို ကျော်လွှားနိုင်ပါတယ်။ ဒါကို ကိုယ်လက်ခံပြီးတဲ့နောက်မှာ မင်းကို ရဲရဲကြီးလက်တွဲရုံကလွဲရင် တခြားဘာမှရှိမနေတော့ပါဘူး စကားပါ။ ကိုယ့်နုလုံးသားရဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်၊ ကိုယ် သိပ်ချစ်ရတဲ့ ကလေးရယ်။

* * *

တံလျှပ်ကိုမှ ဧရထင်

၂၇၁

ရတနာပစ္စည်းများကို ဘူးထဲ သေသေချာချာ စီထည့်
၏။ တစ်ခုပြီး တစ်ခု ထည့်အပြီးမှာ နောက်ဆုံး၌ စိန်ဆံထိုးလေး
ကို တင်လိုက်ပြီး သေတ္တာလေးကို ပိတ်လိုက်ပါသည်။ အပေါ်မှ
ဖဲကြိုးအဝါရောင်လေးကို ချည်ထားလိုက်သဖြင့် Polish တင်ထား
သည့် ဘူးလေးထက်မှာ အတော်လိုက်ဖက်သွား၏။ ဧရမိုးချိုး
သနပ်ခါးလိမ်းအပြီး အဝါနုရောင် ဘလောက်စ်နှင့် ဧရညှိုရောင်
လုံချည်ကို တွဲဝတ်၍ အဖြူရောင် စိနပ်အပါးလေးစီးရန် ပြင်ဆင်
ပြီး အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

“သွားတော့မလား သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ ဦးနေလ မရှိလည်း ဘာဘကို ပေးခဲ့လို့
ဖြစ်ပါတယ်။ သမီးမနက်ဖြန် အနီးကပ် စတက်ရပြီဆိုတော့ ရုတ်

၂၇၂

မမသဒ္ဓါမောင်

၂၀ လောက် ခွင့်ယူထားရတာ၊ တော်ကြာ ဒါတွေ ပြန်မပို့ရင် သမီးတို့ဆီမှာ ပျောက်သွားရင် မကောင်းဘူး မေမေရဲ့”

“အေးအေး... ဒီတိုက်ထဲ သေချာထည့်သယ်ရဲ့လား၊ တာကားနဲ့ သွားမှာလဲ”

“Taxi နဲ့ပဲ သွားမယ်မေမေ၊ မြန်မြန်သွား မြန်မြန် မြန် လာခဲ့မှာမိ၊ သမီး သွားပြီနော်...”

သူမ လမ်းထိပ်ကို လျှောက်လာခဲ့ပြီး Taxi ငှားစီးလျက် ရွှေတောင်ကြားလမ်းသို့ လာခဲ့လေ၏။ သစ်ပင်တို့ အုံ့ဆိုင်းနေ သည့် ခြံဝင်းရှေ့မှာ ကားကို ရပ်ခိုင်း၍ ဆင်းလိုက်သည်။ ခြံစောင့် ဦးလေးကြီးကို ဘာအမည်ပြော၍ ခြံထဲဝင်လာခဲ့၏။ ကြီးမား လှပ လွန်းသည့် တိုက်အိမ်ဖြူဖြူကြီးရှေ့ လှေကားသုံးထပ်မှာ အသာ ရပ်ကာ လူခေါ် bell ကို နှိပ်လိုက်ပါသည်။

“ကလင်”

အတွင်းဘက်မှ မိန်းမဝတ်ကြီး ထွက်လာ၍ သူမကို မေး လိုက်ပါ၏။

“တယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါလဲကွယ်”

“ဘာ ဦးနေရောင်နဲ့ပါရင်”

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၂၇၃

“ဪ... ဆရာကြီးရဲ့ပီတယ်... ထဲတိုဝင်ပါ။ ဒီမှာ ဂေဟထိုင်စောင့်နော်၊ ဒေါ်ဒေါ် သွားခေါ်ပေးပါမယ်”

အဒေါ်ကြီး လှေကားမှ တပ်ဆင့် အပေါ်ထပ်သို့ တက် သွားတော့ ထိုင်ခဲ့မှာ ထိုင်နေလျက်က ဧည့်ခန်းဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် သူမ ငေးမောနေမိ၏။ ဦးနေလ ငယ်စဉ်မှ ယခုအရွယ်ထိ အရွယ် အသီးသီး ရိုက်ထားသည့် ဓာတ်ပုံများ အဆုံးမှာ သူမဖေနှင့် မေမေ ဓာတ်ပုံကြီးကို တွေ့ရသည်။ ဟိုဘက်တစ်ခြမ်းမှာတော့ သူ မေမေရဲ့ ဓာတ်ပုံကြီးကို တွေ့ရသည်။ ဟိုဘက်တစ်ခြမ်းမှာတော့ သူမေမေရဲ့ ရင်ခွင်ထဲဝင်ပြီး သားအမိနှစ်ဦး ကြည်နူးစွာ ရယ်မော နေသည့် ဝန်းချီကားကြီးကို မြင်နေရ၏။ ဪ... မိခင်ကို သိပ် ချစ်တဲ့သားတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်တွင်းဆီစားချက်တွေကို သူမ လက် တွေ့သိခဲ့ပြီးပြီပဲ။ ရုပ်ခနဲ ခြေသံကြောင့် သူမ ထရပ်လိုက်တော့ သဘာက သူမရှေ့မှာ ရောက်နေလေပြီ။

“သမီးကို ဘာဘာ တွေ့ချင်နေတာ ကြာပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘာဘာ၊ သမီး ဦးနေလရဲ့ပစ္စည်းတွေ လာပြန်

ပေးတာပါ”

“ခဏ သမီး၊ ဘာဘာတို့ စာကြည့်ခန်းထဲ သွားပြောကြ

တာပေါ့...လာ...

သူမ ဘာသာနောက်မှ လိုက်လာခဲ့၏။ မတူညီတဲ့ ကွာဟမှု အဆင့်အတန်းတွေက သူမကို စတင်ခြောက်လှန့်နေလေသည်။ ဇီးညိုရောင် မှန်များ ကာထားသည့် မှန်လုံခန်းထဲသို့ ရောက်လာသည်။ Aircon လွှတ်ထားသဖြင့် အေးစိမ့်မှုကို ချက်ချင်းရလိုက်သည်။ မဟော်ဂနီရောင်ဆိုဖာများထက် ညွှန်ပြ၍ ဘာသာကို ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပါ၏။

“ထိုင်ပါ သမီး”

သူမ ထိုင်လိုက်ပြီး အိတ်ထဲမှ ရတနာဘူးကို ယူ၍ အဆင့်တစ်ခုတစ်ခု ကမ်းပေးလိုက်ပါသည်။

“ဦးနေလရဲ့ ရတနာပစ္စည်းပါ။ ပစ္စည်းစုံ မစုံသေချာ ခြင်းစစ်ကြည့်ပါ ဘာဘ”

“ရပါတယ်။ အဲဒါ ခဏထားလိုက်ပါ။ ဘာဘတို့ ပြောရတာကို ပြောကြတာပေါ့... ဟုတ်လား...”

သူမ ဘူးလေးကို မှန်စားဖွဲ့ပေါ် အသာတင်လိုက်ပြီး ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်ပါ၏။ ဘာဘက မျက်မှန်ကို ချွတ်၍ စိတ်ဖြူသုတ်ကာ ပြန်တင်လိုက်သည်။

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

“သမီးကို ဘာဘ စမြင်ကတည်းက ဘာဘရဲ့ သမီးအရင်းလေးလို သဘောထားခဲ့တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘာဘ”

“သမီး... သားရဲကိစ္စတွေ သိထားပြီးသား ဖြစ်နေမှာပါ။ ဟုတ်တယ်မှတ်လား။ သားနဲ့ ဒေါက်တာဟုတ်ကို လက်ထပ်ပေးဖို့ စီစဉ်ထားတာကိုလေ”

“ရှင်... အဲဒါ... အဲဒါ သမီးနဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့ပါလဲ ဘာဘ”

“ပတ်သက်ပါပြီကော သမီးရယ်။ အခု ဘာဘရဲ့သားက ဇာတိကို လက်ထပ်ဖို့ ငြင်းဆန်နေပြီ။ အကြောင်းရင်း စစ်လိုက်တော့ သား စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ မိန်းကလေးက သမီးဖြစ်နေတယ်ကွယ့်”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ်... သမီးစဉ်းစားကြည့်ပါ။ ဘယ်မိဘမဆို စိတ်ဝင်စားသမီးကို ဆင်စီးပြီး မြင်းရတာပဲ လိုချင်တာပေါ့။ သမီးအပေါ် သားစိတ်ပြောင်းသွားတာ သမီးကိုရော သားကိုပါ ဘာဘအပြစ်မတင်ပါဘူး။ ဒါ... ဖြစ်တတ်တဲ့ သဘာဝပါ။ သားက သူ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ လက်ညှိုးထောင် ခေါင်းညှိတ်တဲ့ မိန်းကလေး

၂၇၆

မမသဒ္ဓါတော်

တွေ့နေပဲ ကြုံတွေ့ဖူးတော့ သမီးက သူ့အတွက် အထူးအဆန်း ဖြစ်ပြီး ကွဲပြားနေတယ်လေ။ အရောင်အသွေး စုံလင်လှပတဲ့ တော်ဝင်ပန်းတွေရဲ့ ကြားမှာ ရနံ့လေးသင်းတဲ့ စံပယ်ပွင့်လေးကိုမှ သူ့ စိတ်ဝင်စားသွားခဲ့တာ။ တကယ်တော့ ဒါဟာ စိတ်လှည့်စားမှုတစ်ခုပဲ။ ပပနဲ့ကိစ္စမှာ သူ့ကိုယ်တိုင်ရော ဘာတို့ လူကြီးတွေပါ ထပ်တူကျ ရွေးချယ်ခဲ့ပြီးသားပါ။ သမီးနဲ့ပတ်သက်လာရင် အစစအရာရာ စွန့်လွှတ်ရမှာကို သိနေလို့ သူ တွေဝေနေပြီ သမီးချယ်။ သမီးဘက်ကတော့ သမီးဘဝလေး မြင့်မားလာမှာ မှန်ပေမယ့် ဘာသာဘက်ကတော့ အနုတ်လက္ခဏာတွေချည်းပဲ။ သားရဲ့အရည်အချင်း၊ သားရဲ့အသိုင်းအဝိုင်း၊ သားရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ စတာတွေဟာ သမီးကြောင့် သူ စွန့်လွှတ်ရမယ့် အရင်းအနှီးက မများလွန်းဘူးလား သမီးချယ်။

သူမမျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တို့ ပေါက်ခဲနဲ့ ကြွေကျလာစဉ် ဘာကို တအံ့တဩဖြင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။

“သားမေမေရှိစဉ်က သားကို စိတ်အလိုလိုက်ပြီး လင်းများ၊ မရွေးမိစေဖို့ အတန်တန် ဆုံးမခဲ့ပါလျက်နဲ့ အခုကျမှ...”

“ဘာ... သမီးမှာ... သမီးမှာ... ကိုကိုကျော်...”

စာလျှက်ကိုမှ ရေထင်

၂၇၇

“ဘာသာသိပါတယ်။ သမီးနဲ့သားကျော်ဇင်အကြောင်းကို ဘာဘာ အစကတည်းက သိပြီးသားပါ။ ဒီတော့ ကလေးချယ် ဘာဘာ လိုရင်းကို ပြောရရင် သမီး သားနဲ့အတေးဆုံးမှာ နေပေးပါ။ သမီးမို့နေရင် သားက ပပကို ယူဖို့ တုံ့ဆိုင်းနေမှာပဲ။ သမီးနဲ့သားကျော်ဇင်အတွက် ဘာဘာ လက်ဖွဲ့ကောင်းကောင်း ချီးမြှင့်မှာပါ။”

ဘာဘာက စာအုပ်ဘီရိုအောက်အံ့ဆွဲကို သော့ဖွင့်၍ ငွေထပ်ထပ်ကြီးကို ယူလျက် ရတနာသေတ္တာလေးအနားမှာ စုပုံလိုက်ပါသည်။

“ဒါက အကြံလက်ဖွဲ့ဆိုပါစေတော့။ ဒီငွေတွေနဲ့ လောလောဆယ် သမီးလက်ရှိနေတဲ့နေရာကနေ သားလိုက်ရှာလို့ မရတဲ့ တစ်နေရာကို ရွှေ့ပြောင်းပေးပါ။ ရတနာဘူးကိုလည်း သမီးပဲ ယူသွားပါ။ သမီးနဲ့ သားကျော်ဇင်လက်ထပ်တဲ့နေ့မှာ ဘာဘာ သီးသန့်ထပ်ပြီး လက်ဖွဲ့ဦးမှာပါ။ သားအပေါ်မှာ ထားရှိတဲ့ ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ခြင်းနဲ့ အတ္ထုကို သမီးကိုယ်ချင်းစာပေးရင်...”

“သမီး... မယူပါရစေနဲ့”

သူမ ရှိက်သံတစ်ချက်ထွက်ရင်း အားယူ၍ ထရပ်လှိပ်ပါး၏။ မျက်ရည်တို့ကတော့ အဆက်မပြတ် ကြွေကျလျက်...

“ဘာကို သမီး ကတိပေးပါတယ်။ စိတ်ချပါ။ ဘာ အသက်ရှင်နေတဲ့ကာလပတ်လုံး သမီးပျက်နာကို ဘယ်တော့မှ မတွေ့မြင်စေရပါဘူး။ သမီးဘဝမှာ ဒီနေ့အထိ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်နေခဲ့တာပါ။ ကိုယ့်လုပ်အားခနဲ့ရတဲ့ ငွေကြေးကိုသာ သမီးတန်ဖိုးထားပါတယ်။ အနုလက်နဲ့ ရွှေခွက်နီကိရိသို့ တာ သမီး တစ်ခါမှ မမက်ခဲ့ဘူးတဲ့အိပ်မက်တစ်ခုပါပဲ။ သမီးရဲ့ အသက်အရွယ်မှာ စိတ်ကိုအလိုလိုက်တဲ့ ချွေးခိုက်တဲ့အရွယ်လေးဆိုပေမယ့် ဒီလို မိုက်မဲတဲ့လုပ်ရပ်မျိုးကို ပြုမူတဲ့အထိ သမီးဦးနှောက်က မပျက်ယွင်းသေးပါဘူး။ ဘာတို့သားအဖရဲ့ စေတနာတွေ၊ ကျေးဇူးတွေကို သမီး အမြဲအမှတ်ရနေမှာပါ။ ဘာကို သမီးကန်တော့ခဲ့ပါတယ်။ သမီးကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

မတ်တတ်ရပ်နေသည့် ဘာစရေမှာ သူမ ရိုသေကိုင်းရှိုင်းစွာဖြင့် ရိုရီးဦးချလိုက်ပါ၏။ ဦးညံ့ကြိမ်ချအပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်စဉ် ယိုင်ခန့်ဖြစ်သွားသည့် ဘာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဘာ . . . ဘာ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“မူးတယ်”

“ဘာကို ဖေးကု၍ နှလုံးယောက်ထိုင်ဆိုတာပေါ့ အသာ

ရဲတင်လိုက်ပြီး အခန်းတံခါးဖွင့်ကာ အော်ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်ရေ . . . ဘာသာ မူးလဲသွားလို့ ဆရာဝန်ဆီ ဖုန်းခေါ်ပေးပါရင်၊ ပြန်ပြန်လေးပါ။ ဘာကို အိပ်ခန်းထဲခေါ်ဖို့ ခြံစောင့်ဦးလေးကြီးကို ခေါ်ပေးကြပါဦး”

သူမ စားပွဲပေါ်မှ ငွေတစ်ထပ်ကြီးနှင့် ရတနာဘူးကို အဆွဲထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်ပြီး သော့ခတ်လိုက်ပါသည်။ ဘာ၏ အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲသို့ သော့ကို အသာထည့်လိုက်ပြီး ဘာခေါင်းကို ယပ်ခတ်ပေးလိုက်၏။

ခြံစောင့်ဦးလေးကြီး ရောက်လာတော့ ဘာကို အပေါ်ဆပ် အိပ်ခန်းဆီ ရွှေပေး၏။ သူမ သံပုရာရည်ချဉ်ချဉ်လေး တစ်ခွက် ဖျော်ခိုင်းကာ ဘာကို သောက်စေပြီး အစေ့ကိုပါ ဝါးစားစေလျက် ပိုန်းခိုင်းစဉ် ဆရာဝန်ရောက်လာလေသည်။

“အိုး . . . တော်တော် သွေးစောင့်တိုးသွားတာပဲ။ ဦးနှောက်သွေးကြော မပြတ်တာ ကံကောင်း။ အနီကယ် လဲကျတော့ နံဘေးမှာ ဘယ်သူရှိနေလဲ”

“ကျွန်မ ရှိနေတာပါ။ ဘာ ခေါင်းမဆောင့်မိအောင် အသာထိန်းပေးပြီး အခု သံပုရာရည် တိုက်ထားပါတယ် ဆရာ”

၂၈၀

မမသမ္ဘိမောင်

“တော်သေးတာပေါ့... တကယ်သတိရှိတဲ့ ကလေး
ပဲ။ ခေါင်းသာ ဆောင့်မိသွားရင် တစ်ခါတည်း ကိစ္စပြတ်မှား
သံပုရာရည်ကြောင့် သွေးတိုးလည်း တော်တော်ကျသွားတယ်”

ဆရာဝန်က လိုအပ်သည်တို့ကို ထက်လက်ဆောင်
ရွက်ပေးစဉ်မှာ သူမ အောက်ထပ်သို့ အသာဆင်းခဲ့၏။ ဧည့်ခန်းထဲ
ရှိ ဖုန်းတွင် ဖုန်းနံပါတ်တို့ကို အသာနှိပ်လိုက်ပါသည်။

“ဟယ်လို... မင်းနေလပါ”

“ဦးနေလ... ဝါလေးပါ”

“စကားဝါ... မင်းကိုယ့်အိမ် ရောက်နေတယ်...
ဟုတ်လား”

အိမ်မှ ဖုန်းနံပါတ်ပေါ်နေသဖြင့် တအံ့တဩ မေးလိုက်
မိသည်။ သူမ မျက်ရည်တို့ ထပ်ကျလာပြန်၏။

“အိမ်ကို ခဏလောက်ပြန်လာလို့ ရမလားဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ စကားဝါ”

“ဘာ မူးလဲလို့မီး စိုးရိမ်ရောတော့ မရှိတော့ပါဘူး”

“ကိုယ် အခုပဲလာခဲ့မယ်။ မင်း စောင့်နေဦးနော်”

ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ ဦးနေလ... ဝါလေးက ဒီအိမ်မှာ တစ်

တလျှပ်ကိုမှ ဧရထင်

၂၈၁

မိနစ် တစ်စက္ကန့်လေးတောင် နေသင့်တဲ့လူမှ မဟုတ်တာ။ ဒီဘဝ
ဒီမျှသာပါပဲ ဦးနေလရယ်။ ဝါလေးရဲ့မျက်နှာကို ဦးနေလ ဘယ်
တော့မှ မမြင်ရတော့ပါဘူး။ ဒါ အသေအချာပါပဲ။

* * *

အိပ်လျှပ်တိုမှ ရေထပ်

၂၈၃

အိပ်ရှေ့ကားထိုးရပ်လိုက်ပြီး အိပ်ပေါ် ပြေးတက်လာတော့ ဖေဖေအိပ်ခန်းထဲမှာ ဆရာဝန်နှင့် အိပ်မှ အလုပ်သမားများသာ ရှိနေ၏။

“စကားပါကော”

“ပြန်သွားပြီ ကိုနေလ။ သူ့ရှိနေလို့ ခင်ဗျားအဖေ မသေတာ၊ သိပ်ကံကောင်းတယ်ဗျာ။ အခု အန်ကယ်သက်သာနေပါပြီ။ ကျွန်တော်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

ဆရာဝန်ကို ခြံစောင့်ဦးမြ ပြန်လိုက်ပြီ။ ထမင်းချက် ဒေါ်လုံးနှင့်တူမဖြစ်သူ ရွှေဝါပါ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားပါတော့သည်။ သူ ဖေဖေခုတင်ဘော့ချိန်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ဖေဖေလက်

၂၈၄

မမသဒ္ဓါမောင်

ကို အသာဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပါ၏။ ဖေဖေ ကျွန်တော်ကြောင့်
စိတ်ဆင်းရဲနေရရင် ကျွန်တော် စကားတိုတို စွန့်လွှတ်လိုက်ပါ
တော့မယ် ဖေဖေရယ်။

ည ၆ နာရီမှာ ဖေဖေမျက်ဝန်းများ ဖိုတ်ထားရာမှ ဖွင့်
လာလေ၏။ ခိုဝေဝေ အကြည့်တို့နှင့် သူထံသို့ လှည့်ကြည့်လာ
လေသည်။

“သား”

“ဖေဖေ... သတိရလာပြီလား။ ခေါင်းထဲမှာ မူးနေသေး
လားဟင်”

“ဟင့်အင်း... သားကို ဖေဖေ ပြောစရာရှိတယ်”

“နေကောင်းမှ ပြောပါဖေဖေရယ်... နော်”

ဖေဖေက ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါယှမ်းလိုက်ပါ၏။
မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တစ်ပေါက် စီးကျလာသည်။

“ဖေဖေ”

“ဖေဖေ... မှားသွားပြီ... ဖေဖေကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ဖေဖေ... ဖေဖေ ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ သားကို
တောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူး ဖေဖေ။ ဖေဖေ ကျန်းမာရေးကိုသာ

တိလျှစ်ကိုမှ ရေထင်

၂၈၅

ဂရုစိုက်ပါ။ ဖေဖေနေကောင်းမှ...”

“ဖေဖေ သေသွားရင် စိတ်မခြောင့်မဖြစ်ပါရစေနဲ့ သား
ရယ်။ ဖေဖေလေ... သမီးလေးကို သားနဲ့သဘောမတူဘူးလို့
ပြောလိုက်မိတယ်”

“ဗျာ... ဖေဖေရယ်။ သားတို့ချင်း ခုချိန်ထိ ရိုးရိုးသား
သားပါ ဖေဖေ။ ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးဖို့ သား ဘာမှ ဆုံးဖြတ်ရသေးတာ
မဟုတ်ဘူး။ ဖေဖေအတွက် ဖေဖေရဲ့ရှက်သိက္ခာအတွက် သားရဲ့
နလုံးသားတို့ ဥပေက္ခာဖြည့် သား အားပေးနေတာပါ ဖေဖေရယ်”

“စိတ်နလုံး သိပ်ဖြူစင်တဲ့ကလေးကို မတန်တဆ
ဝေဒနာတွေ ဖေဖေ ပေးလိုက်မိပြီ။ သူ့ကို သွားတောင်းပန်ပေးပါ။
ဖေဖေ အနားအညွတ် တောင်းပန်မိတယ်ဆိုတာကို ပြောပေးပါ။
သား... အခုချက်ချင်းသွားပါ သားရယ်။ သူ့ကို အခုနေရာမှာ
မနေတော့ဖို့ ဖေဖေ ပြောလိုက်မိတယ်။ သူ... သူ... ရှိမှ ရှိပါ
တော့မလား မသိဘူး။ သွားရှာပါဦး သားရယ်”

“စိတ်အေးအေးထားပါ ဖေဖေ။ သား သူ့ကို ဦးကို
ပါအောင် ခေါ်လာပေးပါ့မယ်။ ဖေဖေ စောင့်နေပါနော်”

သူ ကားပေါ်တက်မောင်း၍ သူမ ရှိရာသို့ထွက်လာခဲ့

သည်။ ဖြစ်ရကားရပ်လိုက်တော့ အိမ်ခန်းအားလုံး ပီးမှိတ်နေကြလေပြီ။ သူ သူမအခန်းလှေကားပေါ်တက်၍ တံခါးခေါက်လိုက်စဉ် တံခါးမှာ သော့ခလောက် ခတ်လျက်သာ။ အမောဆိုသွားလျှင် သူ လှည့်ဆင်းလိုက်တော့ နံဘေးအခန်းမှ ကောင်လေးက သူ့အတွက် လာရပ်၏။

“ဦးက မမဝါရဲ့ အလုပ်ရှင်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ စကားဝါတို့ ဘယ်သွားလဲ”

“မမဝါတို့ ဒီကနေ အပြီးပြောင်းသွားပြီ၊ ဦးရယ်”

“လိပ်စာ . . . လိပ်စာ ပေးခဲ့သလားဟင်”

“ဟင့်အင်း . . . ဦးအတွက် စာအိတ်တစ်အိတ်တာ ပေးသွားခဲ့ပါတယ်။ ဦး . . . ခဏနော် . . . ကျွန်တော် သွားယူလိုက်ဦးမယ်”

ခဏအကြာမှာ စာအိတ်ရှည်တစ်ခုကို ကောင်လေးက သူထံ ယူလာပေးသည်။ သူ ယူ၍ ဖောက်ဖတ်လိုက်တော့ တစ်စောင်က အလုပ်နှုတ်ထွက်စာဖြစ်နေပြီး တစ်စောင်ကတော့ သူ့အတွက် ရေးထားသည့်စာ ဖြစ်နေလေ၏။

“ဦးမင်းနေလရောင် . . .

ကျွန်မ ဒီစာကို ရင်နှုတ်ပြီး ရေးပေးခဲ့ပါတယ်။ အရင်ဦးဆုံး သိစေချင်တာကတော့ ကျွန်မကို အလုပ်တာ နှုတ်ထွက်ခွင့် ပြုဖို့ပါ။

ဦးမင်းနေလ . . . လောကမှာ လူပုန်ရင် သူ့အဆင့်အတန်းနဲ့ သူ၊ သူ့နေရာနဲ့သူ တန်ဖိုးတော့ ရှိနေစမြဲပါ။ ငွေရှိမှ၊ ချမ်းသာမှ၊ မညာတွေတတ်မှ ဂုဏ်ရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သမ္မတလည်း သူ့ဂုဏ် သူ့အလှူနဲ့ တင့်တယ်သလို၊ စံမယ်ပန်းလေးမှာလည်း သူ့ရန်နဲ့သူ တန်ဖိုးရှိနေတာပါ။ ကျွန်မဘဝက ရိုးရှင်းပါတယ်။ ဆင်းရဲတယ်၊ ငွေမရှိဘူး။ မညာကလည်း မတောက်တခေါက်လေး တတ်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက ဘယ်အရာကိုမဆို ငွေကြေးတွေ၊ ဂုဏ်သိက္ခာတွေနဲ့ မတိုင်းတာ မဆိုဖြစ်ဘူး။ ရိုးရိုးတွေ၊ ရိုးရိုးသာ ဆုံးဖြတ်ပြီး လုပ်ဆောင်ခဲ့တာချည်းပါ။ ဦးမင်းနေလတို့သာ အရာရာကို ဂုဏ်သိက္ခာကျဆင်းမှာ စိုးရိမ်စိတ်တစ်ခုနဲ့ ထည့်တွက်တတ်ပေမယ့် ကျွန်မကတော့ ဘဝကို လက်ခံစွာ ကျကျပဲ မြင်တတ် လုပ်တတ်တယ်။ ဦးမင်းနေလတို့လို ခန့်ညာမချမ်းသာပေမယ့် ကျွန်မမှာ ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ မာနတော့

ချမ်းသာပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ မာနကိုတော့
ဘယ်နှည်းနဲ့မှ အမွန်းအပွဲ မခံနိုင်ပါဘူး၊ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ ကိစ္စရပ်
တွေအားလုံးမှာ ကျွန်မဘက်က ဘယ်လိုဖြားယောင်းမှုမျိုးမှ ရှိ
မနေဘဲ ပကတိ သန့်ရှင်းခဲ့တာကို ကျွန်မ လိပ်ပြာသန့်ပါတယ်။
ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မတင်ရက်ပါဘူး၊ ကံကြမ္မာကိုသာ ဖုံရ
လိုက်ပါတော့မယ်။

ကျွန်မရဲ့စာထဲမှာ ရိုင်းပြဇော်ကားတာမျိုးပါခဲ့ရင် ခွင့်
လွှတ်ပေးပါလို့ အနူးအညွတ်တောင်းပန်ခဲ့ပါတယ်ရှင် ...

အညတရပန်းကလေး
စကားပါ ...

သူ မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ချလိုက်တော့ ပါးပြင်ပေါ်မှာ စု
နွေးသွားတော့သည်။ ခြေလှမ်းတို့ကို အားယူလှမ်း၍ ကားပေါ်
တက်ကာ အိပ်သို့ပြန်လာခဲ့၏။ ဖေဖေအခန်းထဲ အရောက်မှာ
ရှေ့နေကြီး ဦးသိန်းမောင်က စာချုပ်တစ်ခုကို ရေးသားနေ၏။
ဖေဖေက လှဲနေလျက်ကပင် စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်
ပါသည်။ သူ့ကို မြင်သွားတော့ ဖေဖေမျက်ဝန်းမှာ ပူနီပိုင်းသွား

လေ၏။

“ပါမလာဘူးလား ... သား”

“သူတို့ အပြီးထွက်သွားကြပြီ ဖေဖေ”

“ဘာ”

ဖေဖေလက်ထဲမှ ဘောပင်လေး ခုတင်အောက်သို့
ချိတ်ကျသွားတော့၏။ ဦးသိန်းမောင်က ဖေဖေလက်ကောက်
မိတ်ကို ကိုင်၍ စမ်းလိုက်ပါသည်။

“မောင်နေလ ... မင်းဖေဖေ ဆုံးပြီ”

“ဗျာ ... ဖေဖေ ... ဖေဖေ”

သူ ဖေဖေကိုယ်ခန္ဓာကို ဖက်ရင်း ကျိတ်ငိုလိုက်မိတော့
၏။ ဦးသိန်းမောင်က စာချုပ်ကို ခိုင်ထံ သေချာထည့်ကာ သူ့ကို
ဆမ်းပေးလိုက်ပါသည်။

“အန်ကယ့်ကို သုပသေခင် အရေးတကြီး စာချုပ်တစ်ခု
ချုပ်ပေးပါဆိုလို့ ညတွင်းချင်း ရောက်လာခဲ့ရတာပါ မောင်နေလ။
အဲဒီနေ့ဖေဖေက စကားပါဆိုတဲ့ ကလေးမလေးကို သူပိုင်ဆိုင်တဲ့
အတွင်းပစ္စည်းတွေရယ်၊ ဘဏ်က ငွေ သိန်း ၅၀၀ ကို လွှဲပေးခဲ့ပါ
လား၊ ဒီအိမ်နဲ့ခြံရယ်၊ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းရှယ်ယာတွေကိုတော့ မင်း

၂၉၀

မမသဒ္ဓါဆော်

တလွှပ်ကိုမှ ရေထင်

၂၉၁

ကို ပေးခဲ့တယ်။ ဟိုတယ်တွေက မင်းကို လွှဲပြီးသားမို့ အန်ကယ်
စာချုပ်ထဲ ထည့်မရေးပါဘူး။ သဘောတူကြောင်း လက်မှတ်
အရင်တိုးပါ။ သားမှာ လုပ်စရာတွေ ရှိနေသေးတယ်လေ”

သူ မျက်ရည်စက်လက်နှင့် လက်မှတ်ကို အနိုင်နိုင်နဲ့
ပေးလိုက်ရသည်။ ဪ... ဖေဖေရယ်... စကားဝိုက်ကို တောင်
ပန်ခွင့်မရလို့ စိတ်ထိခိုက်ပြီး အသက်ပါ ဆုံးရှုံးခဲ့ရသတဲ့လား
ဖေဖေဆန္ဒကို မဖြည့်ပေးနိုင်ခဲ့တဲ့ သား... ကျွန်တော့်ကို ခွင့်
လွှတ်ပေးပါ ဖေဖေရယ်။

x x x

ဦးနေရောင်

အသက် (၆၅) နှစ်

(၁၇.၁၀.၂၀၀၄) ရက်နေ့တွင် ကွယ်လွန်သည်။

“ဘုရားရေ... မေမေ... ဘာ... ဦးနေရောင်ဆုံးသွား

ပြီတဲ့။ သတင်းစာထဲမှာ ပါလာတယ်... ဟင်... ဒီမှာလည်း

သတင်းတစ်ခုပါလား”

စကားပါ...

ရောက်ရှိရာနေရာမှ အပြန်ဆုံးဆက်သွယ်ပါ

ဦးသိန်းမောင် (တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)

ဦးမင်းနေလရောင်

“ဘာတွေလဲ သမီးရယ်”

“ဘာ ဆုံးသွားပြီ မေမေရဲ့က၊ ပြီးတော့ သမီးကို ခေါ်မယ်တဲ့သတင်းလဲဦး ဖါလာတယ်”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ . . . သမီးသွားမှာလား”

သတင်းစာကိုင်ထားရင်း သူမ ဝိုင်သွားရ၏။ မဖြစ်ပါဘူး သူမ ဘယ်လိုမျက်နှာမျိုးဖြင့် သူ့ကို ရင်ဆိုင်ရဲမှာလဲ၊ ဝေးလတ်ဆုံး ဝေးဝေးနေတာပဲ ကောင်းပါတယ်လေ။

“မသွားတော့ပါဘူး မေမေ၊ ပြီးခဲ့တာတွေလည်း ပြီးသွားတော့၊ သမီး စာမေးပွဲ မနက်ဖြန်ပြီးရင် အလုပ်ရှာချဦးမှာ”

“အေးလေ . . . ကောင်းပါတယ်၊ ကဲကဲ . . . နောက်ဆုံး ဘာသာကို သေချာကျွန်ုပ်ပဲဦး သမီးရယ်၊ အလုပ်ကိစ္စ လျှော့ဆယ်မစဉ်းစားနဲ့၊ မေမေတို့ သားအမိနှစ်ယောက် ပြီးပြီချွေတာပြီး စားလို့ရနေတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

သူမ ကျောင်းစာအုပ်များယူ၍ မြဲထဲရှိ သရက်ပင်ရ အောက် ရံတန်းဆီ လှမ်းလာခဲ့သည်။ ရံတန်းလေးပေါ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး အပင်ပေါ်မော့ကြည့်လိုက်တော့ သရက်သီးတွေ ပြာထဲ

နံ့လျှပ်ကိုမှ ရေထင်

နံ့အောင် သီးနေ၏။ အပင်တွေ အုပ်ဆိုင်းလျက် ခြံဝင်းလေးက သာသာယာယာရှိပါသည်။ နေ့ဖြစ်ရုံ ဆောက်ထားသည့် ဝါးတဲလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ မေမေက ကွပ်ပျပ်ပေါ်မှာ ထိုင်ချက် သူမအတွက် သိုးမွေးအနွေးထည်လေး ထိုးနေသည်။

အခုချိန်ဆို ဦးနေက ဝမ်းနည်းအားငယ်နေမှာပေါ့နော်။ အပဲပဲ ဦးနေလသားမှာ နှစ်သိမ့်ပေးမယ့် ဂုဏ်သရေရှိလူကြီးတွေ နေမှာပါ။ ပြီးတော့ ဒေါက်တာပပသိုလည်း ရှိနေမှာ သေချာစိတ်ပါ။ သူမမှာသာ သူနဲ့မပတ်သက်ချင်တော့လို့ ဘဝမှာ သံယောဇဉ်အရှိဆုံး ကိုကိုကျော်ကိုပါ ရှောင်ပုန်းပြေးထွက်ခဲ့ရတာလေ။ ကိုကိုကျော်ကိုတောင် မတွေ့ရဲတော့တဲ့အထိ သူမရဲ့ အဖြစ်အပျက်က ဆိုးရွားခဲ့တာကိုး။

ငယ်စဉ်ကတည်းက လက်တွဲပေါင်းသင်းလာခဲ့သည့် သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးကို သူမကြောင့် စိတ်ဝမ်းမကွဲစေလိုပါ။ သဘာဝပြန်ခဲ့သလို သူမလိုမိန်းကလေးမျိုးကို ယူလိုက်ရ၍ ကိုကိုကျော်ဆက်က အနုတ်လက္ခဏာနှင့် နှစ်နာမှုတွေ တသိကြီး မရစေလိုဘူး။ အမှန်ပါ။ ဘယ်လောက်ပဲ သံယောဇဉ်ကြီး ခိုင်မြဲနေပါစေ အာဟာရကသနဆိုတဲ့ စားထက်ထက်က သူမနှင့် ကိုကိုကျော်ကြား

မှာ ပြတ်တောက်စေခဲ့လေပြီ။ မျှော်လင့်ချက်တွေ ပွေ့ပျံ့ကြပြီး ဖြစ်လာမည့် ကိုကိုကျော်ကို သူမ ရေးပေးခဲ့သည့်စာကြောင့် ရင်အမောဆိုစေခဲ့လျှင်ဖြင့် . . .

မျက်ရည်ပေါက်က ဗလာစာအုပ်ပေါ်သို့ ကျသွားတော့သည်။ အစကတည်းက မတွေ့ခဲ့ကြရင် ကောင်းမှာပဲနော်။ ပထမကိုကိုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုကိုကျော်ကို မဆုံတွေ့ခဲ့ရင်၊ ဒုတိယကိုကိုကျော်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဦးနေလနဲ့ မဆုံဆည်းမိရင် ဒီလို ပြဿနာတွေ ဖြစ်လာစရာအကြောင်းမရှိနိုင်ပါဘူး။

စိတ်လက်ပေါ်ပါးပြီး ရယ်မော ပျော်ရွှင်နေရမယ့် အသက်အရွယ်မှာ ဝေဒနာတနင့်တပိုးကြီးနှင့် ကြေကွဲခံစားနေရတာတွေကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မသိစေချင်ပါဘူး။ ဘဝမှာ ဘယ်သူစိမ်းယောက်ျားကိုမှ မခင်မင် မရင်းနှီးစေဖို့၊ သံယောဇဉ်မတွယ်မိစေဖို့ သင်ခန်းစာက နောင်တများစွာနှင့်အတူ သူမကို ပေးခဲ့လေပြီ။

ဪ . . . ငယ်ရွယ်သူလေးရဲ့ဘဝမှာ စိတ်လွှင့်စားရင်စရာခွင့်ကိုတောင် ကံကြမ္မာက အခွင့်မပေးခဲ့လေပြီ။ ခဲမှန်စွာတောသူငယ်လေးလို အရာရာကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စိတ်ထွေး

ဆက်တိုက်လည်း လမ်းခရီးကို ရင်ကွက်တည်ငြိမ်စွာ လျှောက်လှမ်းနိုင်ဖို့ သူမ ပြင်ဆင်ရတော့မည်။ သတိရနေတယ် မေ့နိုင်အောင် ဤစားရဦးမည်။ လွမ်းနေပေမယ့်လည်း နာကြည်နိုင်အောင် အဟတ်နိုင်ဆုံး ဖြေဆည်ရမည်လေ။

သူမတို့ငှားနေခဲ့သည့် အိမ်ရှင်ဦးလေးကြီး၏ အကူအညီဖြင့် ဤမှော်ဘီခြံလေးမှာ လာငှားနေဖြစ်ခဲ့တာကို ကျေးဇူးတင်စမ်းသာလှပါပြီ။ မေမေ့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ချမ်းချမ်းသာသာထားနိုင်ဖို့၊ ကျေးဇူးပြုစုနိုင်ဖို့ ရှိသမျှ ခွန်အားတွေကို စုစည်းလျက် သူမရုန်းကန်လှုပ်ရှားချဦးမည်။ ကိုကိုရေ . . . ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးနဲ့ အသည်းကွဲနေတဲ့ ညီမလေးကို ကိုကို မမြင်တွေ့နိုင်တော့ပေမယ့် ကိုကိုကို ညီမလေး သတိရတမ်းတနေလျက်ပါတိုက်ရယ်။

ညနေ လေးနာရီရှိပြီမို့ မီးဖိုဆောင်လေးထဲမှာ ချက်ပြုတ်ဖို့ ပြင်ဆင်ရင်း မီးမွှေးကာ ထမင်းအိုးတည်လိုက်၏။ ခြံထဲရှိ ချည်ပေါင်ရွက်လေးများ ခူးကာ ပွေလျက် ဆီတစ်ပေါက်နပ်ပေါက်နှင့် ကြက်သွန်နီပါးပါးလှီးခတ်ကာ ဟင်းချိုချက်လိုက်သည်။ မနက်က ကြော်ထားသည့် ငါးကြော်ကို ပဲငံပြာရည်လေးဖြင့် ကြက်သွန်နီ

၂၉၆

မမသဒ္ဓါဆောင်

အတွင်းလေးတွေ လိုးကာ ပြန်နှစ်၏။ စိမ်းစားငါးပိကို မီးဖုတ်၍
 ငရုပ်သီးစိမ်း၊ ကြက်သွန်နီဖုတ်ပြီး ငါးပိထောင်းထောင်းအပြီး စားခဲ့
 ဝိုင်အပူလေးမှာပြင်ဆင်၍ အုပ်ဆောင်းအုပ်ထားကာ ခြံအနောက်
 ဘက် ထွက်လာခဲ့သည်။

ရေတွင်းမှ ရေကြည်တို့ကို ဝင်၍ စည်ပိုင်းလေးထဲ ထည့်
 ဖြည့်ပြီး မေမေ့ကို ရေချိုးပေးပါသည်။ သနပ်ခါးကို ကျောက်ဖျတ်
 ထက် ခပ်ပျစ်ပျစ်လေး သွေးပေးထားပြီးမှ အပင်တွေ ရေလောင်း
 ရန် ထွက်ခဲ့၏။ ရေထမ်းတံပိုးဖြင့် ရေပုံးနှစ်ပုံးကို ထမ်း၍ တစ်ခြံလုံး
 ရှိ သီးပင်စားပင် ပန်းပင်တို့ကို ရေလောင်းလိုက်၏။ နောက်မှ စင်
 ကလေးတစ်ခုဆောက်ပြီး တိုင်ကီတင် ရေပိုက်ဝယ်ကာ ရေဖြန်း
 နိုင်ဖို့ ပြင်ဆင်ရဦးမည်။

မြရွှေကွက်လပ်မှာ စိန်ခြယ်၊ သပြေတို့ကို အခင်းလိုက်
 စိုက်ထား၏။ စံပယ်ရုံနှင့် ဆိတ်ဖလူးရုံက ဖွေးနေအောင် ပွင့်နေ
 ပေပြီ။ ခြောက်... တစ်သက်လုံး ပျော်ချင်လျှင် သစ်ပင်စိုက်လို့
 ဆိုရိုးရှိခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ သူမ တစ်သက်လုံး ပျော်ချင်ပါ
 သည်လေ။

အပင်တွေ ရေလောင်းအပြီး ရေချိုးကာ မေမေနှင့်အတူ

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၂၉၇

ထမင်းစား၏။ မေမေ ဘုရားရှိခိုး ပုတီးစိပ်နေစဉ် သူမ သိမ်းဆည်း
 စရာရှိသည်တို့ကို သိမ်း၍ သရက်ပင်အောက်သို့ ထွက်ခဲ့ပြန်၏။
 ညဘက် လမင်းက ထိန်ထိန်သာနေပါသည်။ သတိပြုပြီးမှသာ
 လေနှင့်အတူပါသွား၏။ နားထဲမှာ ကိုကိုကျော်နှင့်အတူ Dreams
 မှာ ဆိုခဲ့သည့် သီချင်းသံကို ကြားယောင်နေမိသည်။ အတူတူ
 ရှေ့ဆက်ဖို့ လက်မတွဲဝံ့တာ ကိုကိုကျော် နားလည်ပေးမိကွယ်။
 နောင်တစ်ချိန်မှာ ကိုကိုကျော်နဲ့ ဦးမင်းနေလကို အိမ်ထောင်ဖက်
 ကိုယ်စီနဲ့ သာယာပျော်ရွှင်နေတာကို ဝါလေး မြင်ချင်ပါတယ်။
 လမင်းကြီးသာ စကားပြောတတ်ခဲ့ရင် ဝါလေးရဲရင့်ဖွင့်သံတွေကို
 ကိုကိုကျော် သိအောင် ပြောပြမှာပါလေ။

* * *

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၂၉၉

Love is not a thing to ask for, but itself appears
automatically.

ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ တောင်းဆိုရတာ မဟုတ်ဘူး . . .
သုတလိုလို ဖြစ်တည်လာတာပါ . . .

ဘလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၃၀၀

အန်တယ်ဦးနေရောင် ကွယ်လွန်တာကို ဖုန်းဖြင့်သာ အသိပေးလျက် သူ့ကို ပြန်မလာနိုင်သဖြင့် အလုပ်အားလုံး ပြီးဆုံးမှသာ ရန်ကုန်ကို သူ ပြန်ရောက်ခဲ့၏။ ထိုကံခန်းမှာ ပစ္စည်းတွေ ထားခဲ့ပြီး ဝါလေးရှိရာ အိမ်ခန်းလေးဆီ မျှော်လင့်ချက်တွေ တပွေ့ကြီး သယ်လျက် အပြေးအလွှားရောက်ခဲ့တော့ ညနေစောင်းနေလေပြီ။ အိမ်ခန်းလေးပေါ် တက်လိုက်တော့ ဒေါ်လေးနှင့်ဝါလေးကို မတွေ့ရဘဲ အခြားအိမ်ရှားများကိုသာ မြင်လိုက်ရသဖြင့် သူ ထူပူအုံ့သြသွားရတော့သည်။ ရုတ်တရက် သူ့အနောက်ဘက်မှ အသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ဟာ . . . အစ်ကိုကျော် ပြန်လာပြီ”

“ဖိုးတာ . . . ဝါလေးတို့ရော”

“ပြောင်းသွားပြီ အစ်ကို၊ အစ်ကိုကို မမဝါ စာအိတ်တစ်ခုနဲ့ ဘူးတစ်ဘူးပေးခဲ့တယ်။ ခဏလေးစောင့်နော်၊ ကျွန်တော် သွားယူပေးမယ်”

ဘာပြဿနာတွေဖြစ်လို့ အိမ်ပြောင်းသွားတာပါလိမ့်။ ဇေဝေဝါ အတွေးတို့ဖြင့် စိုးတာ ယူလာပေးသည့် စာအိတ်ကို ချက်ချင်း ဖောက်ဖတ်လိုက်ပါသည်။

“ကိုကိုကျော် . . .

ဝါလေး နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာ ကိုကိုကျော်ကို ဝါလေး မချင်ပြတတ်တော့ပါဘူး။ သေချာတာတစ်ခုခုကတော့ ဝါလေး ကိုကိုကျော်နဲ့ အဝေးဆုံးထိ ထွက်ပြေးသွားပြီဆိုတာပါပဲ။

ဝါလေးကို မေ့လိုက်ပါတော့။ ဒီလိုပြောလို့ ဝါလေးရဲ့ အသည်း ဟာလှချည်လားလို့ ကိုကိုကျော် မထင်လိုက်ပါနဲ့။ ဝါလေး ရင်နဲ့အမျှ ခံစားနေရတာပါ။ ဝါလေးအနားမှာ ကိုကိုကျော် ရှိနေတော့ တစ်နေ့ ပြန်လာနိုးနဲ့ ဝါလေး မျှော်လင့်နေမိတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုကျော်ရယ် ကံကြမ္မာက ဝါလေးနဲ့ ကိုကိုကျော်ကို အဝေးဆုံး ကို ပို့ပေးပြီး ခွဲလိုက်ပါပြီ။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှအကြောင်းအရာတွေကို

ကိုကိုကျော် တစ်နည်းနည်းနဲ့ သိသွားခဲ့ရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ် မဖို့ပါနဲ့။ ဝါလေးရဲ့ အပြစ်လို့ပဲ ယူဆလိုက်ပါနော်။

ဦးမင်းခနုလနဲ့ ကိုကိုကျော်ကို အမြဲထားဝရ အခင်အမင် မပျက် လက်တွဲနေတာကိုပဲ ဝါလေး မြင်ချင်ပါတယ်။ ဝါလေးကို ခွင့်လွှတ်ပါ။

ကိုကိုကျော်ရဲ့တစ်ချိန်က

ဝါလေး . . .

ရင်ထဲမှာ ဟာခနဲဖြစ်သွားရ၏။ ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ် ကုန်တာလဲ။ သူ ဘာကိုမှ မစဉ်းစားတတ်တော့။ ခါကြားမှာ ညှပ်ထားသည့် Handphone မှ ခေါ်သံမြည်လာ၏။

“တုတု . . . တုတု”

“ဟယ်လို . . . အလတ်လား”

“အေး . . . ဟုတ်တယ် ယ”

“နင် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်နေပြီ မဟုတ်လား။ ငါ နင်ကို ပြောစရာတွေရှိနေတယ်။ ငါ့အိမ်ကို လာခဲ့ပါ”

“အခုလား . . .”

“အေး... အခုပဲ”

“ဒါဆို ငါလာပြီ”

သူ ကားပေါ်တက်၍ မောင်းထွက်လာခဲ့၏။ ရင်တွင်း နွမ်းလျမှုတို့နှင့် တခြေမြေမြေလောင်ကျွမ်းနေသည့် အလွမ်းမီးတောက်ကို ဘယ်လိုငြိမ်းသတ်နိုင်မှာလဲ ဝါလေးရယ်၊ ခြေရာလေးတောင် ရှာမတွေ့တော့အောင် ပုန်းကွယ်ခဲ့ပြီလား။ ရင်ထဲမှာ ပဟေဠိတွေ နှင့် ရှုပ်ထွေးနေစဲ။

ကားကို ငြိမ့်လမ်းချိုးအတွင်း ချိုးချလိုက်၏။ တစ်ထပ်တိုက် ဖြူလေးချေမှာ ကားရပ်လိုက်တော့ တိုက်ချေမှာ ပပက အဆင်သင့် ရပ်စောင့်နေသည်။ သူ့ကိုမြင်တော့ ခပ်နွမ်းနွမ်း အပြုံးဖြင့် ကြိုလိုက်ပါ၏။

“လာ... အလတ်”

“ပပ... ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲဟဲ့၊ ငါဘာမှနားမလည်နိုင်တော့ဘူး။ အခု ဝါလေး မရှိတော့ဘူး၊ ဝါလေး... ငါ့ဘဝထဲက နေ အပြီးအပိုင်ထွက်သွားပြီကွာ”

ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ချသည်အထိ ပပ ဘာတစ်ခွန်းမှ ထပ်မမပြောဘဲ ငြိမ်သက်နေ၏။ သူ မျက်နှာပြင်ကို ပွတ်သပ်ရင်း စိတ်ကို

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

လျှော့ချလိုက်တာပဲ ပပက စိုးဝံတက်လာသည့် မျက်ရည်တို့ကို မျက်တောင်တချင်းမျှင် ခတ်လျက် မျက်နှာကို ပင့်မော့ထားလိုက်ရသည်။ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်၍ အံတင်းတင်းကျိတ်ထားလိုက်သည့် ပပ၏မာန်တင်းပဲ့ကို သူ ဝေးကြည့်နေမိ၏။

“အလတ်... နင် မိတ်ဆိုင်ဆိုင်ထားပါ။ ငါပြောမယ်... အခုဆိုရင် နင်နဲ့ငါဟာ ဘဝတူတွေ ဖြစ်သွားခဲ့ပါပြီ”

“ဘဝတူတွေ... ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ပပ၊ ငါနားမရှင်းဘူး”

ပပမျက်နှာမှာ မိုးပြီးတစ်ခု ဖြစ်တည်၏။ မျက်လုံးများဆီမှ မာနရောင် တလက်လက်တောက်ပလာသည်။

“ကိုယ့် အခင်တွယ်ရဆုံးသူ ကိုယ့်အပေါ် သစ္စာဖောက်အံ့ကို နင် ဘယ်လိုခေါင်းစဉ်တပ်မလဲ”

“ဘာလဲကွာ...”

“ဟုတ်တယ်... နင့်အပေါ်မှာ စကားငါ သစ္စာဖောက်မလို၊ ငါ့ကိုလည်း ကိုနေ...”

“မဖြစ်နိုင်တာ... ပပ... နင် စိတ်ရောကောင်းချွဲလား။ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စကြီးပါဟာ”

“အေး... နင် မယ့်ဘူး မဟုတ်လား၊ ငါက မိန်းမသားပါ အလတ်ရဲ့ ပိုဆိုးတာပေါ့။ နင် စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကိုနေဟာ ငါ အမြဲ ပြောနေတာမှားတာပဲတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။ တည်ကြည် တာ၊ ခြောင့်မတ်တာ၊ မှန်ကန်တဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချနိုင်တာ။ အဲဒါ တွေကစလို့ ကျန်တာတွေ နှင် သိပြီးသားပါ အလတ်ရယ်။ အဲဒီလို လူတစ်ယောက်က ငါ့ကို ဒီလိုလုပ်ရပ်မျိုး လုပ်လိမ့်မယ်လို့ ငါ ထင်မထားဘူး။ မိဘချင်း စေ့စပ်ပေးထားတယ်ဆိုပေမယ့် ငါတို့ နှစ်ယောက် နားလည်မှုတွေနဲ့ ထူထောင်မယ့် အိမ်ထောင်ရေးမှာ ငယ်သံယောဇဉ်လေးနဲ့ ငါ့အပေါ် တစ်နေ့ သူချစ်လာမှာပဲလို့ မျှော် လင့်ထားခဲ့တာ။ အဲဒီမျှော်လင့်ချက်တွေ ပျက်စီးခဲ့ပြီ အလတ်ရယ်။ တကယ်ကို ပျောက်ဆုံးခဲ့တာပါ”

ပပ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချလိုက်ပါ၏။ သူ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောမိဘဲ အငေးသား ကြည့်နေမိသည်။ ဘာတွေလဲ... ဘာတွေ လဲ ပပရယ်။

“ငါက တရားဝင်မဟုတ်သေးတဲ့သူဆိုပေမယ့် ငါ့ ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းမှာ လူသိရှင်ကြားဖြစ်နေတဲ့အဆင့် ပါ။ ငါ့ သိပ်ရှက်တယ်။ ဆရာဝန်အသိုင်းအဝိုင်းမှာ တစ်နေ့နေ့ ငါ

တို့ လက်တွဲမှာလို့ တစ်ထပ်ချ ယုံကြည်ထားခဲ့ကြတာလေး။ အခု တော့ အဲဒါတွေအားလုံး သိထဲရေသွန်ဖြစ်ခဲ့ပြီ”

“ပပ... ငါ...”

“အလတ်... နင်နဲ့စကားဝါက နှလုံးသာချင်း ထေပြီး ချစ်နေကြတဲ့သူတွေမို့ နှင် ငါ့ထက်ပိုပြီး ရင်ကွဲမှာကို ငါ တိုက်ချင်း တပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ်။ ခုချိန်မှာ ငါတို့ ဘာမှလုပ်လို့မရတော့ ဘူး။ အရာရာအားလုံး ပြီးဆုံးသွားပါပြီဟာ”

“မယ့်ဘူး... ငါမယ့်ဘူး ပပ။ ဝါလေး... ဝါလေး ဒီ လောက်ဆရာမပဲဘူး၊ ပြီးတော့... နေလ... နေလကလည်း ငါတို့နှစ်ယောက်အကြောင်းကို အတွင်းသိ အစင်သိပါဟာ။ မဖြစ် နိုင်ဘူး... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ပပရာ”

“အေး... ငါသိတယ်။ နှင် ဒီလိုပဲပြောမယ်ဆိုတာ ငါ သိနေလို့ ခိုင်လုံတဲ့ သက်သေနဲ့ ငါ ပြမယ်... တောင့်”

ပပက ဖျတ်ခနဲထရပ်ကာ ဘီရီအံဆွဲထဲမှ စက္ကူအိတ် တစ်ခုကို ယူလာပြီး သူ့ရှေ့မှာ ထုတ်၍ ဖြန့်ချပြလိုက်ပါ၏။ ဘုရား ဘုရား... နေလနှင့် ဝါလေးတို့ တွဲရှိက်ထားသည့် ဓာတ်ပုံတွေ ပါလား။ သူ လက်တွေ တဆတ်ဆတ် တုန်လျက် ရှိနေကြတဲ့ တစ်ပုံ

ခွင်း တိုင်ကြည့်နေမိ၏။

“နင် မြင်ပြီမဟုတ်လား။ သူတို့ နှုတ်က ဖွင့်မပြောကြပေမယ့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်နေတဲ့အကြည့်တွေနဲ့ တင် သိသာနိုင်ပါတယ်။ ရှင်းရှင်း ပြောရရင် ကိုနေဇေဇေ ဆုံးသွားရတာလည်း နင့်စကားဝါနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တာပဲ။ သူဟာ ငါတို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ကြားမှာ ဖွေဖွေတင်မကဘူး အန်ကယ် ဦးနေရောင်ရဲ့ အသက်ကိုပါ ဆုံးစေခဲ့တာကို နင် ယုံလိုက်ပါ။”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... မဖြစ်နိုင်ဘူး ပေ။ ဝါလေးက အခုမှ ခမေ နှစ်သာသာ ကလေးအရွယ်လေးပါ။ သူ ဒီလောက်မရိုင်းပါဘူး။ ဒီအကြောင်းတွေဟာ နေလကြောင့်ဖြစ်တာ သေချာတယ်။ နေလသာ မဖြားယောင်းခဲ့ရင် ဒီကိစ္စတွေ ဖြစ်လာစရာအကြောင်း မရှိဘူး။ နေလသာ တရားမဖြစ်မှာ ... ငါ သွားရှင်းမယ်”

သူ ဝန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး တတ်ပုံများကို သိမ်းကျုံးယူလိုက်၏။ တိုက်ရှေ့ရပ်ထားသည့် ကားပေါ် တံခါးဖွင့်တက်စဉ် ယက နောက်ပါးမှ လိုက်၍ပြောလိုက်ပါသည်။

“နင်တစ်ဖက်သတ် မဆုံးဖြတ်မိပါစေနဲ့ အလတ်။ လက်ရပ်ဆိုတာ နှစ်ဖက်တီးမှ ပြည်တာကို နင် သတိရပါ”

“တောက်”

သူ တရကြမ်း ကားကို မောင်းထွက်လာခဲ့၏။ ရွှေတောင်ကြားလမ်းကို ရောက်တော့ မှောင်ချိန်အချိန် ဖြစ်နေလေပြီ။ မြဲငှာ ကားပွန်းကို အကျယ်ကြီးတီးလိုက်၍ ဦးဖြာ တံခါးကို တဖန်းကတန်း ဖွင့်ပေးလေသည်။ အဖြူရောင်နှစ်ထပ်တိုက်ရှေ့ ကားရပ်လိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့ ဘာဂျာတံခါးကို တင်ရှိုင်းရှိုင်း ဆွဲခါလိုက်သည်။

“နေလ ... နေလ ... မင်း ဘယ်မှာလဲ။ ငါလာပြီလေ နေလ”

ညအမှောင်မှာ သူ့အသံက ဟိန်း၍ထွက်လာ၏။ နောက်ဖေးမှ ရွှေဝါပြေးထွက်လာပြီး သူ့ကို ပျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်နေသည်။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ။ တံခါးဖွင့်လေ ... ဘယ်မှာလဲ နေလ”

“တ ... တကြည့်ခန်းထဲမှာပါ”

“ဖွင့် ... မြန်မြန်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

ကတုန်းကယင်ဖြင့် သော့ဖွင့်ပေးလိုက်သည့် ဘာဂျာ

တံခါးကို ဘေးနှစ်ဖက် တွန်းဖွင့်လိုက်ပြီး၊ တကြည့်ခန်းဆီ ဦးတည်
လျှောက်လှမ်းခဲ့၏။ စေတေးသည့် အခန်းတံခါးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း
တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်တော့ ပြတင်းဝမှာ သူ့ကို ကျောပေး၍ ရပ်နေ
သည့် နေလကိုမြင်နေရသည်။ သူ နေလဆီသွား၍ ပခုံးကို ဆွဲ
လှည့်လိုက်ပြီး မျက်နှာကို လက်သီးဖြင့် အားကုန်ထိုးချလိုက်ပါ။
တစ်ချက်... နှစ်ချက်... သုံးချက်...

“ဝန်း”

အခန်းထောင့်မှာ ရွေ့ခနဲ လဲကျသွားရင်း နေလနားခေါင်း
နှင့် နှုတ်ခမ်းတို့မှ သွေးတို့ ဖြာဆင်းလာ၏။ လက်ခံဖြင့် သွေးတို့
ကို သုတ်ရင်း အလတ်မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“အလတ်... ငါ...”

“ဘာမှ ရှင်းမပြန်နဲ့၊ မင်းပြောတာ ဘာတစ်ခုမှ ငါ မယုံ
တော့ဘူး။ သစ္စာဖောက်ကောင်... မင်းကြောင့် ဝါးရာ ဝါးလေး
ရော၊ ပပပါ အသည်းတွေကွဲကုန်ပြီ။ အဲဒါ မင်းကြောင့်... မင်း
စည်မစောင့်လို့ ဖြစ်လာရတဲ့အကျိုးဆက်တွေလေ။ လူယုံသတ်
လို့ သေတယ်ဆိုတာ ငါမှ အစစ်ပဲ။ ငါ သိပ်ချင်ရတဲ့သူငယ်ချင်းက
ငါ့နောက်ကျောကို မားနဲ့ထိုးလိမ့်မယ်လို့ ငါ လုံးမယုံရတာ...”

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

မင်း... မင်းမို့ လုပ်ရက်တယ် နေလရော၊ မင်းမို့ လုပ်ရက်တယ်ကွာ”

“အလတ်... မင်း အထင်မှားနေတာပါ။ ငါ... ရှင်းပြ”

“ရှင်းပြမှာလဲ။ ဒီထက်ခိုင်လုံတဲ့ သတ်သေပြရဦးမှာ
လား။ ဟင်း... ဒီမှာကြည့်... မင်းမြှူဆွယ်ဖြားသောင်းနေတဲ့
အရှက်မရှိတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ၊ အဲဒီမှာ ကြည့်”

လက်ထဲမှ ဓာတ်ပုံတစ်ထပ်ကို နေလထံ ပစ်ပေါက်
လိုက်၏။ စကားမိနှင့် တွဲရှိက်ထားသည့် ဓာတ်ပုံတို့က လွင့်စင်
လျက် နေရာအနှံ့ ပြန့်ကြဲကုန်သည်။ “ဪ... ကလေးရယ်...”

“အလတ်... ထိုင်ပါဦး သူငယ်ချင်းရော၊ ငါ့စကားတွေကို
သည်းခံပြီး နားထောင်ပေးပါ။ ငါ ပြောပြီးရင် မင်း ငါ့ကိုသတ်ပစ်ချင်
လည်း သတ်လိုက်ပါ... ငါ အသေခံပုံပါတယ်”

“ဝါလေး... ဝါလေး မရှိတော့ဘူးကွာ၊ ငါ့ရင်ခွင်ထဲကနေ
အဝေးဆုံးကို လွင့်သွားချပြီ။ အဲဒါ... မင်း... မင်းကြောင့်”

အလတ် ထိုင်နုမှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး မျက်နှာကို လက်ဝဲ
ဖြင့် အုပ်ထားလိုက်ပါသည်။ ကိုယ့်ရင်တွေ ကွဲကုန်ပါပြီ ဝါလေး
ရယ်၊ ကိုယ် ဘယ်လိုဖြေဆည်ရမှာလဲ။ ကိုယ် ခံစားနေရတာတွေ
ကို မင်း သိအောင် ဘယ်လိုပြောပြရမလဲကွယ်။

“ငါ... စကားရဲကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာ ဝန်ခံပါတယ်”

သူ့ဆတ်ခန့် ထရပ်လိုက်ပြီး ရှေ့မှာ လာရပ်သည့် နေလ
ကို တွန်းချလိုက်သဖြင့် နေလ ဆိုဖာနဲ့ပေါ် လဲကျသွားပြန်သည်။

“တောက်... မျက်နှာပြောင်တဲ့ကောင်၊ ငါ မင်းကို စိတ်
ရော လူပါ ကူညီပေးခဲ့တာ ငါ့နည်းနားကို လူယူဖို့မဟုတ်ဘူးဘူး
မင်းလိုကောင်နဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ရတာ ငါ နှစ်နာတယ်။ ဒီမှာ...
ငါ့မျက်နှာကို သေချာကြည့်။ ငါ့ငါ့ချစ်သူအတွက် အစီအစဉ်တွေ
ဆွဲထားတာ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။ ဝါလေးအတွက် -
ဝါလေးအတွက် ငါ Dreams ကော်ဖီဆိုင်လေးဖွင့်ထားပြီးပြီ။ ငါ
ပြန်လာတာနဲ့ ငါတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ပြီး သားယာတဲ့ အိမ်
ထောင်တစ်ခုကို ထူထောင်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားတာ။ ခုတော့...
မင်းကြောင့် အကုန်ပျက်စီးကုန်ပြီကွ။ မင်းဟာ ငါ့အတွက် ဂြိုဟ်
ဆိုး၊ နတ်ဆိုးပဲ... နေလ... မင်းကွာ...”

သူ နံရံကို လက်သီးဖြင့် အခါခါ ထိုးချလိုက်သဖြင့် လတ်
နံ့မှ သွေးတွေဖြာထွက်လာတော့သည်။ နေလက သူ့လက်တို့
ဖမ်းယူလိုက်လေ၏။

“အလတ်... မင်းလုပ်ချင်ရင် ငါ့ကို ကြိုက်သလိုလုပ်

ပါကွာ။ ငါ့ကို အသေသာသတ်လိုက်ပါတော့... ဟုတ်ပါတယ်။
ငါ့မှာ... ငါ့မိတ်ဆွေတစ်ပါး။ ဒါပေမဲ့ ငါ ဒီနေ့အထိ စကားရဲကို
တစ်ခါမှ ဖွင့်မပြောရသေးပါဘူး။ ဘယ်တော့မှလဲ ဖွင့်ပြောဖြစ်မှာ
မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒါသေချာပါတယ်”

“တောက်... ဒါကြောင့် ဝါလေးပြောတာကိုး။ ဦးနေလ
ဆီမှာ မလုပ်ချင်တော့ဘူးတဲ့။ သူ့အန္တရာယ်ကို သူ ကြိုမြင်ခဲ့သား
နဲ့ ကာကွယ်မပေးနိုင်ခဲ့တဲ့ ငါ... ငါ အသုံးမကျဘူးကွာ”

သူနံရံကို မျက်နှာအပ်ကာ ငိုချလိုက်ပါ၏။ နေလထံမှ
တုန်ရီအက်ကွဲသည့်အသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ဘဝမှာ အမှားအယွင်းမရှိအောင် စနစ်တကျ သတိနဲ့
ရပ်တည်ချင်သန်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို အချစ်ဆိုတဲ့အရာက
အနှိပ်ယူသွားခဲ့တာပါ အလတ်ရာ။ အချစ်ဆိုတာကို ငါ အယုံ
အကြည်မရှိခဲ့ပါဘူး။ စကားဝါနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းနှစ်နာမှာစိုးရိမ်
လို့ ငါ စားဆီးခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့... ဒါပေမဲ့... အဲဒီအချိန်က
မပြီး စကားဝါဟာ ငါ့ရင်ထဲကို တဖြည်းဖြည်း ရောက်လာတာပါ။
ငါ ဆင်ခြင်ပါတယ် အလတ်ရယ်။ ငါ့စိတ်ကို ငါ အတတ်နိုင်ဆုံး
ချွန်းအုပ်ဆိန်းချုပ်ပေးမယ့် ငါ မနိုင်ခဲ့ဘူး။ ငါ့ရင်ထဲကအကြောင်း

တွေကို ဖေဖေ သိသွားတော့ ငါ့ကို တားဆီးဆုံးမတယ်။ ငါ ဖေဖေ
စကားကို နားထောင်ပါတယ်။ မင်းနဲ့စကားဝါတို့ အပြန်အလှန်
ထားရှိတဲ့ ချစ်ခြင်းတွေကို သိနေရုံလို ဘယ်သောအခါမျှ ဖွင့်မပြော
ဖြစ်ဖို့ ငါ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ။ အချစ်ဆိုတာ ခက်သားလား အလွယ်
သူ့အလိုလို ဖြစ်တည်လာတဲ့ ချစ်ခြင်းတွေနဲ့ ချစ်သူကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်
မရဘဲ အရိပ်တကြည့်ကြည့် ကြည့်နေရရုံလေးနဲ့ ငါ ကျေနပ်နေခဲ့
တာပါ။ သူ့အတွက်ဆို ဘာကိုပဲပေးဆပ်ရ ပေးဆပ်ရ ငါပေးချီ
အသင့်ပါပဲ။ ခံစားချက်ကို ဦးစားပေး မိုက်မဲချင်နေတဲ့ ငါ့ကို ဖေဖေ
ဆုံးမလို့မရမှန်းသိတော့ စကားဝါနဲ့ဆုံတွေ့ခဲ့တယ်။ ငါနဲ့မပတ်
သက်ဖို့ တားခဲ့တယ်။ ငါနဲ့အဝေးဆုံးမှာနေဖို့ အမိန့်ချခဲ့တယ်။ သား
အပေါ်မှာထားရှိတဲ့ အတ္တတွေနဲ့ စကားဝါကို ဟောဒီအံ့ဆွဲထဲစာ
ငွေတွေရယ်၊ ဟောဒီရတနာတွေရယ် ပေးပြီး ပြောခဲ့တာပါကွာ။
အေး... စကားဝါဟာ မင်းအပေါ်မှာ သိပ်ကို သစ္စာရှိတဲ့မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ပါ။ သူ့သိက္ခာကို အပွန်းအပဲ့မခံပါဘူး။ ငါနဲ့ ဘယ်
တော့မှ မပတ်သက်စေရပါဘူးလို့ ကတိပေးပြီး ဒီအရာတွေအား
လုံးကို ထားခဲ့ပါတယ်။ သူ့ကို နှစ်နာစေတဲ့စကားတွေနဲ့ ပြောနေ
တဲ့ ဖေဖေကို ဦးဆုံးကြိမ်ချပေးတဲ့အထိ သူ့ရဲ့မွန်မြတ်တဲ့ စိတ်နှလုံး

ကို သိစေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ဖေဖေ ရင်ကွဲခဲ့ရတာပဲ။ သူ ဒီလောက်
ခံစားနေရတဲ့ကြားက ဖေဖေကို ပြောပေးခဲ့တယ်။ ငါ့ဆီကို ဖုန်းခေါ်
ပေးခဲ့ပါသေးတယ်။ မင်း စဉ်းစားကြည့်ပါအလတ် ... ဒီကိစ္စတွေ
ငါ ဘာမှမသိခဲ့ပါဘူး။ ငါတို့ရဲ့ ပြဿနာကို ဖေဖေပဲ အသိဆုံးပါ။
ဖေဖေ မဆုံးခင် ငါ့ကို အားလုံးရှင်းပြသွားခဲ့ပါတယ်။ စကားဝါကို
တောင်းပန်ပေးပါလို့ တဖွဖွမှာခဲ့ပေမယ့် အဲဒီအခွင့်အရေးကို ငါ
မရတော့ဘူး။ စကားဝါ ပြန်ပါမလာဘဲ ငါ ပြန်ရောက်ခဲ့တော့
နောက်ကြောင်းမအေးတဲ့ ပျက်နှာနဲ့ ဖေဖေ နှလုံးရပ်ပြီး ဆုံးခဲ့
တယ်။ ကဲ... အဓိကက ဘယ်သူ့အပြစ်လဲ။ ဒီကိစ္စတွေဟာ ဖေဖေ
ကြောင့် ဖြစ်လာခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် ရေသောက်မြစ်က-ငါက စခဲ့
တာလေ။ ဖေဖေကို ငါ အပြစ်မတင်ရက်ဘူး။ ဖေဖေနောက်ဆုံး
ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ ငါ စကားဝါကို နေနေသည့် ရှာနေခဲ့တာ
ခုချိန်ထိပဲ။ သတင်းစာထဲကနေ ဆင့်ခေါ်နေတာလည်း ဒီရက်
အထိပဲ။ ဖေဖေ သူ့အတွက် စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ ထားပေးခဲ့တာတွေ၊
အနားအညွှတ် တောင်းပန်ခဲ့တာတွေကို ဒီနေ့အထိ ငါ ဘာမှ လုပ်
ခွင့် ပြောခွင့် မရသေးဘူး။ ငါ တကယ်ကိုကြေကွဲခံစားနေရတာ
ပါ။ ငါ့ထက် ... ငါ့ထက် ပိုပြီးနှစ်နှစ်နဲ့ခံစားနေရမယ့် ကလေးချဲ့

၃၁၆

မမသဒ္ဓါမောင်

နလုံးသားကို ... ငါ ...

"ဝါလေးဟာ အင်မတန်စိတ်ထားမြဲစင်တဲ့ မိန်းကလေးပါ။ သူ့အပေါ် အမြင်မကြည်လင်ပေမယ့် မင်းကို အသက်မဆုံးအောင် အချိန်မီ ဆေးခန်းကိုတောင် ပို့ပေးခဲ့တာပါကွာ"

"ငါ သိပါတယ် ... ငါ သိခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနေ့ကတည်း ငါ့သူ့ကို ချစ်နေပြီဆိုတာ သေချာခဲ့တာပါ။ ဒါကို သိခဲ့သားနဲ့ ဇေဓာဘာကြောင့်လုပ်ခဲ့သလိုဆိုတာ ငါ နားမလည်နိုင်တော့ပါဘူး"

အခန်းထဲမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။ နေလနှင့် သူ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေစဉ် နေလက လက်ထဲမှာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ဆံထိုးလေးကို လက်ဝဲထဲမှာ ဖြန့်ကြည်နေရင်း မျက်ရည်တွေတွေ ကျနေ၏။ ဪ ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုမှ ပြိုင်ချစ်ခဲ့တဲ့ ချစ်ခြင်းတွေဟာ မရှိသာတောင် မလျော့ပါဘူးဆိုတာကို ယုံကြည်လိုက်ရပါတော့သည်။

"ငါ ... မင်းကို တောင်းပန်ပါတယ် နေလ။ မင်း ငါ့ကို ပြန်ထိုးချင် ထိုးလိုက်ပါ"

"မလုပ်ပါနဲ့ အလတ်ရား၊ ငါ့အပြစ်က ဒီထက်မက ကြီးတာပါကွာ။ ငါ ... ငါလေ ... ကလေးကို အိပ်မက်တွေထဲမှာ

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၃၁၇

မကြာခဏ ဆုံဆည်းခွင့်ရခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ အပြင်မှာ လူချင်းတွေ နေပေမယ့် ဖွင့်ပြောခွင့်မရှိခဲ့လို့ အိပ်မက်တွေထဲမှာပဲ ငါ ပျော်ရွှင်ခွင့်ရနေခဲ့တာ။ ငါ့စားချက်တွေကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်မပြောဘဲ တစ်ယောက်တည်း မျှီသိပ်ပြီး စုံးကွယ်ထားရတာတွေကို ငါက လွဲလို့ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ပါဘူးကွာ"

"ငါတို့ ဝါလေးကို မတွေ့တွေ့အောင် ရွာကြမယ် နေလ။ စာကယ်လို့ တွေ့ခဲ့ရင် ဝါလေးဆုံဖြတ်တာကိုပဲ ငါတို့ လက်ခံမယ်။ အဲဒီအခါ တစ်ယောက်က ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ နောက်ဆုတ်ပေးရမယ်။ ဒါကို မင်းသဘောတူပါ။ နေလ"

"အလတ် ... မင်းနဲ့စကားဝါက တရားဝင်ချစ်သူတွေပါ။ ငါ ... မင်းတို့နှစ်ယောက်ကြားကို ဘယ်တော့မှ မဝင်တော့ပါဘူး။ ငါ ... ငါ ... နောက်ဆုတ်ပေးမှာပါ"

"မင်း ထင်ထားသလား နေလ။ ဝါလေး ငါ့ကို ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာ ယုံကြည်အားကိုးလိုစိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ပါပဲ။ ဒီနေ့အထိ ငါ့တို့ ချစ်ပါတယ်လို့ သူ တစ်ခါမှ မပြောခဲ့ဖူးဘူး။ ဝါလေးရင်ထဲမှာ ဘယ်သူရှိနေသလဲဆိုတာကို သိအောင် လုပ်ရမယ်။ အဲဒါ အရေးကြီးဆုံးပဲ"

“အလတ် . . . ငါ . . .”

သူ ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး သူငယ်ချင်းဖြစ်သူတို့ တင်းကျပ်စွာ ပေ့ဖက်လိုက်သည်။ ဪ . . . နေလခမျာ အစေ ကလည်း ကွယ်လွန်၊ ချစ်သူကလည်း ပျောက်ဆုံး၊ ဒီကြားထဲ သူ က ဒေါသပွန်ထူပြီး ကိုယ်ထိလက်ရောက် ထိုးကျိတ်တာတွေကို လည်း ကျိတ်မှိတ်သည်။ ခဲနေရတာလေ။

“အချစ်နဲ့စစ်မှာ မတရားတာမရှိဘူးတဲ့ နေလရဲ့။ တို့နှစ်ယောက် စစ်တိုက်ပြီးမှ ဝါလေးကို လုကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ တရားသောနည်းလမ်းနဲ့ ဆုံးဖြတ်ကြမှာပါ။ အဓိကက ဝါလေး ဆုံးဖြတ်ချက် မှန်ကန်ဖို့ပါပဲ။ ဒီနေရာမှာ သူရင်ထဲက အစစ်အမှန်ကို ငါတို့ သေချာသိဖို့လိုတယ်။ သူ ဆုံးဖြတ်ချက် မှားယွင်းပြီး တစ်သက်လုံး နောင်တတွေရနေမှာကို မလိုလားဘူး။ ကံကြမ္မာက ဝါလေးနဲ့ ငါတို့ကို တစ်ချိန်မှာတော့ ပြန်ဆုံဆည်းခွင့်ပေးမှာပါကွာ။ သေသောသူ ကြာရင်မေ့၊ ပျောက်သောသူ ရှာရင်တွေ့တဲ့။ လောလောဆယ် သူ အပုန်းကောင်းတုန်း လုံအောင်ပုန်းနေပါစေ။ ဘယ်အချိန်ထိ သူ ပုန်းနိုင်မှာတဲ့လဲ။ ကမ္ဘာကြီးက ကျဉ်းကျဉ်းလေးပါကွာ”

“ငါ . . . ငါ . . . ဝမ်းသာလိုက်တာ အလတ်ရာ . . .”

တကယ်ပါ”

သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး တစ်ယောက်တို့တစ်ယောက် အပြန်အလှန် ပေ့ပိုက်ထားမိကြ၏။ မြဲမြံစွာ ဆုတ်တိုင်ထားသည့် လက်တို့ဟာ ဘယ်တော့မှ ဖြုတ်မစ်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဝါလေးတစ်နေ့ သိလာမှာပါလေ။

* * *

သပြေပန်းခက်လေးများကို ယပ်တောင်လေးသဖွယ်
စားကားလေးဖြစ်အောင် စည်းလိုက်၏။ နီးကြော့မျှင်မျှင်လေး
များမှာ စပယ်ပွင့်တွေကို တစ်ပွင့်ချင်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် သီကာ
သပြေရွက်များကြားမှာ အလှပဆုံးဖြစ်အောင် ညှပ်ထည့်လိုက်
တော့ အစိမ်းအရွက်ခံမှာ ဖွေးဖွေးဖြူနေသည့် ပန်းစည်းလေး
တစ်ခု ဖြစ်သွားပါသည်။ ပန်းစည်းကို ရေပုံးထဲ အသာထည့်
ထောင်ထားလိုက်ပြီး လှေချည်အနက်ပြောင်နှင့် ရှုပ်အင်္ကျီလက်
ရှည်အနက်ကွက်ကျားကို ဝတ်လိုက်၏။ သနပ်ခါးပါးကွက်ကို ခပ်
ထူထူကြီး လိမ်းလိုက်တော့ မျက်နှာမှာ သနပ်ခါးထူလျစ်နှင့်
တောက်စိုက်သမပုံစံလေး ဖြစ်သွားတော့သည်။ ကျစ်ဆံကြီးဘဝ
ချောင်းတည်း ကျစ်ထားသည့် ဆံပင်ကို ခွေလိပ်၍ ဆံညှပ်ဖြင့်

၃၂၂

မမသဒ္ဓါမောင်

ခေါက်တင်ကာ နီးကြောခမောက်ကားကားကို မေးကြိုးသိုင်း
ခဲဆောင်းလိုက်ပါသည်။ ညကတည်းက ရေးထားသည့် ကတ်ပြား
ပြားကို ပန်းစည်းကြားမှာ ညှပ်လိုက်ပြီး အကြမ်းစီး ညှပ်ဖိနှပ်
ဝတ်လိုက်၏။

“မေမေ... သမီး အပြင်ခကသွားဦးမယ်နော်။ ပြန်လာ
မှ ပန်းစည်းလိုက်ဖို့ပါမယ်”

“ဟဲ့... သမီးရယ်... တော်ကြာဈေးနောက်ကျနေဦး
မယ်”

“ဈေးက ဖောက်သည်တွေကို ညကတည်းက ပျံ့နှံ့
မေမေရဲ့ ဒီမနက်က ရပ်ကွက်ထဲက အိပ်တွေကို လိုက်ဖို့ပဲ တွက်
တာပါ။ နေမထွက်ခင် သမီးပြန်ရောက်မှာပါ မေမေ။ ကားနဲ့
အသွားအပြန် ဘာမှ မကြာပါဘူး”

“အပြင်မှာ အလင်းမှန်နေတုန်း သမီးရယ်”

“ကားသမားတွေက သမီးကို သိပါလား မေမေရဲ့ စိတ်
မပူပါနဲ့။ သမီးသွားပြီနော်”

“အေး... အေး”

သုမ လမ်းထိပ်သက် ခပ်သုတ်သုတ်လေး ထွက်လာ

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၃၂၃

တော့ လမ်းထိပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်သောက်နေသည့်
ဦးလေးထွန်းကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဟဲ့... ပီဝါ... စောလို့ရည်လား”

“ဝါလေး ခရေပင်လမ်းခွဲသွားမလို့ ဦးလေးထွန်းရဲ့ ကား
ထွက်တော့မှာလား”

“အေး... ငါ့ကား ကျန်ပြည့်နေပြီဟာ။ ထွက်တော့မှာ
ပေါ့။ ညည်းက အဲဒီကို ဘာသွားလုပ်မှာတုံး”

“ဝါလေးရဲ့ ဘာဘုတ်ဂူကို သွားကန်တော့မလို့ပါ
ဦးလေးထွန်းရဲ့ နေမထွက်မီ ဒီကို အမြန်ပြန်လာရမှာ။ ပန်းတွေ
ပို့ဖို့ ကျန်သေးတယ်”

“အေး... ငါ မင်္ဂလာဒုံဈေးပြီးရင် မြောက်ဥက္ကာဈေးပို့
ရမှာ။ လမ်းကြုံတာပဲ။ အပြန်တောင် ညည်းကို ဝင်ခေါ်လို့ရတယ်။
ကဲ... ကဲ... ငါတို့သွားကြစို့။ ဟေ့... ဖိုးစိန် မြန်မြန်ဟေ့။ လာ
သမီး... ရှေ့နန်းကပဲ ထိုင်လိုက်ခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးလေးထွန်း”

နှင်းမှုန်မှုန်အောက်မှာ ကားလေး မောင်းထွက်လာခဲ့၏။
မင်္ဂလာဒုံဈေး တအောင့်ရပ်ပြီး ခရေပင်လမ်းခွဲသို့ ချိုးခဲ့လျက်

သုသာန်ရှေ့မှာ ကားရပ်သွား၏။ သူမ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်မိသည်။

“အပြန် ငါ့ကားပဲ စောင့်စီးနေနော် မိဝါ။ သိပ်မကြာဘူးတအောင်ပဲ ငါ ပြန်ရောက်မှာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကားလေး မောင်းထွက်သွားတော့ သုသာန်ထဲသို့ သူမ ဝင်လာခဲ့၏။ လူအချို့ကလေးတွေကို လှည်းကျင်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူမ ခမောက်ကို ရှေ့ဘက်ခပ်ငိုက်ငိုက် စောင်းပြီး ကူအသစ်များရှိရာဘက် လျှောက်ခဲ့၏။ နှင်းတို့က တဖွဲဖွဲကျလာလေသည်။

ဦးနေရောင်

အသက် (၆၅) နှစ်

(၁၇.၁၀.၂၀၀၄) ရက်တွင် ကွယ်လွန်သည်။

ဇေဇေ ကောင်းရာသ... ဘိလားပါစေ။

အဖြူရောင် အုတ်ဂူရှေ့မှာ သူမ ခဏရပ်ကြည့်နေမိ၏။ အင်္ကျီအိတ်တစ်ထဲမှ ရွှေသုတ်ပဝါလေးကို နှိုက်ယူ၍ အုတ်ဂူပေါ်

တင်နေသည့် ဖုန်မှုန့်များနှင့် နှင်းမှုန့်စက်တို့ကို သုတ်သင် ဖယ်ရှားလိုက်ပါသည်။ ပန်းစည်းလေးကို ခေါင်းရင်းနေရာ၌ အသာထောင်တင်လိုက်၏။ ဖယောင်းတိုင် သုံးတိုင်နှင့် အမွှေးတိုင် သုံးတိုင်ကို ခြေရင်းမှာ အစီအရီ ပီးထွန်းညှိလိုက်ပါသည်။ အုတ်ဂူပတ်လည်၌ ကြွေကျနေသည့် သစ်ရွက်ခြောက်များကို တစ်ရွက်ချင်း ကောက်၍ ဖယ်ကာ သန့်ရှင်းစေလိုက်၏။ အုတ်ဂူခြေရင်းမှာ ကျိုးနွံစွာထိုင်၍ ဦးသုံးကြိမ်ချလျက် ကန်တော့လိုက်ပါသည်။

“သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ ဘာဘရယ်။ သမီးကြောင့် ဘာ ဆုံးပါးခဲ့ရတာမို့ သမီး ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းကြွေကွဲရပါတယ်။ နောင်ဘဝဆက်တိုင်း ဆက်တိုင်း ဒီလိုဝေဒနာမျိုး ဒီလိုသေခြင်းမျိုး က ကင်းဝေးပြီး မြင့်မြတ်သော ဘုံဘဝမှာ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ချမ်းသာစွာနဲ့ ရှင်သန်ရပ်တည်နိုင်ပါစေလို့ သမီး ဆုတောင်းပေးပါတယ်”

သူမ ထိုင်နေရာမှ အသာထရပ်လိုက်ပါ၏။ အုတ်ဂူဖြူဖြူကို ခဏမျှ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး သင်္ချိုင်းထဲမှ တစ်လှမ်းချင်း ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ သင်္ချိုင်းဝမှာ ခဏရပ်စောင့်စဉ် ဦးလေးထွန်းကား ရောက်လာ၍ သူမ ရှေ့ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။

သုသာန်ရှေ့မှာ ကားနှစ်စင်း ပြိုင်တူရပ်သွားပါ၏။ တားပေါ်မှ လူငယ်တစ်ဦးစီဆင်းကာ သင်္ချိုင်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ အုတ်ဂူခြေရင်းမှာ ထွန်းညှိထားသည့် ဖယောင်းတိုင်နှင့် အမွှေးတိုင်တို့က အငွေ့တလူလူ၊ အုတ်ဂူပေါ်တင်ထားသည့် ပန်းစည်းမှ စံပယ်ပန်းတို့၏ ရနံ့က ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် ပျံ့နှံ့မွှေးကြိုင်လျက်၊ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး ပန်းစည်းချီရာဆီ ပြိုင်တူလှမ်းလာခဲ့ကြသည်။

“ဘာ...”

မြင့်မြတ်သော ဘုံဘဝမှာ ပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေ
သမီး စကားပါ...”

“ဝါလေး... ဝါလေး... လာသွားတာပါလား။”

နေလ လက်ထဲမှာကိုင်ထားသည့် ပန်းခြင်းကို ဂူပေါ်တင်လိုက်ရင်း ရင်နှင့်အောင် ခံစားလိုက်ရသည်။ ဂူဘေးမှာ နှုတ်ထောက်ထိုင်ချလျက် ဂူကို ခေါင်းဖို့ထားရင်း မျက်ရည်ကျလာတော့၏။ ဩော်... ကလေးရယ် မင်းအပေါ်မှာ မကောင်းခဲ့တဲ့ ဖေဖေကို မမေ့နိုင်သေးဘဲ အမှတ်တရရှိနေပြီး စေတနာတွေ ထားနေတုန်းပါလားကွယ်။

သူ လက်ထဲမှ နှင်းဆီပန်းစည်းကို ဝါလေးပန်းစည်းဘေး

မှာ ယှဉ်လျက် ချထားလိုက်ပါသည်။ အနီရဲရဲ နှင်းဆီတို့နှင့်အပြိုင် ဖွေးဖွေးဖြူနေသည့် စံပယ်ပန်းတို့၏ ရနံ့က ဖုံးလွှမ်းလျက်၊ ဩော် ဝါလေးရယ်... ကိုယ့်ကိုတော့ မေ့ပစ်မယ်ဆိုပြီး အန်ကယ့်ကို မင်း မမေ့နိုင်တာ ဘာကြောင့်များလဲကွယ်။

“သူ... ဒီရန်ကုန်မှာပဲ ရှိနေတာ အမှန်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ် နေလ... ငါတို့မကြာခင် ပြန်ဆုံတွေ့ကြမှာပါ။ မင်း သိပ်စိုးရိမ်ပနေပါနဲ့။”

နေလက ဖေဖေအုတ်ဂူကို ကန်တော့လိုက်ပါသည်။ နှင်းဆီတို့နှင့်အပြိုင် အမြင်တွေ မှန်ဝါးနေတော့သည်။

“ပြန်ကြည့်နော်၊ မင်း အအိပ်အစားမှန်အောင် ဂရုစိုက်ဦးမှပေါ့။ လူက တဖြည်းဖြည်းကျနေပြီ။ အစာအိပ်ဆေးတွေ ရော မှန်မှန်သောက်ရဲ့လား။”

“မြန်မြန်သေ မြန်မြန်အေးတာပေါ့၊ အလတ်ရယ်... ငါ အသက်ရှင်နေလို့လည်း ဘာမှထူးလာတော့မှာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒါပေမဲ့... ငါ မသေသီလေးတော့ ကလေးရဲ့မျက်နှာလေးကို ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် မြင်တွေ့သွားချင်ပါတယ်။ ကလေးရဲ့နုနယ်တဲ့ လက်ဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ငါအသက်ထွက်ချင်ပါတယ်။ ပျံ့အတ္တ

တွေ သိပ်ကြီးနေပြီလား။ ဘယ်တော့မှ ဆုံဆည်းခွင့် မရတော့
တဲ့အဆုံးမှာ အဲဒီအခွင့်အရေးလေးကိုတော့ ငါချင်ပါတယ်။

သူ နေလကို လက်မောင်းမှ ဆွဲထူလိုက်ပါ၏။
အားပျော့သော အနေအထားဖြင့် နေလ အသာတကြည် ထရပ်
လိုက်ပါသည်။ နေလ ... သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၏ ပန်းထက်မှာ ငို၍
မျက်ရည်ကျလာပြန်၏။ ယောက်ျားဆိုတာ မျက်ရည်မကျရဘူး
တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ငါ ငိုပါရစေ အလတ်ရယ် ... အရှုံးသမားတစ်ယောက်
အနေနဲ့ မသေခင် တဝကြီး ငိုကြွေးသွားပါရစေ။

အလယ် နေလပန်းကို အသာပွတ်သပ်လိုက်ပြီး ဖက်၍
ခေါ်လာခဲ့ပါ၏။ နေလကို ကားတံခါးဖွင့်ပေး၍ တက်စေပြီး
သူ ကားပေါ် သူတက်ခဲ့သည်။ နေလကားရှေ့မှ မောင်းထွက်ပြီး
သူကအနောက်မှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းမောင်း၍ လိုက်ခဲ့၏။ ဒီပုံစံအတိုင်း
မိုပါက နေလတော့ လုံးပါးပါးတော့မည်။ သူ Hand Phone နဲ့
ဖွင့်လိုက်၏။

“တူတူ ... တူတူ”

“ဟယ်လို ... အလတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ပပ ... နင် အားလား”

“အေး ... ငါ ဒီနေ့ Off ပို့ အခုမှ အိပ်ရာထတယ်”

“နင် ... နေလကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ပြီလား”

“နင်တောင်မှ နားလည်ပေးနိုင်တာ။ ငါက အနေသာ
ကြီးပါဟယ် ... ငါတို့တွေ သူငယ်ချင်းတွေပါ”

“နေလ အခြေအနေ မမှန်ဘူးဟာ။ အဲဒါ နင်လာခဲ့ဦး၊
ငါသူ ကိုအိမ်အထိ ပြန်လိုက်ဖို့ရဦးမယ်”

ပပထံမှ သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရ၏။

“အေးလေ ... ငါ အခုပဲလာခဲ့မယ်။ ဒါပဲမဟုတ်လား”

“အေး”

သူ ဖုံးပိတ်လိုက်ပြီး နေလကားနောက်မှ တစိုက်မတ်
မတ် လိုက်လာခဲ့ပါ၏။ နေလက ခြံထဲ ကားထိုးရပ်ကာ ဒယ်မ်း
ဒယ်ိုင်ဖြင့် အိပ်ခန်းရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ ဆက်တက်သွားသဖြင့်
သူ့အနောက်မှ လိုက်တက်လာခဲ့သည်။ ခုတင်ပေါ် ကန့်လန့်လှ
ချလိုက်ပြီး မျက်လုံးကို မှိတ်ထားလိုက်၏။ နေလ အခန်းထဲသို့
အဝင် နံရံမှာကပ်ထားသည့် နံရံကပ်ပုံများကို သူ တအံ့တဩ
မြင်လိုက်ရသည်။ ခြောက် ... နေလရယ် ... မင်း ဝါးလေးအပေါ်
မှာ အတော့်ကို ချစ်ရှာတာပါလား။ မျက်စိမှိတ်ထားလျက်မှ နေလ

၃၃၀

မမသဒ္ဓါမောင်

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၃၃၁

ကျွေးအော်လိုက်၏။

“ရွှေဝါ... ရွှေဝါ”

“ရှင်... အစ်ကိုကြီး”

“ဘီရိုထဲက ပုလင်းနဲ့ဖန်ခွက် ယူလာခဲ့”

“မယူခဲ့နဲ့ ရွှေဝါ... နောက်ဖေးမှာ လုပ်စရာရှိတာသွား

လုပ်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့... အစ်ကို”

“ရွှေဝါ... နှင် ငါ့အလုပ်သမားလား... သူ့အလုပ်သမား

လား”

“ဟို... အစ်ကို... အစ်ကိုကြီး အလုပ်သမားပါ”

“တင်ပေါ်မှ ဝေါက်နေထိုင်၍ အော်လိုက်တော့ သူ

ပြုံးလိုက်မိသည်။ တော်တော် ခေါင်းမာတဲ့ ကောင်ပါလား။

“အေး... အဲဒါဆို ငါမိုင်းတာလုပ်”

“နှင် ယူလာရင် အဲဒီပုလင်းနဲ့ နှင်ခေါင်းကို ငါမိုက်ခွဲမှာ

နော်။ မလုပ်ရဲဘူးမထင်နဲ့... နှင် ငါ့အကြောင်းသိတယ် မဟုတ်

လား ရွှေဝါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆို သွားတော့”

“ဟေ့ကောင် အလတ်... မင်းဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို နှောင့်
ယှက်နေတာလဲကွ”“ငါ နှောင့်ယှက်တာ မဟုတ်ဘူး... ထိန်းမတ်နေတာ။
ဖအေမရှိတာနဲ့ မင်းက လုပ်ချင်ရာလုပ် ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်နေလို့ရ
မလား။ အခုဆို ငါ့မှာ ဟိုတယ်မှာပဲ အချိန်ကုန်နေတယ်။ ကော်ဖီ
ဆိုင်နဲ့ ဝပ်ရှော့ကိုတောင် တစ်လတစ်ခါတောင် အနိုင်နိုင်သွားနေ
ရတယ်။ ချောင်းသားကရော၊ မန္တလေးကရော၊ ပုဂံက ဟိုတယ်ကိစ္စ
တွေပါ အကုန်ဖုန်းနဲ့ရှင်းနေရတာ ဘယ်နှစ်လရှိနေပြီလဲ။ မင်း
ဒီအတိုင်း နေချင်သလိုနေနေတာ ဘယ်တော့ရပ်မှာလဲ”“မသိဘူး... ဘာမှ လာမပြောနဲ့... မင်း မကျေနပ်ရင်
ငါဆို မလာနဲ့ပေါ့ကွ။ နားအေးပါးအေးနေချင်တာ လိုက်မရှုပ်နဲ့။
မင်း ဘာမှမလုပ်ချင်ရင် ပစ်ထားလိုက်... ဟိုတယ်တွေလည်း
အကုန်ပြန်ရောင်းလိုက်တော့မယ်... အေးရော”“ပြီးစလွယ် မပြောနဲ့ကွ... မင်း လုပ်ချင်သလို လုပ်လိုက်
ရင် ဝန်ထမ်းတွေ အကုန်ဒုက္ခရောက်ကုန်မှာပေါ့။ ဦးနှောက်ထဲ
ဘာမှမရှိဘူး... စိတ်ထင်ရာတွေ လျှောက်လုပ် လျှောက်ပြော”

“ဟာ... နားညည်းတယ်ကွာ... အရက် ဘယ်မှာလဲ
ရွှေဝါ”

“မသောက်ရဘူး... ဒါပဲ”

“ငါ့ဟာငါ့သောက်တော့ ဘာဖြစ်လဲကွာ... မင်းပိုက်ဆံ
နဲ့ ဝယ်ထားတာမဟုတ်ဘူး ဟောကောင်... မင်းထွက်သွား... ငါ့
မပတ်သက်နဲ့တော့... ငါသေလည်း မင်း မလာနဲ့... မင်း
သေလည်း ငါမလာဘူးကွာ... သွားတော့”

“အဲဒါ... မင်း... ဝါလေးစကားနားထောင်တာလား
နေလ ငှက်ပိုင်ကြီး ထိုင်ချလိုက်ပြီး နံရံထက်ရှိ ပုံတို့တို့
အငေးသား ပိုက်ကြည့်နေ၏။ သူက မတ်တတ်ရပ်လျက် လတ်
ပိုက်ကာ နေလကို အသာကြည့်နေပါသည်။

“ဝါလေးက မင်းနဲ့ငါ့ကို ဘယ်တော့မှ စိတ်ဝမ်းမကွဲရဘူး
လက်တွဲမဖြတ်ရဘူးလို့ မှာထားတာလေ... မင်း မေ့လိုက်ပြီလား
မင်း ဝါလေးကိုချစ်တာ ဘာချစ်တာလဲ”

“အဲဒီလို မပြောပါနဲ့ကွာ... ငါ... ကလေးကို အသက်
လောက်ချစ်တာ... ငါ့အသက်ထက်တောင် ပိုပြီးချစ်တာ... မင်း
မသိနိုင်ပါဘူး”

နေလ ခေါင်းကိုငုံကာ ဒူးပေါ်လက်ထောက်လျက်
လက်ဝါးထဲသို့ ပျက်နာအပ်ကာ ငြိမ်ကုသွားပါ၏။

“အေး... အဲဒါကြောင့် မင်းအသက်တို့ ခြိတ်ခြိတ် တို
အောင် လုပ်နေတာပေါ့... ဟုတ်လား... ဝါလေးက
ဝါလေးကို သတ်သလိုဖြစ်နေတာ မင်း မစဉ်းစားဘူးလား နေလ
ရဲ့”

“အလတ်... ငါ... ငါ”

အခန်းဝမှာ အဟန့်ကြာရပ်ကြည့်နေရင်း ပပ စိတ်
မရှည်တော့ သင်းတို့နှစ်ယောက်ပြောစကားက ဒီနေ့ ပြီးနိုင်တဲ့
မလား။

“ဟဲ့... ငါရောက်နေတာကြာပြီ... နင်တို့ ရင်ဖွင့်ပွဲက
ဒီနေ့အဖို့ ပြီးဦးမှာလား”

အာမေဇွတ်သံပြိုင်တူဖြင့် နှစ်ဦးသား အခန်းဝသို့ လှည့်
ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ပပက ခပ်သွက်သွက်ခြေလှမ်းဖြင့် အခန်း
တွင်းဆင်လာရင်း နေလရှေ့ရှိခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။

“အပလေး... ဒါနေလတဲ့လား... ဘုရားစူးစူးပေးစေရဲ့
နှုတ်ခမ်းမွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေးတွေနဲ့ ချဉ်စုပ်စုပ် ညှင်းသိုးသိုးပုံစံက

၃၃၄

မမသဒ္ဓါမောင်

ငါတို့နေလတဲ့လား အလတ်ရယ်...ဟင်...ငါ စံပြသတ်မှတ်ထားတဲ့ နေလက ဒီပုံစံဖြစ်နေပါရောလား...အံ့ရောဟယ်”

“အေး...အဲဒါ နှင့် အမြင်ပဲ ပပရေ...ဒီကောင် အရက်စွဲနေပြီ၊ အခုလည်း ပုလင်းယူခိုင်းနေတာ မရလို့ ဂျစ်နေလေရဲ့”

“အမိပွယ် မရှိတာ”

နေလက ပပထံမှ မျက်နှာလွှဲလိုက်ပြီး သူ့ကို ဂျစ်ကန်ကန် ကြည့်လိုက်သဖြင့် သူ သဘောတကျ ရယ်လိုက်မိသည်။ တကယ့်ကောင်...ကိုယ်လုပ်နေတာ အသက်အရွယ်နဲ့မလိုက်ကလေးဘူး၊ ပြီးပုံစံဖြစ်နေတာတောင် ရှက်ရကောင်းမှန်း မသိ။

“မင်း... ပပကို ခေါ်လိုက်တာလား”

“ဒါပေါ့... ပြေးကြည့်မှ ဒီသူငယ်ချင်းသုံးယောက်ပဲ ရှိတာ။ သူမသိဘဲ ငါ ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ ဒါမှ သွေးသောက်မောင်နှမ ဝိသမာပေါ့”

“အေးလေ... ဟုတ်တာပဲ”

“ကျွတ်... ရှုပ်လိုက်တာကွာ”

“အမယ်... ငါ့ကိုများ ရှုပ်လိုက်တာတဲ့၊ ရှုပ်သင့်ရင် ရှုပ်ရမှာပေါ့ နေလရဲ့၊ နှင့် ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေတာ ငါက လက်ဖိုက်

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၃၃၅

ကြည့်နေရမှာလား။ မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး... နှင့်ကို ဒီအတိုင်း လွှတ်ထားလို့ကို မဖြစ်ဘူး။ မျက်စိ ဒေါက်ထောက်ကြည့်နေမှကို ဖြစ်မယ်”

“ဒါပေါ့... ထောက်ခံတယ်”

“မလိုချင်ဘူးကွာ၊ နှင်ကလည်း နှင်ဟာနှင့် ဆေးကုတာ ကုပါလား။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိုလာရတာလဲ၊ စိတ်ညစ်လိုက်တာ”

“သူကပဲပြောရတယ်ရှိသေး၊ နှင့်ကိုဆေးလာကုတာပေါ့တဲ့”

“ငါ နေကောင်းတယ်”

“နေကောင်းပေမယ့် အရက်သမားဖြစ်နေတာ ကောင်းမလား”

“ဟေ့ကောင် အလတ်... မင်းကိစ္စ မင်းကြည့်ရှင်း၊ ငါ အရက်သမားမဟုတ်ဘူးကွာ”

“ဟွန်း... ဒီလောက်နံဟောင်နေတာတောင် ငြင်းနေသေးတယ်၊ အလတ်... ငါ ဆေးတွေပေးခဲ့မယ်၊ နှင့် မှန်မှန်တိုက်ခိုင်း၊ မှတ်လောက် သားလောက်အောင် အရက်ပြန်သောက်တာနဲ့ တစ်ခါတည်း ကိစ္စချောမလှဲဆေးပဲ ပေးခဲ့မယ်”

“ကောင်းတယ်”

၃၃၆

မမသဒ္ဓါမောင်

“မသိဘူးကွာ . . . အတိုက်အဖောက်ညီနေကျသေး”

နေလ အိပ်ရာထက်မှာ မှောက်ရုံကြီး အိပ်ချလိုက်ပါ၏။
ပပက သူ့ကို ဖျက်စိတစ်ဖက်မှတ်ပြလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်မှာ ဆေးများ
ကို တင်ပေးလေသည်။

“ဒါက မနက်ဆေးတဲ့၊ ဒါက နေ့လယ်၊ ဒါက ည၊ သုံးရက်
စာပေးခဲ့မယ်၊ အားရှိတာ စားခိုင်း၊ နှင် ကိုယ်တိုင်မတိုက်ရင် သူ
ဆေးသောက်မှာ မဟုတ်ဘူးနော် အလတ်၊ လွင့်ပစ်မှာ . . . အိပ်
မှာ သူကြောက်ရမယ့်လူ ဘယ်သူမှ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး”

“စိတ်ချ . . . ငါ သူ့အနားမှာ နေရော ညရောရှိနေမှာ။
အလုပ်သွားလည်း ကားတစ်စီးတည်းနဲ့ပဲ သွားမှာ၊ ပြန်လည်း
အတူတူပဲ၊ စားလည်း အတူတူ၊ အိပ်ရင်လည်း တစ်ခုတင်တည်း
အိပ်မှာ”

“ဟာ . . . ငါ တစ်ယောက်တည်းပဲ အိပ်တတ်ဖူးလေ၊ မင်း
လာအိပ်ဖို့ မလိုဘူးကွာ”

“မရဘူး . . . အလတ် နှင် အိပ်သာအိပ်”

“အေး . . . တစ်ယောက်တည်းပဲ အိပ်တတ်ရင် ဘာလို့
ဝိန်းမယူချင်သေးလဲ။ ပြောပါဦးကွ နေလရ”

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၃၃၇

“မင်းရှိနေရင် . . . ငါ အိပ်မက်ထဲမှာ ကလေးနဲ့ဘယ်တွေ
လို့ရတော့မှာလဲ . . . မရဘူး . . . မအိပ်နဲ့ကွာ”

“အမလေး . . . ကြိုက်မရှက်၊ ငိုက်မရှက်ဆိုတာ အစစ်
ပဲ၊ ငါ ပြန်မယ် အလတ်ရေ၊ သူ ထမင်းတစ်နေ့ ဘယ်နှစ်ပန်းကန်
စားလဲဆိုတာ ငါ့ကိုညတိုင်းဖုန်းဆက်ဟေ့ . . . သွားပြီ”

“သွား . . . ပြန်ပြန်သွားလေ ကောင်းလေပဲ”

“ကဲ . . . အဲဒါကောင်းဦး”

ပပက နေလ နားရွက်ကို လိပ်ဆွဲလိုက်ပြီးမှ ပြန်သွား
တော့၏။ နေလ နားရွက်ကို ပွတ်ရင်း ပါးစပ်မှ ပွစ်ပွစ်ရေရွတ်နေ
တော့သည်။

“တော်တော်ကောင်းတဲ့ဟာတွေ၊ ငါ့ဟာငါ အေးအေး
နေနေတာ လာအနိုင်ကျင့်နေကြတယ် . . . မကောင်းတဲ့ဟာတွေ”

သူ နေလခုတင်ပေါ်တက်ထိုင်ရင်း ဟက်ဟက်ပက်ပက်
ရယ်မောနေတော့သည်။ ဪ . . . နေလ . . . နေလ . . . တစ်
သက်လုံးထိန်းသိမ်းလာခဲ့တဲ့ ဟန်ဟန်တွေ၊ ဂုက်သိက္ခာတွေဟာ
ဝါလေးနဲ့ ဆုံလိုက်တာနဲ့ တစ်ခါတည်း ဖျန်မလျှာသလို ပျောက်
ကုန်ပါရောလား၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သူငယ်ချင်းရယ် . . .

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၃၃၉

ခုတင်ပေါ်မှာ နှစ်ယောက်သား ပက်လက်လှန်၍ လဲ
လျောင်းနေ၏။ မျက်နှာကျက်ဖြူဖြူကို ငေးနေလျက် သူမမျက်နှာ
လေးကို ကိုယ်စီ မြင်ယောင်နေမိသည်။ နာရီမှ (၁၂) နာရီထိုးသံ
ကို ကြားရသော်လည်း ယခုချိန်ထိ အိပ်ချင်စိတ်တို့ မရှိသေး။ သူ
သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ခပ်တိုးတိုးချလိုက်ပါ၏။

“ငါ... ဝါလေးကို စတွေ့တော့ သူ့အသက် (၁၃) နှစ်ပဲ
ရှိသေးတယ်။ အိမ်ရှေ့ကွင်းပြင်လေးမှာ ဖိုးတာတို့ မိအေးတို့နဲ့
အတူဆော့နေတာပေါ့။ အဲဒီနေ့က သူ ဂါဝန်စိမ်းပြာလေး ဝတ်
ထားတယ်။ ကျပ်ဆံပြီး နှစ်ဖက်ကျပ်ထားတယ်။ ကစားရင်း ချွေ
တွေထွက်နေတာတောင်မှ သူ့သနပ်ခါးပီးကွက်လေးက လွက်တိ
တွက်ကျားလေး ရှိနေတုန်းပဲ။ မျက်လုံးလေးတွေက အပျော်တွေ

ကြောင့် တလက်လက် တောကပ်ပနေတာ သိပ်အပြစ်ကင်းသ
ကလေးလေးပါပဲ”

“ဟုတ်တယ် . . . မနက်မိုးလင်းက မိုးချုပ်အထိ သူ
မျက်နှာမှာ သနပ်ခါး မပျက်ဘူး။ အသားတကယ်အေး
မိန်းကလေးပါ”

သူတို့ ပြိုင်တူပြီးလိုက်မိကြသည်။ မျက်စိထဲမှာ တွင်း
တွင်းကွက်ကွက် ပေါ်လာသည်နယ် အတွေးလွန်နေကြလေ၏။

“သူ ရှစ်တန်းနှစ်မှာ ငါ သူ့ကို ဝိုင်းကျွံရင် အပ်ပေး
တယ်။ လိုအပ်တဲ့ စာရွက်စာတမ်းနဲ့ စာအုပ်တွေ ဝယ်ပေးရတာတွေ
လို တခြား ဘာအပိုပစ္စည်းကိုမှ ငါ မဝယ်ပေးခဲ့ဘူး။ သူက လူသား
ငယ်ပေမယ့် မာနကတော့ တော်တော်ကြီးတယ်”

“အင်း . . . သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ မာနအချိပ်ရောင်တွေကို ငါ
အမြဲ မြင်ခဲ့ရတာပဲ။ အထူးသဖြင့် ငါ သူ့ကို စိုက်ကြည့်လိုက်မိတိုင်း
ခပ်တင်းတင်း ပြန်ကြည့်တတ်တဲ့ မျက်လုံးတွေကို ငါ မမေ့ဘူး”

“ဒီလိုနဲ့ . . . ကိုးတန်းရော ဆယ်တန်းပါ ငါ ကျွံရင် ဆတ်
ထားပေးခဲ့တယ်။ သူ ဆယ်တန်းကအောင်တော့ သူ့ကို ဂုဏ်ပြုဆု
အနေနဲ့ ငါ နာရီလေးတစ်လုံး ဝယ်ပေးခဲ့တာကိုတော့ သူ လက်ခံ

ခဲ့တယ်။ အဲဒီအထိ ငါ ရိုးရိုးသားသားစိတ်ပဲ ရှိခဲ့တာပါ”

“ငါ တွေ့ဖူးတယ်။ ပါတီတက်တဲ့နေ့က အဲဒီနာရီလေးကို
ငါ ဖြုတ်လိုက်တော့ သူ မျက်ရည်ဝဲသွားတာပဲ။ သူ အဲဒီနာရီလေး
ကို တော်တော် နှစ်သက်ပုံရတာ”

“ငါ သူ့ကို ဖွင့်ပြောဖို့ အခါခါ တွေးမိခဲ့တယ်။ အကြိမ်
ကြိမ် ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် ပြောမထွက်ခဲ့ဘူး။ ငါ ပေးခဲ့ဖူးတဲ့အကူ
အညီတွေအပေါ် အခွင့်အရေးယူတဲ့သူလို့ သူ ယူဆသွားမှာ ငါ
အစိုးရိမ်ဆုံးပဲ။ သူ First Year ဖြေပြီး နှစ်လလောက်မှာ သူ့အစ်ကို
အူအတက်ပေါက်ပြီးဆုံးတာပဲ။ သေခါနီးမှာ ညီမလေးကို စိတ်ချ
လက်မချနဲ့ ငိုလက်ထဲ အပ်ပေးသွားတဲ့အထိ ငါ အခွင့်အရေးရခဲ့
တာပါ။ ဒါပေမဲ့ . . . ငါ သူ့ကို အနိုင်ကျင့်သလိုဖြစ်မှာကို ငါ သိပ်
ကြောက်တယ်။ သူ ငါ့အပေါ် အထင်လွှဲမှာကို ငါအကြောက်ဆုံးပဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့”

“မင်း Accident ဖြစ်တဲ့နေ့မှာ သူ သူ့အစ်ကိုအတွက်
ဘုရားမှာ ဝန်းရေချမ်းဆီပီး ကပ်လှူပူဇော်ပြီး ပြန်ခဲ့တာပဲ။ လင်း
လျှောက်ပြီး အလုပ်ကိုအလာမှာ မင်းကားကို သူတွေ့ခဲ့တာပေါ့။
Taxi တစ်စီးကို အကူအညီတောင်းပြီး မင်းကို ဆေးခန်းရောက်

အောင် ပို့ပေးခဲ့တာပဲ။ အဲဒီအခိုက်မှာ သူ့ခေါင်းက စံပယ်ကုံးလေး ကားပေါ်မှာ ကျကျနဲ့ခဲ့တာပေါ့”

“ငါ သူ့ကို စဆိုခဲ့တာ မင်းဆီ Form လာတင်တဲ့နေ့တယ်။ Form တင်ပြီးအပြန် ဝင်းရှေ့မှာ ငါ့ကားနဲ့ တိုက်မိမလို့ဖြစ်ပြီး သူ လဲကျသွားတာပေါ့။ ငါ သူ့ကိုပွေ့ချီလိုက်တော့ သူ သယ်ချယ်ပျင်းရသွားတယ်။ ငါ့ကို ချပေးခိုင်းပြီး ပျက်နာရဲရဲနဲ့ ငါ့ရှေ့ထဲ ထွက်သွားခဲ့တယ်။ ငါ့အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲက ဘောပင်မှာ သူ့စံပယ်ကုံးလေး ငြိကျနဲ့နေခဲ့တယ်။ အဲဒီညကစပြီး စံပယ်ပန်းချနဲ့တွေ့ခဲ့ အတူ သူ့ကို အိပ်မက်တွေထဲမှာ စတွေ့ခဲ့တာပဲ”

သူတို့ ခဏမျှ အသံတိတ်သွားရသည်။ အိပ်ချင်စိတ် ပျောက်နေပြီး ပျက်ဝန်းတို့က ငေးကြောင်ကြည့်လျက်သာ အသက်ရှူသံတို့က တိတ်ဆိတ်သည့် ညဉ့်ယံမှာ တိုးသဲ့သဲ့ကြားနေရ၏။

“သူဟာ စိတ်ဆဘောထား သိပ်ဖြူစင်လွန်းတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ သူ့ကြောင့် သူတစ်ပါး စိတ်ထိခိုက်မှာ၊ စိတ်ဆင်းရဲမှုကို သိပ်ကြောက်တတ်တယ်။ မင်းကို ဆေးခန်းသို့ပို့တာ မင်းကို မပြောဖို့ ငါ့ကို သူပိတ်တယ်။ ငါ အဲဒီတုန်းက မင်းအပေါ် သူ ချစ်

သားတာကို မတွေးခဲ့မိဘူး။ အခုမှ ငါ စဉ်းစားမိတာ။ မင်းနဲ့ပတ်သက်လာရင် သူ့စိတ်ထဲမှာ အလိုလို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေတာ။ မင်းနဲ့မတွေ့အောင် ရှောင်ရှားနေတာဟာ မမျိုးသားခြင်းရဲ့ အစပဲ”

“အင်း... သူ့စိတ်ထားလေး ဖြူစင်တာကို သူ့ကို ဖေဖေကားနဲ့တိုက်မိတဲ့နေ့က ငါ စသိခဲ့တာပါ။ အမှုလုပ်ရင် ရနိုင်ပါလျက်နဲ့ သူ ဘာအမှုမှ မလုပ်ဘဲ ဖေဖေကို ကျေအေးပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီနေ့က ဒေါက်တာဝေယံက ငါ့ကို ဆေးခန်းသို့ပေးတဲ့ မိန့်ကလေးဟာ သူ့လို့ ဖွင့်ပြောလိုက်တာပဲ။ အဲဒီနေ့မှာ သူ့ကို ငါ အရမ်းချစ်နေပြီဆိုတာ သိလိုက်ရတာပေါ့”

“ဟင်းဟင်း... တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ။ အဲဒီနေ့ညနေ ငါ သူ့ဆီကို အသွားမှာ အဖြေရခဲ့တာပဲ နေလရဲ့။ ငါတို့ ချစ်သူ ဖြစ်သွားတာ မထင်မှတ်တဲ့အကြောင်းတွေနဲ့ပဲ။ သူ့ဆီက ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ အဖြေစကားမကြားရဘဲ ချစ်သူဖြစ်ခွင့် ငါ ရခဲ့တာလေး ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်ရင် တစ်မျိုးကြီးပဲကွာ။ အဲဒီတုန်းကတော့ ငါ သိပ်ပျော်ခဲ့တာပေါ့”

“ပပ သူ့ကိုဆုံတဲ့နေ့မှာ ငါ သူ့ကို ဘယ်လောက်ချစ်

၃၄၄

မမသဒ္ဓါမောင်

တယ်ဆိုတာ ပပ ခိုင်မိသွားတယ်။ ငါ မင်းကို သဝန်တွေတို့ပြီး မနာလိုဖြစ်ခဲ့တာ အမှန်ပဲ”

“တကယ်တမ်းပြောရရင် အဲဒီအချိန်ထိ သူ ဘာမှမသိသေးပါဘူး။ Dreams မှာ ကော်ဖီသောက်မှ ငါ သူ့ကိုဖွင့်ပြောဖြစ်တာ။ ဒါပေမဲ့... သူ ငါလိုချင်တဲ့အခြေကို ပြန်မပေးခဲ့ဘူး”

“ငါသိတယ်။ အဲဒီနေ့က မင်းနောက်ကပ်မှာ ငါ ရှိနေတယ်။ သူ့နှုတ်က ထွက်လာတဲ့စကားကြောင့် ငါ တော်တော်ပျော်သွားတာ။ မင်းပျက်နာပျက်သွားတာကို မြင်ပြီး ငါ တျိုတ်ရယ်ခဲ့မိတယ်။ အမှန်က မင်းနဲ့ သူ့ကို မတန်ဘူးဆိုပြီး ငါ သူ့ကို ရွံချနေမိခဲ့တာပါ။ သူက ချို့တဲ့လွန်းတဲ့အလွှာကလေး”

“အဲဒီနေ့က သူ Birthday ပေါ့။ ချောင်းသာမသွားမိရက်က ငါ သူ့ကို စိန်နားကပ်တစ်ရံ လက်ဆောင်ပေးခဲ့တယ်”

“ဟား ဟား ဟား... မင်းနားကပ်မပေးခင်ကတည်းက ဝါရဲ့ Birthday Cake က သူ့အိပ်ရောက်နေပြီ။ အဲဒီညက ငါ သူ့ကို စိန်လော့ကိတ်လေးပါတဲ့ ဆွဲကြိုးလေး ပေးခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့... ငါ ပေးတာလို့ သူ ထင်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“မထင်နဲ့... သူ ခိုက်မိတယ်။ မင်းသက်က မရှိသေး

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၃၄၅

တာတွေကို သူ မသိစိတ်နဲ့ပြင်တယ်ကွ။ မင်းဆီမှာ သူ အလုပ်မလုပ်ချင်တော့ဘူးလို့ ငါ ချောင်းသာကနေ ဂုန်းဆက်တုန်း ဖွင့်ပြောတယ်”

“ဒါဖြင့် ငါပေးတဲ့ဆွဲကြိုးလေးရော၊ မင်းပေးတဲ့ နားတပ်လေးပါ သူ သိမ်းထားမှာပေါ့နော်”

“ထင်လား... ငါ ချောင်းသာက ပြန်ရောက်တဲ့နေ့မှာ စာတစ်စောင်နဲ့ အဲဒီနှစ်ခုစလုံးကို ဘူးတစ်ဘူးထဲထည့်ပြီး ငါ့ကို ပြန်ပေးခဲ့တယ်လို့”

သက်ပြင်းကိုယ်စီချလိုက်ကြပြန်၏။ နေလက နံရံဘက်ပုံများကပ်ထားရာဆီ ခေါင်းလှည့်လိုက်ပါသည်။

“ပါတီတက်တဲ့နေ့က သူ့ကို ငါ့ကိုယ်တိုင် ရတနာတွေဆင်ပေးခဲ့တယ်။ ခေါင်းတနေ ခြေဖျားအထိ ငါ ဆင်ပေးတုန်း ငါ့ရင်ခွင်သံတွေကို ငါ ပြန်ကြားနေရတာ အမှန်ပဲ။ အဲဒီအချိန်ထိ ငါ သူ့ကို ဘာတစ်ခုမှ မပြောဖြစ်ပါဘူး။ အဲဒီပွဲမှာ သူ့နဲ့ငါ စိန်ဆဲထိုးဆုလက်ဆောင် တွဲဘက်ရခဲ့တာပေါ့။ အဲဒီဆဲထိုးကိုလည်း ဇေလဆီကို ရတနာဘူးပြန်လာပေးတဲ့နေ့က ဘူးထဲရောထည့်ပြီး ပေးခဲ့တယ်။ ဟုတ်တယ်... သူတာ သိပ်မာနကြီးတဲ့လူကလေးပါ။

၃၄၆

မမသဒ္ဓိမောင်

ပြီးတော့ မင်း ချောင်သာကနေ ဖုန်းမဆက်ခင်က ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ သူတို့ OT တွေဆင်းပြီး ပင်ပန်းကြတုန်းကလေ။ ညဘက် ငါ ပြန်ပို့ပေးရင်း သူ့ကို ဖွင့်ပြောမိတော့မလိုဖြစ်ခဲ့တယ်။ သူဟာ သိပ်ကို ကျွန်ုပ်တို့သိက္ခာရှိတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ ငါ့ကို ဖွင့်ပြောလို့မရအောင် ပိတ်ပြောလိုက်တာ အရမ်းအံ့သြဖို့ ကောင်းတယ်။ ငါ အဲဒီညက သူ့ရှေ့မှာ မျက်ရည်ကျမိခဲ့တယ်။ ငါ မျက်ရည်ကျတာကို မြင်တော့ သူ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ပျာလာခတ်သွားတဲ့ပုံစံလေးကို ငါ မှတ်မိတယ်။ အဲဒီညက သူရင်ထဲမှာ ငါ့နှုတ်နှုတ်ဆိတ်ဆိတ်ကို ငါ ရိပ်မိတာပဲ အလတ်။ ငါ တွေးတာ တရားမျှတမှုရှိရဲ့လား ဟင်”

“ရှိပါတယ်... ရှိတာပေါ့။ သူရင်ထဲမှာ မင်းရှိနေလို့ သူ မျက်စိမှတ်ပြီး ငါ့အနားကို ရောက်လာတာလေ။ သူ ငါ့ကို တကယ်မှ မချစ်တာဘဲ”

“ဟုတ်လို့လား။ သူမင်းကိုချစ်မှာပါ။ မင်းဒီလိုမပြောပါနဲ့”

“ဟား ဟား ဟား ဟား... လောင်းကြေးတောင် ထပ်လိုက်ချင်ပါနဲ့ နေလရာ။ ကဲ... ဘယ်လိုလဲ... လောင်းမလား။ သူ ဘယ်သူ့ကို ချစ်သလဲဆိုတာလေ”

“ဘာကြေးလဲ”

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၃၄၇

“သူ မရွေးချယ်တဲ့လူက ဘယ်တော့မှ အိပ်မောမပြုဘဲ သူ မွေးလာတဲ့ကလေးတွေကို ဝိုင်းထိန်းပေးရမယ် ဘယ်နှယ်လဲ... လောင်းရဲ့လား”

“ဟာ... သူကဖြင့် ဘယ်နေရာရောက်နေလဲ သိတာမဟုတ်ဘူး။ ငါတို့ဘက်က အသေအချာလောင်းနေတာကိုး။ သူက ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို တစ်ယောက်မှ မရွေးဘဲ တခြားလူတစ်ယောက်ကို ရွေးသွားရင်ရောကွာ...”

“အဲဒီတော့လည်း ကံပေါ့ကွာ”

သူတို့ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ချယ်မောလိုက်ကြ၏။ နာရီမှ (၂)နာရီထိုးသံ ကြားလိုက်ရသည်။ အိပ်ဆေးချိန်ကြောင့် နေလမျက်စိတို့ မှေးစင်းလာပြီး ခဏအကြာ အိပ်မောကျသွားတော့၏။ သူ နေလကို ခြေရင်းမှာ ခေါင်တင်ထားသည့် စောင်ထူထူကို လွှမ်းခြုံပေးလိုက်ပြီ။ လသာဆောင်ဘက် ထွက်ခဲ့သည်။ နင်းတွေ ကျနေပြီ ဝါလေးရယ်။ နင်းစက်တွေကို ချစ်တတ်တဲ့ ဝါလေးတစ်ယောက် နင်းမှုန်တွေကြားမှာ နာကျင်တဲ့ဒဏ်ရာတွေနဲ့ တိတ်တိတ်လေး ကျိတ်ငိုနေမလား။ ဘယ်ဆီများ ရောက်နေလဲ ဝါလေးရယ်...။

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူက အသွားအသွားရန် အတင်းခေါ်သဖြင့် duty ဆင်းသည်နှင့် နှစ်ဦးသား မှော်ဘီဘတ်ထွက်လာခဲ့၏။ Night duty ဆင်းတိုင်း အိပ်ရေးချက်သည်မို့ အိပ်မှ ကားကို မလှူခဲ့ဘဲ ထုံးစံအတိုင်း Taxi ကိုသာ ငှားစီးခဲ့ကြသည်။ သစ်ပင်ပိုင်တို့ စိမ်းစိုနေသည့်မြင်ကွင်းတို့ကို ဝေးလာရင်း ပြတင်းမှ ဝေလတိုးမှုတို့ကြောင့် နောက်ကျီနေသည့် ဦးခေါင်းက ကြည်လင်သွားရသည်။

မင်္ဂလာဒုံဈေးကျော်ကျော်မှာ ကုန်တွေတင်လာသည့် ကားတွေ ခရီးသည်တင်လာသည့် ကားတွေရော ရှုပ်ယှက်ခက်နေ၏။ ထိုကားများကို ဖြည်းဖြည်းကျော်တက်၍ မောင်းလာခဲ့သည်။ မှော်ဘီနားမရောက်ခင်မှာ နောက်မှကျော်ဟက်ရန် လမ်း

၃၅၀

မမသဒ္ဓါမောင်

တောင်းနေသည့် ဆယ်ဘီးကားကြီးကြောင့် ပပတို့စီးလာသည့် Taxi က ဉာဏ်လမ်းဘေးကို အနည်းငယ် ဆင်းအပေးမှာ ရေညှိ ပုံမှန်နင်းနေသည့် စက်ဘီးတစ်စီး၏အနောက်ကို ချိတ်မိတော့သည်။

“ဟယ်...”

Taxi က ဆစ်လုမ်းလမ်းနားမှာ ရပ်လိုက်ပြီး ဒရိုင်ဘာရော ပပနှင့် မာလာပါ ကားပေါ်မှ အပြေးဆင်းလာခဲ့၏။ စက်ဘီးရော လူပါ လမ်းဘေးမှာ လဲကျနေသည်။ စက်ဘီးပိသွားသဖြင့် သူမ ခြေသလုံးမှာ ပွန်း၍ သွေးစို့သွားရသည်။ လုံချည်အနားစလည်း တစ်ထွာခန့် ပြဲသွားလေ၏။ ကျသည့်အချိန်ကြောင့် ချက်ချင်း မထနိုင်ဘဲ နာကျင်သည့်နေရာကို အသာဖိကိုင်ထားလိုက်ရသည်။

“ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ ကလေးမ၊ ဆယ်ဘီးကား လမ်းတောင်းလို့ ဖယ်ပေးရင်း နောက်က ချိတ်မိသွားရတာပါ”

“ဘာဖြစ်သွားလဲဟင်၊ မမတို့ ဆရာဝန်တွေပါ။ ဆေးခန်းမသွားဘဲ အိမ်ရောက်မှ ကုပေးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဆေးပစ္စည်းလည်း အစုံပါပါတယ်ကွယ်”

ဆရာဝန်တွေဟုဆိုသဖြင့် သူမ ထိတ်ခန့်ဖြစ်သွားပြီး

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၃၅၁

ဟောကြည့်လိုက်မိ၏။ ဘုရားရေ... ဒေါက်တာပပဘိ ဖြစ်နေပါရောလား။

“ဟယ်... ဝါလေး... ဝါလေးပါလား။ ဝမ်းသာလိုက်တာ။ မမတို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်စလုံး ဝါလေးကို လိုက်ရှာနေကြတာ ကြာပြီ ဝါလေးရဲ့ ကြည့်ပါဦး... တွေ့မယ့်တွေတွေလည်း သွေးထွက်သံယိုနဲ့ ထလိုရရဲလား။ ကြိုးစား ထကြည့်ပါဦး”

သူမ ထရပ်လိုက်ပါ၏။ ခြေထောက်က ထောက်လို့ မရဘဲ နာကျင်နေသည်။ ဒေါက်တာပပနှင့် အတူပါလာသည့် ဆရာဝန်မမကပါ ဝင်တွဲပေးသဖြင့် ဒရိုင်ဘာဦးလေးကြီးက စက်ဘီးကို ထောင်လိုက်ပါ၏။

“ရပါတယ် မမ”

“ဟယ်... ဘာရရမှာလဲ၊ ဒီလောက် ခြေထောက်နင်းနေတာ။ လာ... မမတို့ လိုက်ဖို့မယ်၊ ဦးလေးရေ... ကားနောက်ဖုံးမှာပဲ စက်ဘီးကို ရသလိုထည့်လိုက်ပါတော့။ ကျွန်မတို့ သူ့အိမ်အထိ ပို့ပြီးမှ မှော်ဘီကို ဆက်သွားတော့မယ်။ ကြာချင်လည်း ကြာပါစေတော့။ ကားမ ကျသလောက်အကုန် ရှင်းပေးမှာပါ... နော်...”

“ရပါတယ်ကွယ်၊ ဦးလေးကြောင့် ကလေးမလေး နာသွားရတာ၊ ပိုပေးဖို့တာဝန် ဦးလေးမှာရှိပါတယ်၊ ကားခကို ယူနေကျထက် ပိုမယူပါဘူး”

“ဪ... ဦးလေးကလည်း နာရီနဲ့ဆီဖိုးနဲ့ ကုန်ကျသလောက်တော့ ယူပါရဲ့”

“မမ... ဝါလေး... ဝါလေး စက်ဘီးတွန်းသွားလို့ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဝါလေး အိပ်က ရောက်တော့မှာပါ”

“အိပ်အထိလိုက်ပို့ပေးပါမယ် ဝါလေးရဲ့... အယုံနယ်”

“ဟင့်အင်း... မမ လိုက်ပို့ပါနဲ့နော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဝါလေးရဲ့၊ မမက ဝါလေးကို ဘာလုပ်မှာရှိလို့လဲ... ပြောပါဦး”

“ဝါလေးအိပ်ကို မမကို မသိစေချင်လို့ပါ”

“ဟောတော်... ဖြစ်ရလေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ဝါလေးရယ်”

“ဟို... ဟိုလေ... ကိုကိုကျော်နဲ့ ဦးနေလတ်တို့မသိစေချင်လို့ပါ မမရယ်၊ ဝါလေး တောင်းပန်ပါတယ်၊ လိုက်မပို့ကြဘူးနော်”

“ဝါလေး မသိစေချင်ရင် မပြောပါဘူး ဝါလေးရယ်၊ အိပ်အထိတော့ ပြန်ပို့ပေးပါရစေ၊ ဒီလောက်အနာတရဖြစ်သွားတာ ဘယ်လိုလုပ် မျက်နှာလွှဲ ခဲပစ်လုပ်ရက်မှာလဲ၊ မမ... တယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို မပြောဘူး စိတ်ချ”

“တကယ်နော်... မမ ကတိတည်ပါနော်”

“ဪ... တကယ် မပြောဘူး၊ ဒီမှာ မာလာရှေ့သက်သေ၊ လာ... ကားပေါ်တက်”

သူမ ကားပေါ်တက်ပြီး ကားကို မောင်းထွက်ကာ လမ်းချိုးသို့ ကားကို ချိုးခိုင်းလိုက်ပါသည်၊ မြဝင်းလေးရှေ့တွင် ကားကို ချပ်ခိုင်းကာ ကားကို ဆင်းလိုက်ပါ၏။

“မေမေ... မေမေရေ... ဒီမှာ စည်သည်တွေပါလာတယ်”

“ဟဲ့... သမီး ဘာတွေဖြစ်လာပြန်တာတဲ့”

“သမီးတို့စီးလာတဲ့ Taxi နဲ့ ချိတ်မိတာပါ အန်တီ၊ ဘာမှတော့ မဖြစ်ပါဘူး၊ ခြေထောက်နာသွားရုံပါပဲ၊ သမီးတို့ ဆေးလိမ်းပေးမှာပါ”

“သမီးရယ်... မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း၊ ဒါ

၃၅၄

ပပသဒ္ဓါစာစောင်

ကြောင့် လိုင်းကားနဲ့သွားလို့ ပြောတာ မရဘူး၊ စက်ဘီးမီးတာ အန္တရာယ်ရှိပါတယ်ဆိုမှ . . . ခု ဖြစ်ပြီ မဟုတ်လား”

“သမီးကို နောက်မှဆုပါ မေမေရယ်၊ ဧည့်သည်တွေထံ အထဲခေါ်ပါ၊ ဦးလေးကြီးလည်း ခဏ ဝင်ထိုင်ပါဦးနော်”

“အေးအေး . . . သမီးလေး”

“ထိုင်ကြပါကွယ်”

မေမေက ကွပ်မျက်မှာ ဖျာခင်း၍ ထိုင်ခိုင်းပြီး နောက်ဆောက်ဝင်ကာ ရေနွေးဆိုး သွားပြင်နေပါ၏။ ဒေါက်တာပပဘိုက လက်ထဲမှာ ပါလာသည့် ဆေးသေတ္တာလေးထဲမှ အရက်ပြန်နှင့် ဂွမ်းကို ထုတ်၍ သူမခြေထောက်ကို သုတ်ပေး၏။ စပ်လိုက်တာ နော်၊ သူမ တွန့်ခနဲဖြစ်သွား၏။ ဒေါက်တာမာလာက ဆေးပုလင်း ထုတ်ပေးလိုက်တော့ ဒေါက်တာပပက ဂွမ်းဖြင့် သူမ ခြေထောက် အနာကို သေချာဆေးထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ဆောင်းတွင်းမို့ အနာရင်းတတ်တယ်၊ အညော်မို့ အောင်နေနော်”

“သုံးဆောင်ကြပါဦး . . . ခြံထွက်သီးနှံလေးတွေထဲ လက်ဖက်သုပ်လည်း စားကြပါနော်”

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၃၅၅

“အားနာရောကြီး အန်တီရယ်”

“မေမေ . . . ဒါ . . . ဒေါက်တာပပဘိုတဲ့ . . . ဦးနေလရဲ့ . . .”

“သူငယ်ချင်းပါ အန်တီ၊ နေလရော၊ အလတ်ပါ ပပနဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပါ”

“ဪ . . .”

ရေနွေးသောက်နေရာမှ အမြန်ပြောလိုက်သဖြင့် သူမ ဒေါက်တာပပကို မျက်လုံးဝိုင်းလေးတွေဖြင့် ဝေးကြည့်နေမိ၏။ ဦးနေလနဲ့ ဒေါက်တာတို့ လက်မထပ်ဖြစ်ကြသေးဘူးပေါ့၊ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ ဦးနေလရယ်။

“အပြန်ကျရင် ခြံထွက်သီးနှံလေးတွေ လက်ဆောင်ပေး လိုက်ပါရစေနော်၊ ဒေါ်လေးတို့မှာ ဒါပဲ လက်ဆောင်ပေးစရာရှိတာ မို့ပါ”

“အားနာရောကြီး အန်တီရယ် . . . မလုပ်ပါနဲ့”

“တန်ဖိုးမရှိလို့ မယူချင်တာလားကွယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ် အားနာတာပါ၊ နည်းနည်းပါးပါး တော့ ယူပါမယ် အန်တီ၊ ပပက နာနတ်သီးကြိုက်တယ်”

၃၅၆

မမသဒ္ဓါမောင်

"ဒါဆို ခေါ်လေး ခူးပေးလိုက်ပါယ်ကွယ်၊ ခဏစောင့်မိနော်"

ဝါလေးမေမေ အိမ်နောက်ဘက် ဆင်းသွားတော့ ပပတမြဲထဲကို ဟိုဒီလှည့်ကြည့်နေပါ၏။

"ခြံလေးက သာယာလိုက်တာဟယ်၊ Picnic ထွက်ရင် လိပ်ပျော်စရာကောင်းမှာပဲ"

"မမတို့လာချင်ရင် လာခဲ့ပါ။ ဝါလေး ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်"

"တကယ်လား... ဝါလေးချဲ့"

"ဟို... ဦးနေလနဲ့ ကိုကိုကျော်တို့တော့ မပါဘူးပေါ့"

"ဟင်း..."

မမထံမှ သက်ပြင်းချသံ ခပ်ကျယ်ကျယ်ကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူမ ပျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ကွပ်မျစ်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။

"ခြံထဲကြည့်ချင်ရင် လိုက်ခဲ့ပါ မမရဲ့... လာ..."

ခြံလေးထဲ လှည့်ပတ်ကြည့်ကြ၏။ မာလာဘွားဘွား အိမ်အတွက် ဘုရားပန်းကပ်ရန် တောင်းဝယ်တော့ ဝါလေးက ပိုက်ဆံမယူဘဲ စိန်ခြယ်နှင့် သပြေခက်များကို တော်တော်များများ ခူးပေးလိုက်ပါသည်။ အိမ်အနောက်ဘက် သီးပင်စားပင်တွေသီး

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၃၅၇

လျှောက်ခဲ့တော့ ရေတွင်းလေးနှင့် စင်ပေါ်တင်ထားသည့် ခေါင်းပိုင်းနှင့် ဓမ္မထားသည့် ပိုက်တို့ကို မြင်လိုက်ရသည်။

"တွင်းရေ ဘယ်သူငင်သလဲ ဝါလေး"

"ဝါလေးပါ မမ"

"ဒါဖြင့် ရေလောင်းတော့ရော"

ဝါလေးပါပဲ"

"ဟင်... ပန်းပို့တော့လည်း ဝါလေး၊ မီးဖိုချောင်ဝင်တော့လည်း ဝါလေးပဲ... ဒီလိုလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"မင်ပန်းလိုက်တာကွယ်"

"မမင်ပန်းပါဘူး မမရယ်၊ ဝါလေးတို့က ဘဝသမားတွေပဲဟာ၊ ဒီလောက် ဒုက္ခကတော့ မယူလောက်ပါဘူး၊ ခံနိုင်ရည် ရှိပါတယ်"

အိမ်ပြန်လက်ဆောင်အဖြစ် နာနုတ်သီး၊ သရက်သီး၊ ခရမ်းသီး၊ ရုံးသပတီးသီး၊ ပဲသီး၊ ခရမ်းချဉ်သီး၊ ကျွဲကသီး၊ စသည့် သစ်သီးဝလံများကို အိတ်နှစ်လုံးစီဖြင့် ဒေါက်တာနှစ်ယောက်ကို ရော ဦးလေးကြီးကိုပါ ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။ ကားထွက်ခါနီး

၃၅၈

မမသဒ္ဓါမောင်

တလွှာကိုမှ ရေထင်

၃၅၉

ခပ်တိုးတိုး ထပ်မှာလိုက်သည့် ဝါလေးစကားကြောင့် ပပ သက်
ပြင်းကိုသာ ချလိုက်ရတော့၏။

“မမ . . . ကတိတည်ပါနော်။ ဝါလေး ရှိခိုးကောင်းပန်
ပါတယ်”

ခြောက် . . . ဝါလေးရယ် . . .

× × ×

လက်ပတ်နာရီမှ ၆ နာရီ Alum သံကြောင့် သူ ဖျတ်ခနဲ
အိပ်ရာက နိုးသွားရ၏။ နံဘေးမှာ အိပ်မောကျနေသည့် နေလကို
လှုပ်နှိုးလိုက်ရသည်။

“နေလ . . . နေလ . . . ဟေ့ကောင်း . . . ထဟေ့။ ဟိုတယ်
သွားရမယ် . . . ရေချိုးကြည့်”

“ဟာ . . . အိပ်လိုကောင်းနေတာကို။ နောက်ကျမှ သွား
တော့ ဘာဖြစ်လဲ အလတ်ရာ”

“မရဘူးလေကွာ။ ဒီနေ့ Meeting ဝ နာရီရှိတာလေ။
ကိုယ့်ဘက်က Ready ဖြစ်နေမှပေါ့ . . . ထ . . . ထ . . .”

“ကျွတ် . . . ခွေးကောင် . . . ငါ ဟိုရောက်ရင် အိပ်မှာ”

“အေး . . . Meeting ပြီးရင် နားနေခန်းမှာ စိတ်ကြိုက်

၃၆၀

မမသန္တမောင်

အိမ်လာ။ ရေချိုးခန်းပင်မယ်”

သူ နေလလက်ကိုဆွဲ၍ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ခဲ့တော့ နေလ
သူ့ကို အော်ပါလေတော့သည်။

“ဟာ . . . မင်း အရင်ဝင်ချင်ဝင်ပေါ့။ ဘာလို့ အတူတူ
ချိုးရမှာလဲ။ ငါ မချိုးတတ်ဘူး။ ငါ အရင်ချိုးရင် မင်း အပြင်ထွက်
ပေး . . . ဂွပ် . . .”

“လုပ်မနေနဲ့ ဟေ့မောင် . . . နှစ်ယောက်ချိုးလို့ ဘာဖြစ်
မှာလဲ။ မြန်မြန်ပြီးဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ပြီးရင် Dreams မှာ Break-
fast ဝင်စားပြီးမှ သွားမှာ။ ကြီးကျယ်မနေနဲ့။ မိန်းမရရင် မိန်းမနဲ့
အတူ ရေချိုးပြီး ဆပ်ပြာတိုက် ဂျီးတွန်းပေးမယ့်ကောင်ကများ
ရှက်နေရသေး”

“အဲဒါတော့ နောင်ခါလာ နောင်ခါရူးပေါ့ကွ။ မရဘူး
မင်း ထွက်ပေး”

“ဟေ့အေး . . .”

“အလတ် . . . မင်းမနော် . . . မညစ်နဲ့”

“စကားလျှံ တယ်ကွာ”

သူက ရေပန်းကိုဖွင့်ချလိုက်ပြီး ရေပန်းအောက်ကို နှစ်

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၃၆၁

ယောက်ပူးဝင်ရပ်ကာ နေလအဝတ်အစားတွေကို အစောင်းချွတ်
လိုက်၏။ နေလ တွန့်လိပ်ကောက်ကွေးလျက် အော်နေပါတော့
သည်။ ဆပ်ပြာတိုက် ရေချိုးပြီး အပြင်ထွက်လာတော့ အဝတ်လဲ
ကြ၏။ သူက နေလတံဝတ်စုံထဲမှ ရုပ်အဖြူနှင့် ဘောင်းဘီအညို
ကို ယူဝတ်လိုက်ပါ၏။ နှစ်ယောက်စလုံး Size တူသည်မို့ ဘာမှ
ပြဿနာမရှိ။ နေလက မှန်ရှေ့မှာ ဂျယ်လ်လိမ်း၍ ခေါင်းပြီးနေ
သည်။

“မြန်မြန်ဟေ့ . . . မှန်ပေါက်တော့မယ်”

“မင်းကလည်း . . .”

နေလ ဝိုက်ထဲမှ စစ်ခနဲ တစ်ချက်အောင့်သွား၏။ မျက်
နှာတစ်ချက် ရွံလိုက်ပြီး ခုတင်ပေါ် အသာထိုင်လိုက်သည်။ သူက
မှန်ရှေ့မှာ ဘီးဖြင့် တစ်ချက် နှစ်ချက် ပြီးလိုက်ပြီး မှန်ထဲမှ နေလ
မျက်နှာရှုံ့၍ ဝိုက်ကို နှိပ်နေသည်ကို မြင်သွား၏။

“နေလ . . . ဘာဖြစ်လဲ . . . နေလ”

ရွေးစီးတွေပျံလာပြီး နေလ အပြင်တွေ မှန်ဝါးလာ၏။

ဝိုက်အောင့်တာက ပိုစိပ်လာသည်။

“နေလ . . .”

၃၆၂

မမသဒ္ဓါမောင်

"အလတ် ... ငါ ဗိုက်အောင့် ... အား ..."

"ဟာ ... ဆေးခန်းသွားမှပေါ့ ... ထ ... ရလား ..."

နေလ ခုတင်မှ အသာထလိုက်၏။ လူက ကုန်းကုန်းကြီး ဖြစ်သွားသည်။ အား ... အောင့်လိုက်တာ။ အလတ်က သူ့ကို ဖေးကူ၍ လှေကားမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆင်းလိုက်၏။ ကားနောက် ခန်းမှာ အသာလှဲနေခိုင်းပြီး ကားကို အမြန်မောင်းထွက်လာခဲ့ သည်။ လက်မှ Handphone ကို ဖွင့်လိုက်ပါ၏။

"အလတ်လား ... ပြော"

"ပပ ... နင် အခုဘယ်မှာလဲ"

"ဆေးခန်းမှာလေ"

"အေး ... နေလ ဗိုက်အောင့်လို့ ငါ အခုဆေးခန်းကို လာနေပြီ။ အဆင်သင့်လုပ်ထား ... အရေးကြီးတယ် ..."

"ဟယ် ... အေး အေး ..."

ဆေးခန်းရှေ့ရောက်သည်နှင့် လူနာတင် လှည်းပေါ်သို့ နေလကို ရွှေ့တင်ရင်း Operation ခန်းထဲ တစ်ခါတည်း မောင်း သွားတော့သည်။

"Operation လုပ်ရမယ်။ အခုအတက် ပေါက်တာပဲ။ အခု

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၃၆၃

မနက်က ဘာစားထားလဲ"

"ဘာမှ မစားရသေးဘူး"

"ကောင်းတယ် ... Drip သွင်းပြီး ခွဲရုံပဲ။ ခဏစောင့် ..."

ငါ သူ့အခြေအနေ စိတ်ချရအောင် စောင့်ကြည့်ဦးမယ်။ ပြီးရင် နင့်ကို ပြောစရာရှိတယ်"

ပပက ခွဲပေးမည့်ဆရာဝန်ထံ အခြေအနေသွားပြောပြီး သူ့အနီးမှာ လာပြန်ထိုင်နေ၏။ နှုတ်မှလည်း ဘုရားစာတွေ အကုန် ရွတ်ဆိုနေသည်။ တစ်နာရီခန့်အကြာ ခွဲစိတ်ခန်းမှ ဆရာဝန်နှင့် နှစ်ယောက် ထွက်လာ၏။ သူတို့ထံ လက်မထောင်ပြလိုက်သဖြင့် သူ သက်ပြင်းကို ခပ်လေးလေး ချလိုက်ရသည်။ တော်ပါသေးရဲ့ ... ၊

နေလကို Special Room ရှိ ခုတင်ပေါ်ပြောင်းတင်လိုက် ၏။ သတိမရနိုင်သေး။ သူနှင့်ပပ ခုတင်ဘေးမှာ ထိုင်စောင့်ကြည့် နေမိသည်။

"ငါ ... ဝါလေးနေတဲ့နေရာကို ရောက်ခဲ့ပြီပဲ အလတ်"

"ဘာ ... ဘာပြောလိုက်တယ်"

"ဟုတ်တယ် ... ဝါလေး မှော်ဘီဘက်မှာ ပြောင်းနေ

တာ တော်တော်ကြာနေပြီ။ ငါ မထင်မှတ်ဘဲ ဟိုတင်နေကမှ သိ

၃၆၄

မမသဒ္ဓါမောင်

ခဲရတာ။ သူ ငါ့ကိုမြင်တော့ အထိတ်တလန့်နဲ့ပဲ။ ငါ သူ့အိပ်အထိ ရောက်ခဲ့တယ်။ သူက ငါ့ကို ကတိသေချာတောင်းပြီးမှ ခေါ်သွားတာပါ။

“ဘာကတိလဲ ပပ”

“နင်တို့နှစ်ယောက်ကို လုံးဝမသိပါစေခဲ့တဲ့”

“ဟာ... ရမလား”

“အေး... နင်တို့နဲ့ဆိုမှာ သူ အရမ်းစိုးရိမ်နေတယ်။ သူ တော်တော်အားငယ်နေတာ အလတ်ရဲ့။ ရှိသမျှ ခွန်အားလေးနဲ့ ဘာဝကို ရှုန်းကန်နေရတာ။ သူ အရမ်းကိုပင်ပန်းလွန်းပါတယ်။ အရင်ကထက်ပိုပြီး ရင့်ကျက်သွားတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့... နင်တို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး လှုပ်ရှားနေတဲ့ သူ့စိတ်ကတော့ အရင်အတိုင်းပဲ”

“ဝါလေး သနားပါတယ် ပပရယ်”

“အခုနေအချိန် နေလအနားမှာ သူ့ကိုမျှော်နေချင်တယ်။ အဲဒါ ငါ့စေတနာအမှန်ပါ အလတ်။ ပြီးတော့... နင်နဲ့နေလအထိ မှာ သူ ဘယ်သူ့ကိုပိုချစ်သလဲ။ ပိုခင်တွယ်သလဲဆိုတာကို အဆုံးအဖြတ်ပေးရာလည်း ကျမယ်။ ဒီတော့... ငါ သူ့ကို ပေးထားတဲ့

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၃၆၅

ကတိကို ဖျက်လိုက်ပြီ။ သူ စိတ်ဆိုးပြီး ခုန်တွေ့လည်း ခံရုံပဲ။ အရေးကြီးတာက ငါတို့သူငယ်ချင်း နေလကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ်။ ဒီလိုပြောလို့ နင့်ကို ငါ စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ပါဘူး”

“ငါ နားလည်ပါတယ် ပပ”

“နင်... သူ့ဆီကို သွားပါ။ သူ့ကိုပြောပြီး ဆွေးနွေးပါ။ နင့်ကို သူ လက်ခံရင် နင်ဒီလိုမလာနဲ့တော့။ ဒါမှမဟုတ်ရင်တော့”

“ငါ သဘောပေါက်ပါတယ် ပပ။ ဒါဟာ တရားနည်းလမ်းကျတဲ့ အဆုံးအဖြတ်ဖြစ်စေရပါမယ်။ ငါ... အခုပဲ သွားမယ်။ လိပ်စာသာ ပြောလိုက်”

“မှော်ဘီ (...) လင်း (...) မှာ”

“ငါ သွားပြီ ပပ။ နေလကို ငါ စိတ်ချမယ်”

“အေး”

သူ ဆေးခန်းပေါ်မှ အပြေးဆင်းလာခဲ့လေသည်။

x x x

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၃၆၇

ဘုရားပန်းအိုးများ ဆေးကြောနေရာမှ ပန်းများထည့်
အပြီး မယူစဉ်မှာ လက်ကချော်၍ ကျကွဲပါလေ၏။

“ခွမ်း...”

“ဘုရား...”

“ဟဲ့... သမီး... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘုရားပန်းအိုး ကွဲသွားတာပါ မေမေ”

“နိမိတ်မကောင်းလိုက်တာ သမီးရယ်၊ ကဲကဲ... မေမေ

ဈေးဝယ်ရင်း ပန်းအိုးအသစ်တစ်လုံး ဝယ်လာခဲ့မယ်၊ အကွဲအစ
တွေ သေချာရှင်းထား၊ ရှဦးမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

မေမေက ဈေးခြင်းယူ၍ထွက်သွားတော့သည်။ သူမ

၃၆၈

မမသဒ္ဓါမောင်

တခြားပန်းအိုးတွေကို ဘုရားစင်ပေါ် တင်လိုက်ပြီး၊ ပန်းအိုးအကွဲစ
များ ဘေးမှာ ထိုင်ရင်း မျက်ရည်တို့ စီးကျလာ၏။ ဘယ်သူ ဘာ
ဖြစ်တာလဲ။ ရင်တွေပူလိုက်တာနော်။ အို . . . ဖွ . . . လွဲပါစေ
ဖယ်ပါစေ။ ဘာမှ မဖြစ်လောက်ပါဘူးလေ။

ပန်းအိုးအကွဲအစများကို လင်စန်းထဲသို့ တစ်စချင်း
ကောက်ထည့်နေမိ၏။ ဗန်းကိုယူ၍ သွားလွှင့်ပစ်ရန် ထလိုက်စဉ်
နောက်ဖေးပေါက်တံခါးဝမှာ ရပ်လာသည့် လူရိပ်ကြောင့် ကြည့်
လိုက်မိသည်။ ဘုရားရေ . . . ကိုကိုကျော် . . . ကိုတိုကျော်ပါလား။

“ဝါလေး . . .”

“ကိုကိုကျော်”

သူမ လင်စန်းကို ပုံးပေါ်အသာတင်လိုက်ပြီး ကိုကိုကျော်
အနီးသို့ လျှောက်ခဲ့ပါသည်။ ကိုကိုကျော်က သူမ၏လက်ဖျား
လေးကို အသာဆုပ်ကိုင်လိုက်မိ၏။

“ကိုယ်တို့ ဝါလေးကို နေရာအနှံ့ရှာနေခဲ့တာ ကြာပါပြီ။
အပန်းကောင်းလိုက်တာ လွန်ပါရော ဝါလေးရယ်”

“မမ ပြောလိုက်တာပေါ့ . . . ဟုတ်လား”

“အင်း . . . ဒါပေမဲ့ မပြောမဖြစ်တဲ့အကြောင်းတစ်ခု

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၃၆၉

ကြောင့် သူ ဖွင့်ပြောလိုက်ရတာပါ။ ပပကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဝါလေး
ရယ်”

“အိမ်ရှေ့မှာ ထိုင်ရအောင်နော်”

ဪ . . . ဝါလေးရယ် အရင်လို ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲဝင်ပြီး
အလွမ်းမျက်ရည်တွေ မကျတော့ပါလား။ စိမ်းကားလှချည်လား။
တည်ငြိမ်သွားလှချည်လားကွယ်။

ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်တော့ ဝါလေးက ကျွတ်ကျလေး
ထိုင်ပြီး မျက်လွှာကို အသာချထားလိုက်ပါသည်။

“အခု . . . ဝါလေးမှာ ချစ်သူရှိနေပြီလား”

“ရှင်”

“ကိုယ် မေးတာ ရှင်ရှင်းလေးပါ။ ဝါလေးရယ်။ အခုလတ်
ရှိ ဝါလေးမှာ ချစ်သူရှိနေပြီလား။ ကိုယ်ကလွဲရင်ပေါ့”

သူမ မျက်ရည်တို့ ဝဲလာပြီး ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်မိ၏။
သူ သက်ပြင်းငွေငွေကို ချလိုက်ပြီး၊ ဆက်ပြောလိုက်ပါသည်။

“အိမ်ထောင်ပြုဖို့ရော အစီအစဉ်ရှိရဲ့လား”

ဘာတွေမေးနေတာလဲ ကိုကိုကျော်ရယ်။ အချစ်ဆိုတာ
ဝါလေးအတွက် အိပ်မက်မက်ရဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ရဲ့ပဲ ကောင်းတဲ့အရာ

၃၇၀

မမသဒ္ဓါမောင်

တစ်ခုဆိုတာ ဝါလေး၊ လက်တွေ့ ကြုံခဲ့ရပြီပဲ။ ဒါကို ကိုကိုကျော် သိထားရဲ့သားနဲ့။ သူမ ခေါင်းကို ထပ်မံခံပြလိုက်လေ၏။

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို တော့ ဝါလေး၊ ရွေးချယ်မှုဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဟင့်အင်း... ဝါလေး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မရွေးဘူး။ ဘယ်သူ့ ကိုမှ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ လက်မထပ်နိုင်ဘူး”

“သေချာစဉ်းစားပါ ဝါလေး။ ဝါလေး၊ တစ်သက်လုံး ဒီ အတိုင်းနေသွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဝါလေးရဲ့ဘဝကို ထီးလိုအုပ်ပေးဆယ် နွေးထွေးလုံခြုံစေမယ့် ရင်ခွင်တစ်ခုတော့ ဝါလေး မဖြစ်မနေဆိုလို့ ရမှာပဲ။ တဖွတ်ထိုးစိတ်နဲ့ခေါင်းမမာပါနဲ့”

“ကိုကိုကျော်... ဝါလေးကို မေ့ပစ်လိုက်ဖို့ ဝါလေးကြာ ခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဝါလေးကို သနားရင် ပြန်ပါတော့ရှင်၊ ဝါလေး... တောင်းပန်ပါတယ်”

“မနှင်ပါနဲ့ ဝါလေးရယ်။ ကိုယ်သွားမှာပါ။ ဝါလေးအစ ပင်ပန်းဆင်းရဲလွန်းတာကို မမြင်ရက်တဲ့ အစ်ကိုတစ်ယောက် အနေနဲ့ အကြံပေးခွင့် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ခွင့်တောင် မပေးချင်တော့ ဘူးလား”

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၃၇၁

သူမ လက်ခံဖြင့် မျက်ရည်တို့ကို သုတ်ပစ်လိုက်ပါ၏။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ သူမ ပျော့ညံ့နေရင် ကိုကိုကျော်က တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် တက်လာပေတော့မည်။

“ကိုကိုကျော်... ဝါလေးပြောမယ်။ ဝါလေး ကိုကိုကျော် ကိုရော ဦးနေလကိုပါ ဘယ်တော့မှ လက်မထပ်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ် ထားတယ်။ ဝါလေးကြောင့် ကိုကိုကျော်တို့နှစ်ယောက်ကို စိတ် ဝမ်းမကွဲစေချင်ဘူး။ ဝါလေးရဲ့စေတနာကို အသိအမှတ်ပြုရင် နောင်ကို ဝါလေးဆီ ဘယ်တော့မှမလာပါနဲ့တော့။ ဆက်ပြီး ပတ် သက်နေမယ်ဆိုရင် ဒီထက်ဝေးတဲ့တစ်နေရာကို ဝါလေး လွှင့်ရဦး မယ်။ ဝါလေးအတွက် ကမ္ဘာကြီးက အရမ်းကို ကျဉ်းမြောင်းလွန်း ပါတယ်”

သူ ဝါလေးမျက်နှာကို အချိန်တော်တော်ကြာအောင် ဝေးကြည့်နေမိသည်။ မျက်တောင်လေးများ တဖျပ်ချပ်ခတ်ရင်း မျက်ရည်သိမ်းဆည်းနေပုံလေးက သနားစရာကောင်းလွန်းနေပါ ၏။ ဒါပေမဲ့ ဝါလေးရယ် ကိုယ် ပြတ်ပြတ်သားသား မသိရရင် မဖြစ် လို့ပါ။ ဒါကို နားလည်ပေးပါကွယ်။

“ကိုယ့်ကို လက်မထပ်ဘူးဆိုတာ ဝေခွာလား”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ဒါဖြင့်... နေလကိုရော”

“အတူတူပါပဲ”

အသံလေးက တိုး၍ တိမ်ဝင်သွား၏။ သူ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဆင်း၍ရပ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ။ ဒီသတင်းကို ဆေးခန်းမှာနောက်ဆုံး အချိန်ကို စောင့်နေတဲ့နေလကို ကိုယ်ပြောပေးလိုက်ပါ့မယ်”

“ရှင်”

သူမမျက်လုံးလေးများ ဝိုင်းစက်သွားရ၏။ ကိုကိုကျော် ကို အကြောင်သားဝေးကြည့်နေမိသည်။ ဘုရား... ဘုရား... ဦးနေလရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်တဲ့။ နောက်ဆုံးအချိန်ဆိုပါလား။

“ကိုကိုကျော်...”

“ဟုတ်တယ်... သူ မင်းအစ်ကိုလိုမျိုးဝေဒနာတွေနဲ့ ဆေးခန်းကို ပို့ပေးလိုက်ရတာ။ သေမလား၊ ရှင်မလား ကိုယ် ဘာမှ မသိသေးဘူး။ မင်းဆီက အဖြူအမည်း သံကွဲအောင် ကိုယ် လာ မေးတာပါ။ မင်း ကိုယ့်ကို ငြင်းလိပ်မယ်လို့ ကိုယ် မျှော်လင့်ထားပြီး သားပါ ဝါလေးရယ်။ ကိုယ် သိပ်သံယောဇဉ်ရှိတဲ့ သူငယ်ချင်းနဲ့

တလွှပ်တိုမှ ရေထင်

နောက်ဆုံးအချိန်မှာ သူ ဝမ်းသာသွားပါစေတော့ဆိုပြီး...”

သူ့စကားမဆုံးခင်မှာ သူမ ချုံးပွဲချင့်ကြွေးလိုက်ပါတော့ ၏။ အိပ်မက်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေခဲ့ဘူးတဲ့ သူမကို ကယ်တင်ပေးခဲ့တဲ့ ဦးနေလကို အပြင်မှာ သူမကယ်ပေးခွင့် မရ နိုင်တော့ဘူးလား။ ကံကြမ္မာရယ် ဘယ်လိုများ ဖန်တီးပေးလိုက်ရ တာတုလဲ။

“မင်း... လိုက်တွေ့ပေးနိုင်မလား”

“ဟင့်အင်း... မလိုက်တော့ပါဘူး”

“ကိုယ်ပြန်သွားတော့မှ မင်း တဝကြီးထပ်ပိုနေမယ်ပေါ့။ အိပ်မက်တွေ ပြန်တမ်းတပြီး လွမ်းဆွတ်နေမယ်ဆိုပါတော့”

“ကိုကိုကျော်... ဝါလေး တောင်မနပ်ပါတယ်။ ဝါလေး ဝါလေး လက်ထပ်ခွင့်ပေးခဲ့တာ ကိုကိုကျော်ကိုပါ။ သူ့ကို... သူ့ကို မ... ဟုတ်... ဘူး”

“သေချာလို့လား ဝါလေးရဲ့။ တကယ်လို့ ကိုယ်နဲ့လက် ထပ်ပြီးဖြစ်ထားလိုက်ပါတော့။ ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲကနေပြီး တခြား ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မသိစိတ်ထဲက တမ်းတနေတာမျိုး တိုယ် မလိုချင်ဘူး”

“ဝါလေး... ကိုကိုကျော်ကို သံယောဇဉ်ရှိခဲ့တာပါ”

“မှန်တယ်လေ။ အဲဒါ ချစ်တာမှမဟုတ်တာဘဲ ဝါလေး
ရဲ့။ မင်း ကိုယ့်ကို ဘယ်တုန်းကမှ မချစ်ခဲ့ဘူး။ ချစ်ပါတယ်လို့လည်း
တစ်ခါမှ ဖွင့်မပြောခဲ့ဘူး။ မင်းရင်ထဲမှာ တကယ်ရှိနေတာ နေလ
ပါ”

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး”

“မငြင်းပါနဲ့ ဝါလေး။ ကိုယ် သိတယ်။ ကိုယ်သိခဲ့ပါတယ်။
မင်းရဲ့ ရင်ခုန်သံတွေကို မြန်စေခဲ့တာ နေလကြောင့်ပါ။ နေလ
မင်းကို အထင်သေးတာတွေ၊ ဂရုတစိုက်ရှိခဲ့တာတွေက အစပို
ပြီး မင်းရင်ထဲကို နေလ ဝင်လာခဲ့တာပါ။ နေလနဲ့က ပိုပြီးအဆင့်
အတန်း ဝေးကွာလွန်းတော့ မင်း နောက်ဆုတ်ခဲ့တယ်။ အောင်နိုင်
အပ်ပေးခဲ့တဲ့စကားအခံကလည်းရှိ၊ ငယ်သံယောဇဉ်ကလည်း ရှိ
ပြီးသားဆိုတော့ မင်း ကိုယ့်ကို အလေးသားပေးခဲ့တာပါ။ မင်း ဆုံး
ဖြတ်ချက်မှားလို့ မဖြစ်ဘူး ဝါလေး။ မင်း အန်ကယ်ဦးနေရောင်ကို
ပေးခဲ့တဲ့ တတိကို မေ့လိုက်ပါ။ အန်ကယ်ဟာ သားကိုချစ်တဲ့အတ္တ
တစ်ခုတည်းနဲ့ မင်းကို နှစ်နာစေခဲ့တယ်။ နာကျင်စေခဲ့တယ်။
ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့သိတတ်နားလည်မှုကို သိသွားခဲ့ရပြီး နောင်တမော့နဲ့

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာပါ။ မသေခင်မှာ မင်းကို တဖွေတောင်းပန်
သွားခဲ့ရင်း မင်းကို ပေးစရာရှိတာတွေကို ရှေ့နေနဲ့လွှဲပေးခဲ့တယ်။
နေလ မင်းကို တွေ့ချင်နေတာ သူ့အဖေရဲ့တောင်းပန်စကားတွေ
ကို ကိုယ်စား ပြောချင်လို့ပါ။ နေလရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်လေးမှာ”

“ဝါလေး... ဘာပစ္စည်းကိုမှ မမက်မောပါဘူး။ ဝါလေး
ကြောင့် ဘာဆုံးပါးသွားတာလို့ တွေးမိနေပြီး ဖြေမဆည်နိုင်
အောင်ဖြစ်နေခဲ့ရတာပါ။ ဦးနေလကို သားအဖအပေါ် ဝါလေး
ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မခုခဲ့ပါဘူး။ ဒါကို ဦးနေလ ယုံစေချင်ပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့... နေလကြားချင်နေတာ အဲဒီစကားမဟုတ်
ဘူးဆိုတာကို ဝါလေး သိထားပါ”

သူပ မျက်နှာဖြန်းခနဲ ရဲတက်သွားတော့ သူ ခပ်အက်
အက် ရယ်မောလိုက်မိသည်။ ခြောက်... ဝါလေးရယ်။ နေလနဲ့
ပတ်သက်လာတိုင်း မင်းအမူအရာပျက်ပျက်သွားတာ အမှန်ပါပဲ
လား။ သူ ဝါလေးအနားမှာ ရပ်လိုက်ပြီး ခေါင်းလေးကို အသာပုတ်
လိုက်ပါသည်။

“ကိုယ်... ဝါလေးကို တစ်သက်လုံး ညီမလေးတစ်
ယောက်လို ချစ်သွားလို့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့... ကိုယ့်သူငယ်ချင်း

၃၇၆

မမသဒ္ဓါမောင်

ကိုတော့...

"ဝါလေး... ဝါလေး... လိုက်ခဲ့ပါမယ်"

"ဪ... ဝါလေးရယ်"

မေမေ ပြန်ရောက်လာတော့ အကျိုးအကြောင်းပြောပြ

ပြီး ကိုကိုကျော်နှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ပါတော့သည်။ သူရား... သူရား

ဦးနေလဲအလက်ကို ဝါလေး ပိုပါရစေချင်။

* * *

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၃၇၇

No one can destroy the strength of devotion that is really great.

မွန်မြတ်မုန့်ကန်တဲ့ အချစ်ရောင်အားကို မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက် ကျူး
မကျက်စီးနိုင်ပေ။

ဆေးခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ဝင်လာချင်း လှည်းပေါ်မှာ
အဝတ်ဖြူအုပ်၍ သယ်လာသည့်အလောင်းတစ်ခုကြောင့် လမ်း
လျှောက်နေရာမှ ရပ်သွား၏။ ကိုကိုကျော်ရုပ်အင်္ကျီကို နောက်
ကျောမှ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သဖြင့် သူမကို လှည့်ကြည့်လာသည်။

“ကိုကိုကျော်”

“လာလေ ဝါလေးရဲ့”

ကိုကိုကျော်က သူမလက်ဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး
အပေါ်ထပ်ဆီသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ စိုးရိမ်စိတ်တို့ဖြင့် ရင်ထဲမှာ
တဒိတ်ဒိတ် ခုန်ပေါက်လာပြီး လက်ဖျားတို့ ချုပ်ချင်းအေးစက်လာ
၏။ လှမ်းနေသည့် ခြေလှမ်းတို့က ယိုင်လဲကျချင်ချင်။

မျက်စိကို ဖြည်းညင်းစွာဖွင့်လိုက်စဉ် မျက်နှာကြက်

၃၈၀

မမသဒ္ဓါမောင်

ဖြူဖြူကို တွေ့ရ၏။ နံဘေးမှာ လူတိကုတ်ဖြင့် ထိုင်နေသည့် ပပက သူ့ကို ပြုံးမြဲလိုက်ပါသည်။

“နေလ... နေရတာ သက်သာရဲ့လား။ Operation Ok ပါတယ်”

“အင်း... အလတ်ရော”

“နင့်အတွက် ဆေးသွားယူနေတယ်”

အခန်းတံခါးကို အသာတွန်းဖွင့်၍ ရပ်လိုက်၏။ ကိုကိုကျော်နောက်ပါးမှာ သူမ ကွယ်၍ရပ်နေလိုက်ပါသည်။ စကားပြောနေရာမှ အခန်းဝကို ပပ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ မတ်တတ်ရပ်နေသည့် အလတ်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ဟော... နင့်အတွက် ဆေးပါလာပြီ နေလ”

သူ ၈၀၀၀၀ဖြင့် အလတ်ကို လှမ်းအကြည့် အလတ်၏ လက်ထဲမှာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် လက်သွယ်သွယ်ဖြူဖြူလေးကြောင့် ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ခနဲဆောင့်ခနဲသွား၏။ အဲဒီနောက် အလတ်နောက်ကျောမှ မဝံ့မရဲ ချောင်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ ပျက်ဝန်းစေတစ်ဝံ့။ အို... ကလေးရယ်... မင်းကိုယ့်ဆီကို တကယ်လိုက်လာခဲ့ပြီပေါ့။

တံလျှပ်ကိုမှ ရေထင်

၃၈၁

“ကဲ... ကျားကိုးစီး စားမကုန်တဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနဲ့ နင် မသေနိုင်တော့ပါဘူးနော်။ ငါ့ရော အလတ်ရော နင့်အပေါ် တာဝန်ကျတယ်။ အဲဒီကျေးဇူးကို နင် မသေခင်အထိ ပြန်ဆပ်တောင်မှ မကုန်ဘူးမှတ်။ ငါ့ပြောတာ နင် သဘောပေါက်ရဲ့လား”

သူ ကြည်ကြည်နူးနူးလေး ပြုံးလိုက်ပါသည်။ အလတ်က သူမကို ဆွဲခေါ်လာပြီး သူ့လက်ခါးထဲသို့ သူမ၏လက်နုနုလေးကို တညှိပေးလိုက်ပါ၏။ သူမ ရှက်လန့်တကြားဖြင့် လက်ကို ပြန်ရှုတ်လိုက်ပါသော်လည်း သူက မလွှတ်အောင် အတင်းဆုပ်ထားလိုက်ပါသည်။

“ကဲ... လူမမာတောင့်တနေတဲ့ အမဲခြောက်ယူလာပေးပြီးပြီ။ ဒီအမဲခြောက်က စားလို့ ဝါးလို့မရဘူး။ မင်းပြောချင်တဲ့ စကားတွေ အကုန်သာ ဖွင့်ပြောတော့။ ဝါလေးကလည်း နေလမိတ်ချမ်းသာအောင် ပြန်ပြောရမှာနော်။ ဆေးခန်းထဲမှာ ဂဏီဂဏောင်ကျမနေနဲ့။ လူနာတစ်ခုခု ထပ်ဖြစ်ရင် အမှုပိုကြီးသွားလိမ့်မယ်။ ငါတို့ သွားစို့လေ ပပ။ လူဆိုတာ အလိုက်သိရတယ်ဟ”

“အပလေး... မိချောင်းသာရယ်။ ဒီလောက်တော့ ငါ သိပါတယ်ဟဲ့။ နေဦး... နေလရေ အခုပဲ ခွဲမိတ်ပြီးလို့ သတိရခဲစ

၃၀၂

မမသဒ္ဓါမောင်

ရိုသေးတာ။ နင် စကားတွေ အရမ်းပြောလို့မဖြစ်ဘူး... သိလား။

“မသိဘူးဟာ... အတော်ရှုပ်တဲ့ ဆရာဝန်မပဲ”

“အေး... ငါတို့ဆက်ပြီး ရှုပ်နေဦးမှာပဲ။ နင့်ကို တစ်သက်လုံး နိုင်ကွက်ကို ငါတို့ရသွားတာလေ။ ဟင်းဟင်း... ကဲ မမတို့သွားပြီ ဝါလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

ကျော်စင်လတ်နှင့် ယယ အပြင်သို့ထွက်ခဲ့တော့ အခန်းထဲ ဝင်ရန် ပြင်လိုက်သည့် နှာစုံမလေးကို တားဆီးလိုက်ရပါသည်။ နေလနှင့် ဝါလေးတို့ကို အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေလိုပါလေ။

“ဇေဇေက စကားဝါကို အနားအညွတ် တောင်းပန်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဇေဇေကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ”

သူမ ခေါင်းကို အသာညှိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ ကြည့်ပါဦး နှုတ်ခမ်းမပွဲ၊ ပါးညှိုင်းမပွဲ၊ ရေးရေးတွေ ပေါက်နေပြီး ပိန်ကျသွားတဲ့ သူဟာ သူမရဲ့အိပ်မက်တွေထဲက အရင်သခင်တို့လား။ ဝါလေးကြောင့် ဒီလောက်ခံစားနေရလိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားခဲ့တာ အမှန်ပါ ဦးလှယ်လှယ်။

“ပြီးတော့... ဇေဇေက စကားဝါအတွက် အတွင်းပစ္စည်း

တံလျှပ်ကိုမှ ခေထင်

၃၀၃

တွေရယ်။ နောက် ဘဏ်မှာအပ်ခဲ့တဲ့ သိန်း ၅၀၀ ရယ်ကို စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ တရားဝင်လွှဲပေးသွားခဲ့တယ်။ အဲဒါတွေကို ရှေ့နေဦးသိန်းမောင်ဆီမှာ စကားဝါ လက်မှတ်ထိုးပြီး လက်ခံရမယ်နော်”

သူမ မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်ပါ၏။ သူမကို တစ်မိမိမိမိ ကြည့်နေသည့် သူ့မျက်ဝန်းတွေကို ရင်မဆိုင်ရဲဘဲ အကြည့်ကို သူမ လက်ဆီသို့ ပြန်လွှဲလိုက်ပါသည်။

“အဲဒါတွေ ဝါလေး မလိုချင်ပါဘူး”

“မလိုချင်လို့ မရဘူး စကားဝါရဲ့။ ဒါက စာချုပ်နဲ့ တရားဝင် လွှဲခဲ့တာလေ။ မင်း ငြင်းလို့မရဘူး”

“ဝါလေး... အဲဒါတွေကို မမက်ဟောလို့ပါဦးနေလရယ်”

သူ့ ဖြန့်ဖြန့်ကြီးပြုံးလိုက်မိပါသည်။ ဒီအချိန်ထိ သူ့ကို သူမ စိမ်းစိမ်းကားကားကြီး ခေါ်နေတုန်းပါလား။

“စကားဝါ”

“ရှင်”

“ကိုယ်... မင်းကို ပြောစရာတွေ အများကြီးရှိနေတာသိ”

သူ ထထိုင်ရန်ပြင်လိုက်တော့ သူမက သူ့ကို သူမတ်မေးလိုက်ပြီး နောက်ကျောမှ ခေါင်းအုံးများ ခုပေးလိုက်ပါသည်။

"ကိုယ်... မင်းကို စတွေ့တာတည်းက မင်းကိုယ်ရင်ခွင်ထဲမှာ ရောက်နေခဲ့တာပါ။ မင်း ကျွန်ခွဲတဲ့ စံပယ်ကုံးလေးက ကိုယ့်ကို လှပတဲ့အိပ်မက်များစွာကို ဖန်ဆင်းပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်က စပြီး ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ အချစ်ဆိုတာ ဝင်ရောက်ခဲ့အောင်ရင်သန်နေခဲ့တာလေ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါကို ကိုယ်မသိခဲ့ဘူး။ ဘဝချင်း အဆင့်ကွာဟမှုတွေကို သိမြင်ထားလို့ မင်းကို ကိုယ် ဥပေက္ခာပြုနိုင်အောင် အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရခဲ့ပါဘူး။"

သူ စကားကို ခဏရပ်လိုက်ပါ၏။ သူမ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်စတု စတင်ရှိအောင်းလာခဲ့လေပြီ။ ဦးနေလရယ်... ဝါလေးလည်း ဦးနေလကို အိပ်မက်ပေါင်းများစွာမှာ ဆုံဆည်းခဲ့တာ ကြာခဲ့ပါပြီလေ။

"ကိုယ် ဆင်ခြင်ရမယ်ဆိုတာ နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စကားဝါရယ်။ မင်းနဲ့ပတ်သက်လာရင် မင်းအကြည့်လေးတွေ၊ မင်းအသံချို့ချို့လေးတွေကအဝ မင်းရဲ့လှုပ်ရှားမှုတိုင်းမှာ ကိုယ် ပျော်ဝင်ခဲ့တာ အမှန်ပါ။ ဒါတွေကို မင်းယုံကြည်ပေးမှာလား။ ကိုယ်မက်ခဲ့တဲ့အိပ်မက်တွေဟာ မင်းနဲ့ကိုယ်ရဲ့ အနာဂတ်အတွက် လမ်းပြပုံရိပ်တွေလို့ ကိုယ် ယူဆခဲ့တာလေ။ ကိုယ်တို့အပြင်မှာသာ

သူစိမ်းဆန်ဆန် ပြောနေကြပေမယ့် အိပ်မက်တွေထဲမှာတော့ အမှန်တကယ် ရင်းနှီးနေခဲ့တာ မင်း သိမှာပါ"

သူမ မျက်နှာလေးရဲသွား၏။ အိပ်မက်ထဲမှာ သူမကို တွေးပေ့ခဲ့သည့် လူတစ်ယောက်ရဲ့မျက်နှာကို သူမ ဘယ်လိုခံစားမှုမျိုးနဲ့ ကြည့်ခဲ့မှာတဲ့တုံး။

"မင်းနဲ့ကိုယ်... အိပ်မက်တွေထဲမှာ ဒီလိုနာမ်စားပျိုးသုံးစွဲကြတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်း သိတယ် မဟုတ်လား"

သူမ ထိုင်ခဲ့မှာ ထိုင်နေလျက်က မတ်တတ်ရပ်လိုက်မိသည်။ သူက သူမလက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်ပြီး သူမတိုယ်လုံးလေးကို တင်းတုပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်တော့သည်။ အို... ဘယ်လိုလှပဟာပါလိမ့်။ သူမ ထူပူရှက်အင်းမှုတို့နှင့် ရှန်းကန်လိုက်ပါသော်လည်း သူထံမှ ရှန်းတွက်၍မရပေ။

"ကိုယ်... မင်းကို သိပ်ချစ်နေတယ် ကလေးရယ်။ ကိုယ့်ရင်ထဲက နက်ရှိုင်းတဲ့ချစ်ခြင်းတွေကို မင်း ယုံကြည်အောင် ကိုယ် ဘယ်လိုပြောရမလဲ"

"ဦး... ဦးနေလ... ဝါလေး..."

"ကိုယ့်ကို အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း မခေါ်သေးဘူးလား။"

၃၈၆

မမသဒ္ဓါမောင်

ကလေးရင်ထဲမှာ ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်နေတာကို ဝန်မခံခဲ့သေးဘူးလား... ဟင်... ပြောပါဦး”

သူမနားတွေ အူလာရင်း ဘာကိုမှ မသိနိုင်တော့။ တကွတ်တကွတ်ပြောနေသည့် သူမကားသံတို့က မကြားတစ်ချက်ကြားတစ်ချက်။ လူက လေထဲမှာ လွင့်မျောနေသလို အသည်းထဲမှာ တလုပ်လုပ်။ အို... ဒီလိုခံစားမှုမျိုး သူမ တစ်ခါမှ ခံစားခဲ့ဖူးတာမှ မဟုတ်တာပဲ။ ဒါ အချစ်လား... ဒါဆိုရင် သူမလည်း သူ့ကို ချစ်နေခဲ့တာ သေချာပြီပေါ့။

“ကလေး...”

သူက သူမနှင့်ပါးချင်းကပ်၍ တီးတိုးခေါ်လိုက်ပါ၏။ ကိုယ်စီခုန်နေသည့် လျင်မြန်လွန်းသော ရင်ခုန်သံတို့ကို အတိုင်း သားပြန်ကြားနေရသည်။ သူမ မျက်စိအစုံကို ပိုတ်ချလိုက်တော့ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တို့ စီးကျသွားတော့၏။ ခြောက်... ဝမ်းနည်းတော့လည်း မျက်ရည်ကျရ၊ ဝမ်းသာတော့လည်း မျက်ရည်ကျပြန်ပြီပေါ့။

“ဝါလေး... ဝါလေး... ကိုကြီးကို ချစ်နေခဲ့တာ ကြာခဲ့ပါပြီ”

တံလျှပ်ကိုမှ ဓရထင်

၃၈၇

“အို... ကလေးချယ်”

တငြိမ့်ငြိမ့်ဖြင့် နွေးထွေးနေသည့် ခံစားမှုတို့ဖြင့် သူနှင့် သူမ ကြည်နူးစွာပြုံးလိုက်မိကြ၏။ ခြောက်... ချစ်သူတို့အပြုံးက လောကကို အလှပန်းတွေပွင့်စေခဲ့တာ အမှန်ပင်ဖြစ်တော့သည်။

၃၈၀

မမသဒ္ဓါမောင်

လေးစားလျက်

မမသဒ္ဓါမောင်
31st July 2007
AM 10:30